XX. évfolyam 48. szám

Ára: 1 forint

Ludas Matyi

1964. november 26

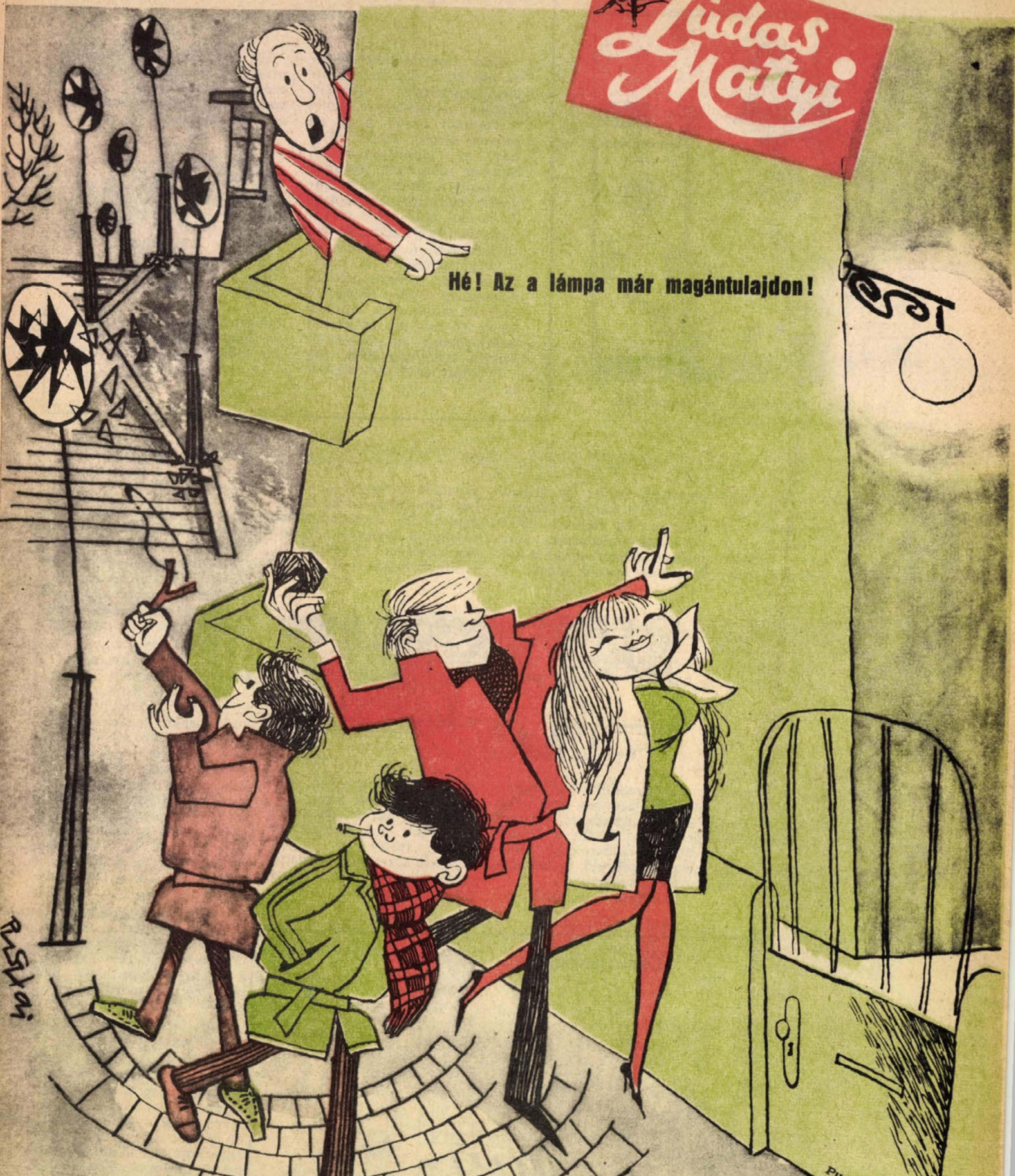

Hé! Az a lámpa már magántulajdon!

Pusztai Pál rajza

Üdülés

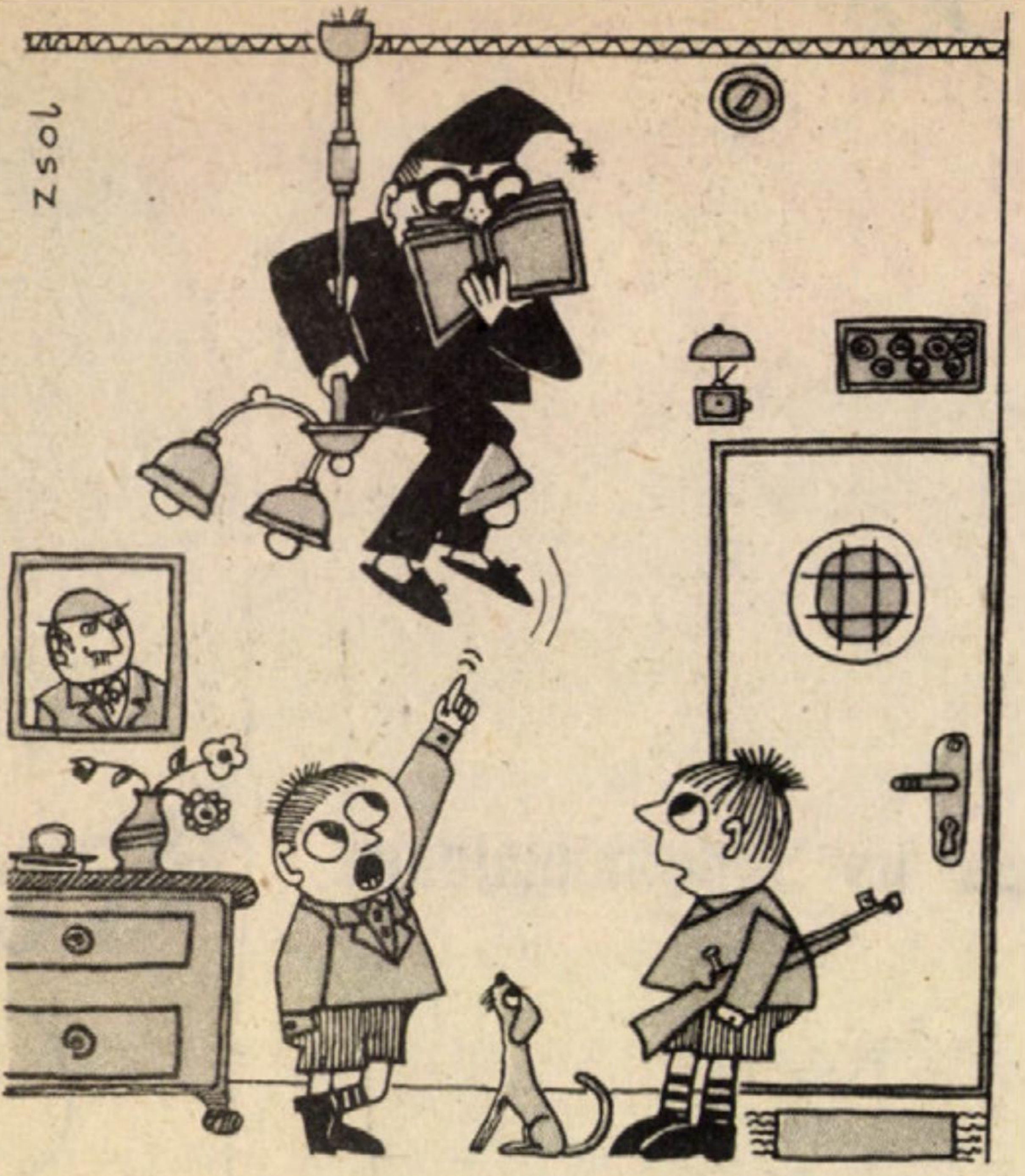

– Tudod, Pisti, nem tudtunk a nagypapának magaslati helyre beutalót szerezni . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ELŐZÉKENYSÉG

Csak dicsérni lehet a 60-as autóbusz Tanács körúti végállomásának indítóit. Nagyon előzékenyen gondoskodnak arról, hogy az utasok edzett életet éljenek, ne puhuljanak el. Sokszor előfordul ugyanis, ha beáll a 60-as, nem engedik felszállni az utasokat. A járdán kell tehát ácsorogniuk, még akkor is, ha történetesen nem seprik ki a végállomáson az autóbuszt. Ez történt például november 2-án, hétfőn 6 óra 10 perckor is, amikor esett az eső, és az utasok áztak-fáztak az 57—32-es számú autóbusz előtt. De előfordult ilyen eset máskor is.

Így élvezik a várakozó utasok a természetet néha ezen a végállomáson egészen addig, amíg közeledik az indulás perce, és mindenkit felengednek a buszra. Nem lehetne egy kicsivel előbb? . . .

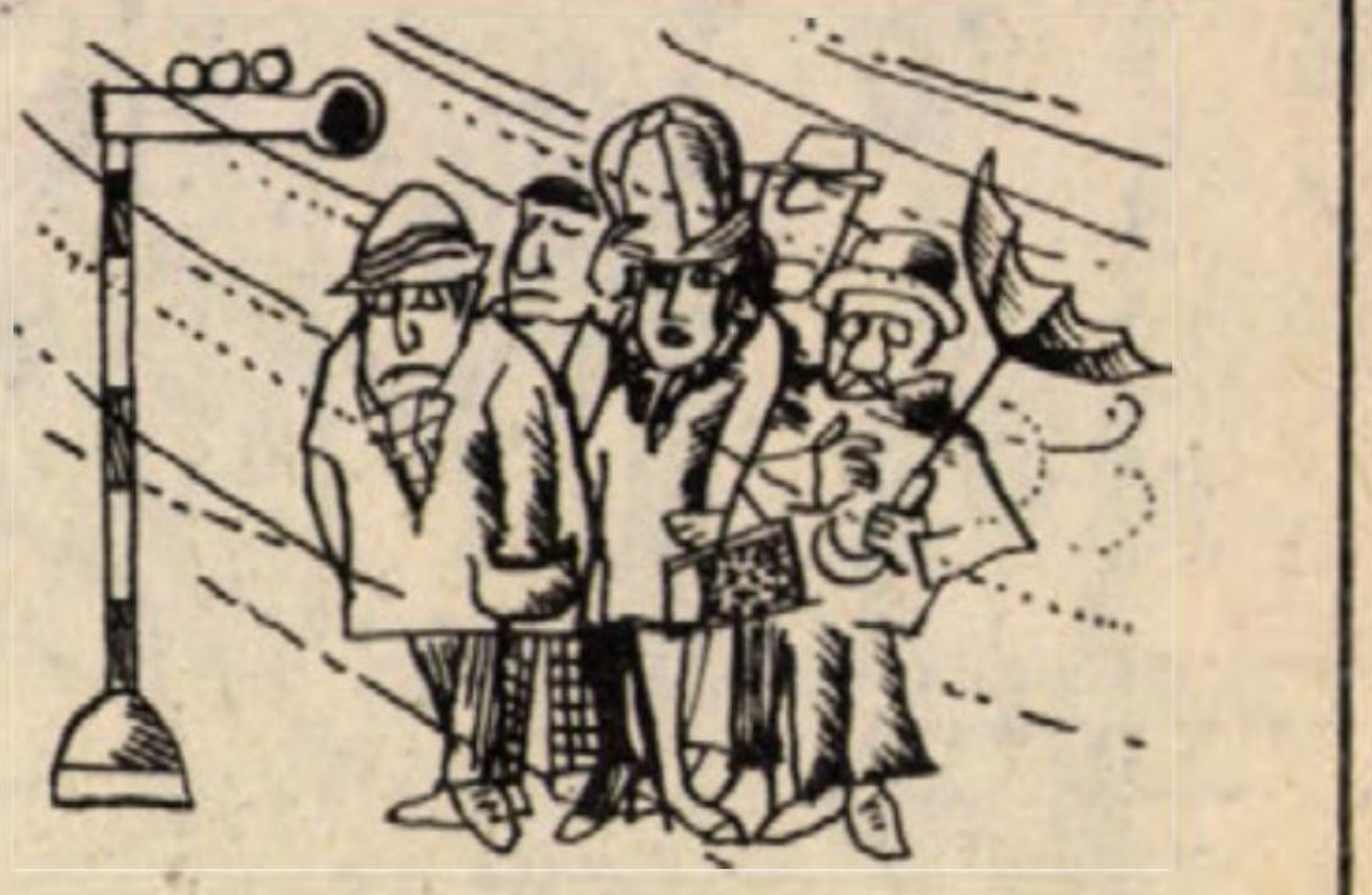

(—i)

NEHÉZ ESET

Kerek tíz esztendő telt el a Nagy Hurcolkodás óta, amikoris az emberiség elhagyta a Földet, és a világűr lakható bolygóira költözött. Ez a Világ Tanács rendelkezése alapján történt, mivel a helyi energiakészletek kimerültek, a túlnépesedés is befejeződött, a levegő pedig csaknem élvezhetetlenné vált. Hatalmas űrhajók szállították a távoli égitestekre a népet, férfiakat, nőket, aggokat és gyerekeket. Vitték a virág- és gyümölcsmagvakat, a hasznos háziállatokat, könyveket, gépeket, egyszóval mindent, ami az új élet megteremtéséhez kellett.

A Nagy Hurcolkodás után a Föld kopáran, kietlenül és akadozva forgott tovább. Gaz, bojtorján, moha és útilapu verte fel a kerteket, szántóföldeket. Az elárvult, lakatlan házak omladoztak, vásott fenevadak hancúroztak a hajdani világvárosok utcáin.

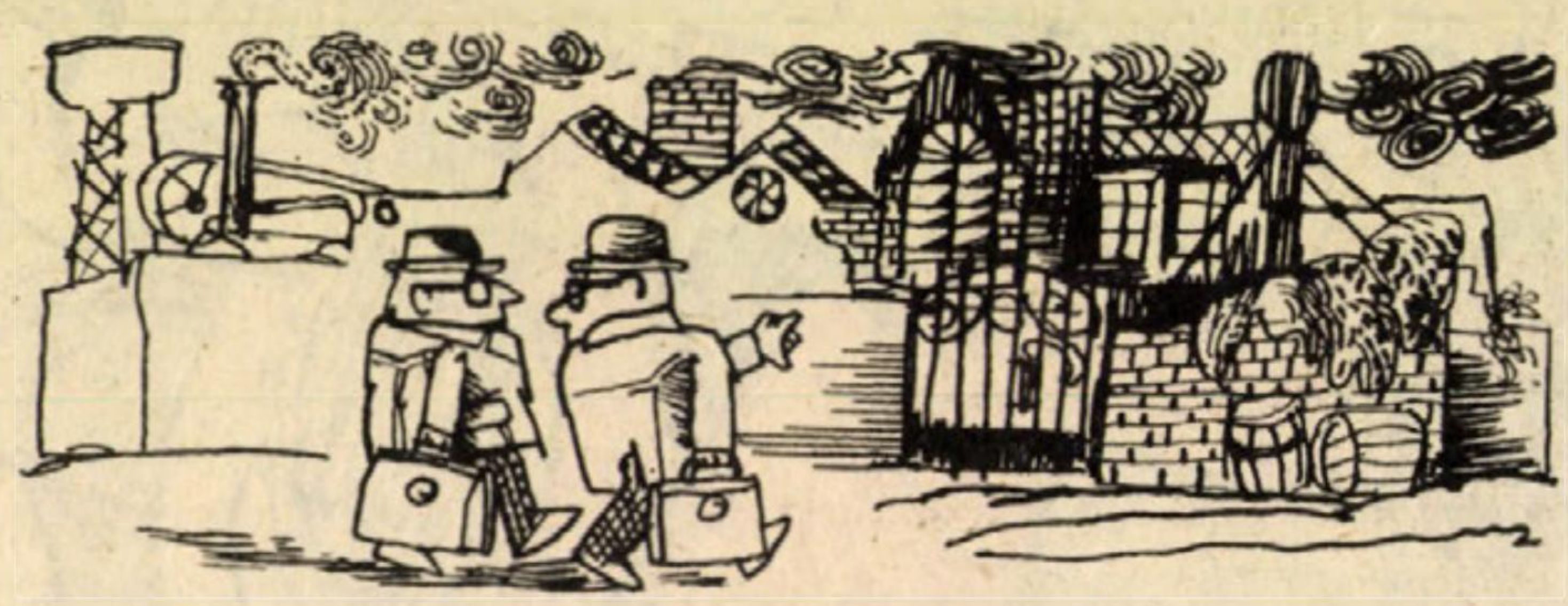

A két szemüveges, aktatáskás férfi azonban nem sokat törődött mindezzel. Amint űrhajójuk leszállt a Földre, különféle műszereket, térképeket vettek elő, és számításokba mélyedtek.

– Stimmt! – nézett fel pápírjaiból az egyik. – Jó helyen kötöttünk ki. Ez itt Budapest. Itt tevékenykednek valahol a Nyugati pályaudvar közelében. Gyerünk!

Útnak indultak s pár perc múltán egy rogyadozó gyárépület kapujához értek.

Belülről gépek zakatolása hallatszott, a kémények ontották a füstöt.

A két aktatáskás szótlanul összenézett. Aztán beléptek a kapun, odasiettek az irodaházhoz. Kopogtatás nélkül hatoltak be abba a szobába, melynek ajtaján töredezett üvegtábla hirdette: „Igazgatóság".

Borostás arcú, zavaros tekintetű, állati prémekbe öltözött szikár ember kuporgott az íróasztalon, és csámcsogva falt valamit. Fel sem nézett a jövevényekre.

– Jó napot kívánok! – szólt a magasabbik látogató. – Mi a Világ Tanács revizorai vagyunk. Könyveink átvizsgálásakor megállapítottuk, hogy önök a Nagy Hurcolkodás idején megszegték a rendelkezést. Ötven milliárd ember rendben elköltözött, éli világát az Androméda-köd bolygóin, de ennek a budapesti gyárnak a személyzete az ön irányítása mellett – itt maradt. Mivel magyarázza ezt a lehetetlen viselkedést?

– Nem megyünk vidékre! – felelt a kérdezett. – Az én munkásaimnak kultúra kell, tanulás, szórakozás. Ezt csak a főváros biztosíthatja. Egy tapodtat sem mozdulunk innen!

Most az alacsonyabbik látogató vette át a szót:

– Kérem, odafent olyan szervezeti formát dolgoztunk ki, hogy a termelő egységek az apróbb, periférikus égitesteken tevékenykednek ugyan, de a vezetőség és a hivatali apparátus a főcsillag központi metropolisában székel.

– Csakugyan? – villant nagyot a prémbe öltözött ember tekintete, és elmosolyodott. – Így egészen más! Mikor indulunk?

K. A.

Őszi vadászat

Gerő Sándor rajza

CSAPDA

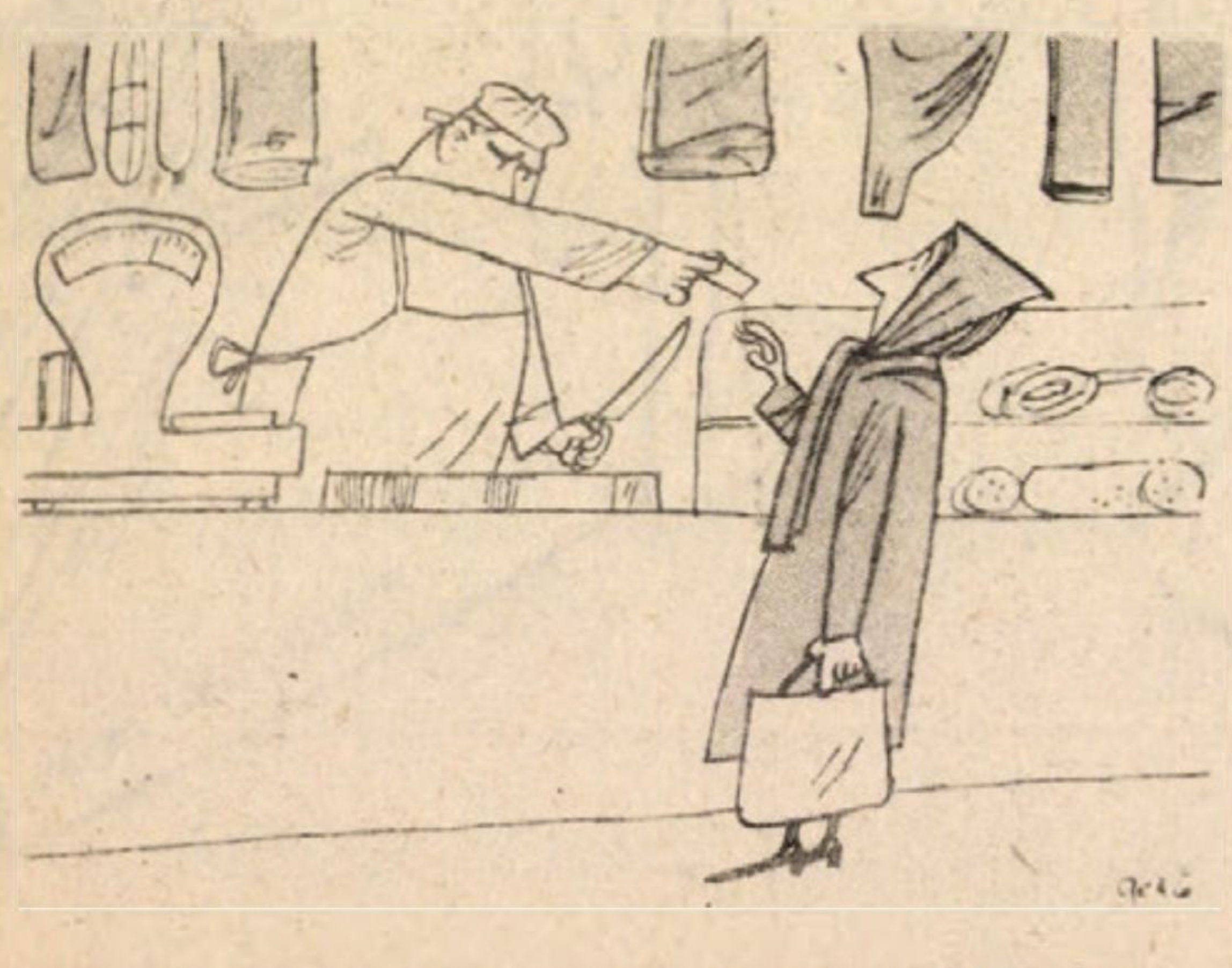

– Tessék a pénztárhoz menni, addig levágom a húst

LESEN

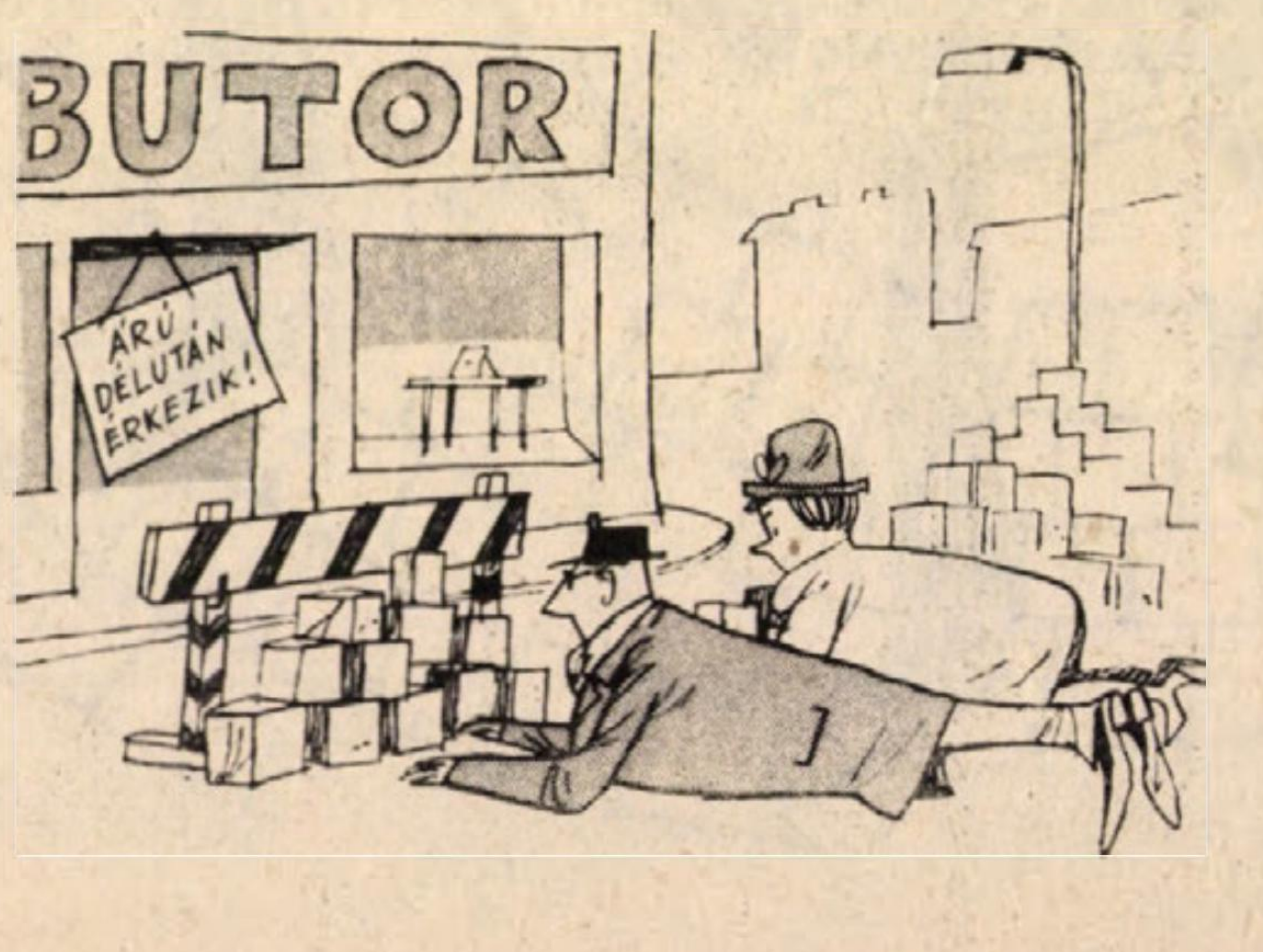

Ribillió a Közös Piacon

Szűr-Szabó József rajza

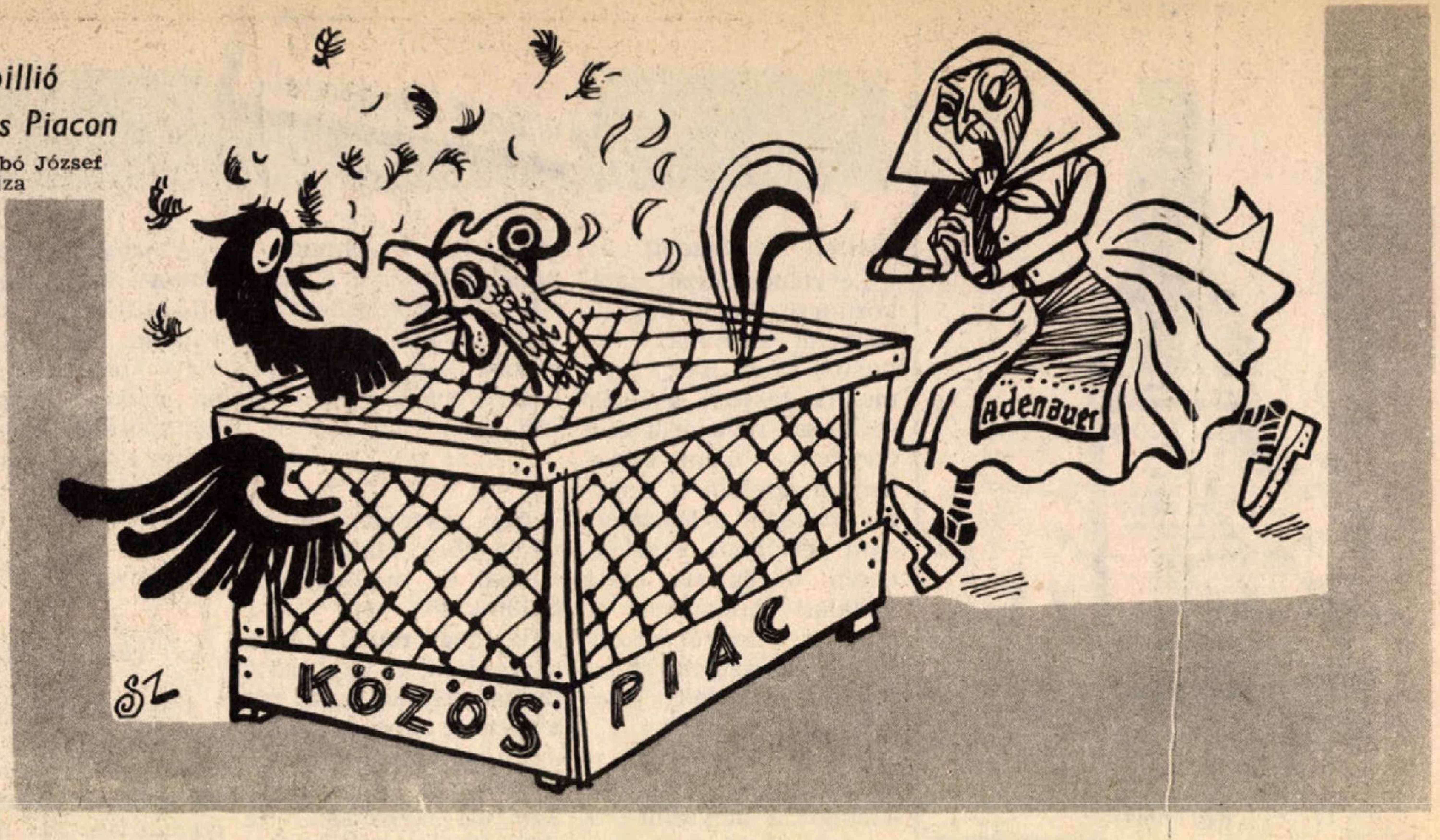

Képzettársítás

Amikor Szaud-Arábia királycseréjéről értesült a világ, a fontos hírt a mekkai rádió jelentette be. Mekka és rádió! Hirtelen elhomályosodott bennem az Ezeregyéjszaka minden csillogása. Eddig ha ezt a szót hallottam, Mekka — szűk lett az arab burnusz rajtam. Mekka számomra mindig mecsetet, minaretet jelentett, Hágár és Iszmaél sírját, s magát Mohamedet, a prófétát. És most kiderült, hogy Mekkában rádió is van, előfizetőkkel, pontos idővel, postabontással, reggeli zenés műsorral, élőszóval, muzsikával, hét nappal a külpolitikában, várható időjárással, esti krónikával, operakalauzzal, édes anyanyelvünkkel, ügetőversenyeredményekkel és előforduló technikai hibával, amelyért az igazhitűek elnézését kérik.

Hiába, a megszokás, a hagyomány nagy erő, s ami szokatlan, az úgy mellbevágja az embert, hogy a meglepetéstől még köhögni is elfelejt. A képzettársítás a gondolkodás folyamatának egyik sarkköve. Ha ezt a szót hallom, Csikar — a kedves kis fekete válogatott jobbszélső jut eszembe és nem Nagy Károly frank király. Nápolyról a Vezúv, Szicíliáról a vérbosszú, Attiláról az isten ostora jut eszembe. Persze, ez a Mekka-ügy egy kicsit felkavarta bennem a megszokás, a bevett képzettársítás nyugodt vizeit. Nem csoda, hogy a meglepetés szédületében meglódult képzelőerőm ilyen híreket jelentetett meg ijedt szemem előtt:

Árusítják már a grönlandi banánt a Közértekben.

A dán—magyar kereskedelmi tárgyalások eredményeképpen sokféle déligyümölcsöt kapunk a grönlandi ültetvényekről, cserébe hűtőszekrényt, strandcipőt és napernyőt exportálunk.

Ünnepélyesen megnyitották a Waterlooi Zenei Heteket.

Bertrand Russel, az ismert angol bölcselő az Egyesült Államokba utazik a Texasi Filozófiai Intézet meghívására.

Befejeződött Pápuában a Nemzetközi Vegetáriánusok Szövetségének rendes évi közgyűlése.

Szemirámisz függőkertjeiben megkezdték az öntözéses zöldségtermesztést.

Takarékoskodási intézkedéseket vezettek be Skóciában. A hatóságok felveszik a harcot az esztelen skót pazarlás ellen.

Az Amazonas mentén hozzáfogtak a brazil kormány nagyarányú erdősítési tervének végrehajtásához.

Az Algériai Gyermekvédő Liga gyermekhomokozókat rendez be a Szaharában.

Nápolyt látta, majd még további 60 évig élt egy grúz pásztor.

Felavatták Rátóton a Magyar Tudományos Akadémia új palotáját.

Felszentelték az új apácákat Hollywood legnagyobb kolostorában.

Mindezek a hírek jótékonyan kizökkentettek maradi, a hagyományokhoz túlságosan ragaszkodó felfogásomból, s már nem is csodálkoztam azon, amikor azt olvastam, hogy el sem gázolta, s ennek ellenére erőszakkal kórházba hurcolta áldozatát egy lelketlen gépkocsivezető, akit most idegösszeomlással ápolnak.

Feleki László

KÉMIAI FEGYVER, RABLÓK ELLEN

A „Sunday Express" ausztráliai tudósítója jelenti Sydneyből, hogy permetező pisztolyokat hoztak forgalomba bűnözők ellen. A pisztolyból kilövellő vegyi folyadék átmenetileg megvakítja a bűnözőt és piros foltokat idéz elő a ruháján. Aki tehát észreveszi, hogy valaki látási zavarokkal küzdve pirosfoltos ruhában botorkál be egy tisztítóvállalat helyiségébe, azonnal értesítse a rendőrséget.

Ideges gyerek

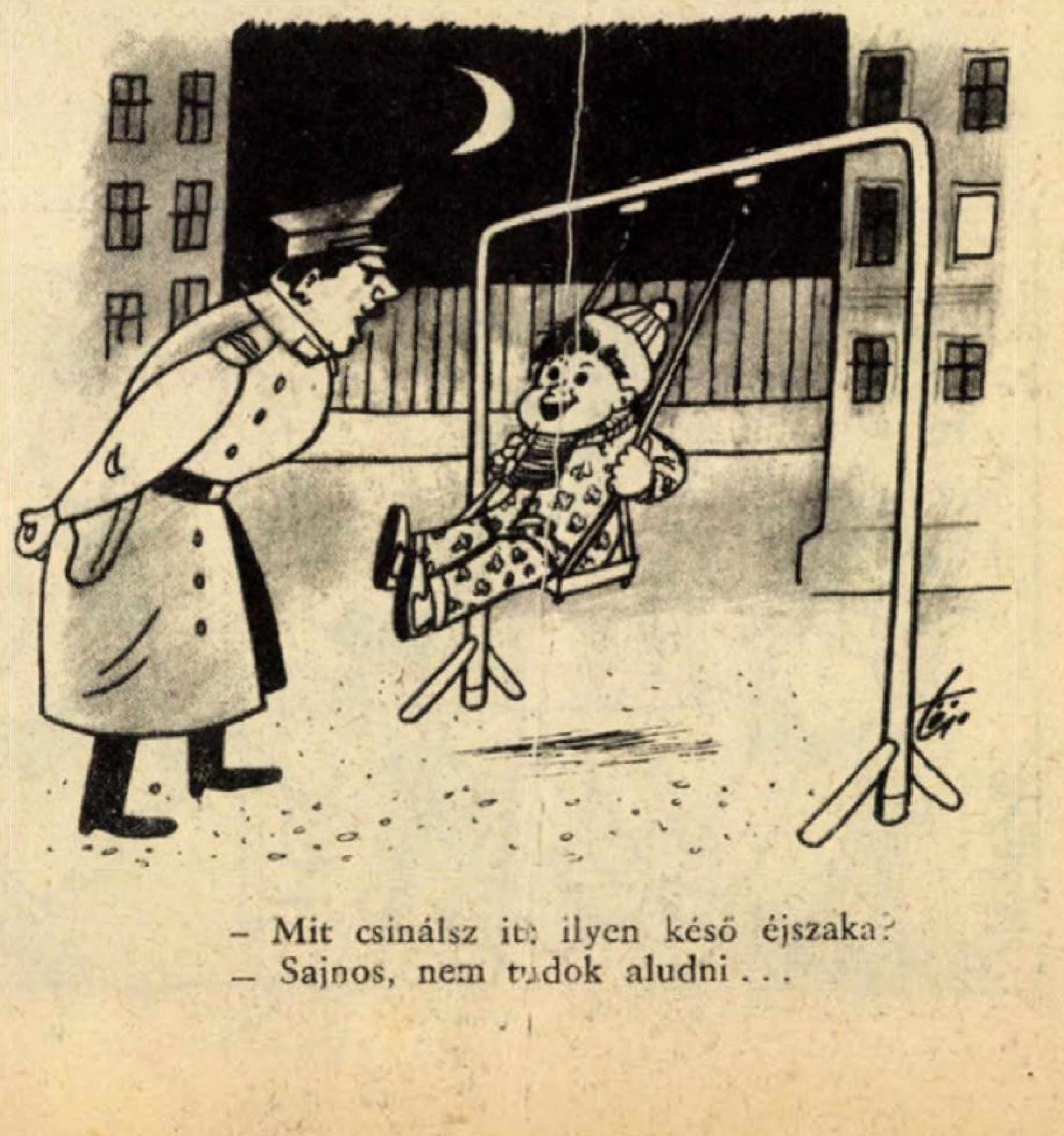

– Mit csinálsz itt ilyen késő éjszaka?
– Sajnos, nem tudok aludni ...

Bújócska

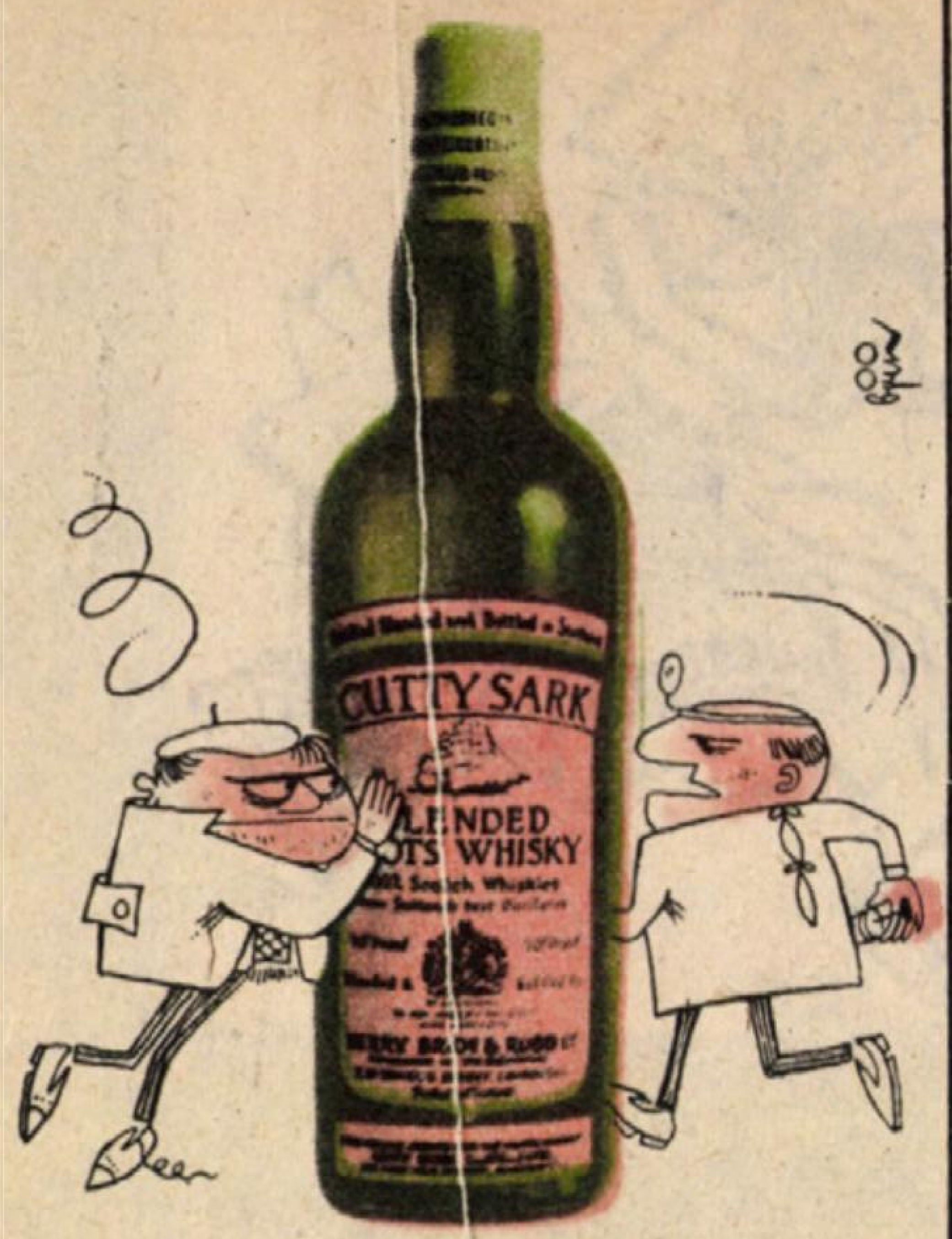

Félreértés

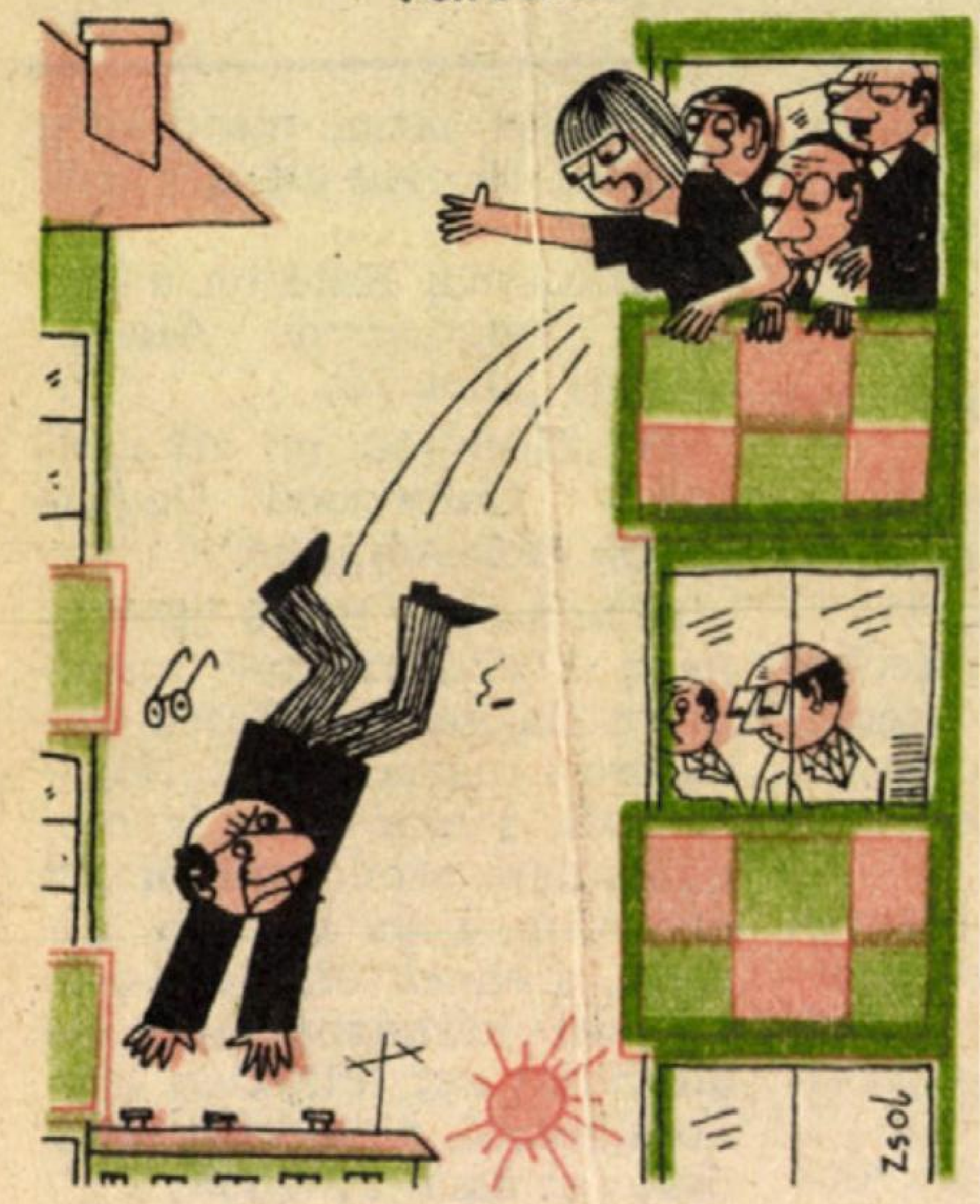

– Főkönyvelő kartárs! Tessék visszajönni, nem ellenőrizni jöttek, csak tapasztalatcserére!

LEVÉL a világos Koncepcióról

Tisztelt Kartársam!

Levelében arról tájékoztatott, hogy nagy a zűrzavar az önök vállalatánál. Nem megy jól a munka, lassú a gyártási folyamat, nem érik el a tervezett mennyiséget, nem megfelelő a minőség, túllépik a létszámot és a béralapot, s nehézkesen döcög az egész vállalati apparátus az adminisztrációtól a szállításig. Egyszóval, ahogy Pesten mondják: minden együtt van.

Persze, nekem több se kellett ennél: kimentem önökhöz a helyszínre és néhány napig lankadatlan érdeklődéssel tájékozódtam a vállalat dolgairól. Megnyugtathatom: nincs ott semmi baj! Amit levelében írt, az valóban megfelel a tényeknek, de elfelejtett említést tenni arról, hogy vállalatuk agytrösztje — technikustól az igazgatóig — mindent elkövet a panaszok orvoslására.

Túl hosszadalmas lenne, ha tapasztalataimat a szokványos módon részletezném, de képesnek érzem magam arra, hogy néhány grafikonnal világosan ábrázoljam a helyzetet.

Tessék jól ide figyelni!

A gyártási folyamatot, a mennyiséget, a minőséget, a létszámot, a béralapot és minden egyebet, az adminisztrációtól a szállításig, egy vízszintesen fekvő egyenes vonallal jelölöm. Így:

Az agytröszt tagjai versenyben állnak egymással és mindegyikük külön-külön arra törekszik, hogy minél többet használjon a népgazdaságnak. Ha az *egyik* tag a jelzett egyenes vonalon akar haladni, akkor a *másik* tag kitalál valami új megoldást. Az olyanféle „versenynél" ugyanis, mint amilyen önöknél, az agytröszt tagjai között folyik, nem az a lényeges kérdés, hogy ki győz, hanem az a lényeges kérdés, hogy ki marad alul. A *másik* tag tehát javít a koncepción és az ő elgondolása kerül előtérbe. Ekkor a grafikon így alakul:

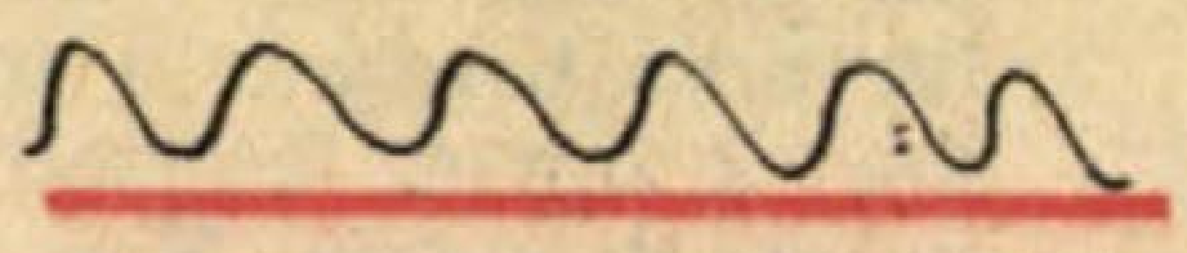

Persze az agytröszt *következő* tagja sem akar tehetségtelennek látszani. Ő is javít valamicskét a koncepción és íme a dolog már így fest:

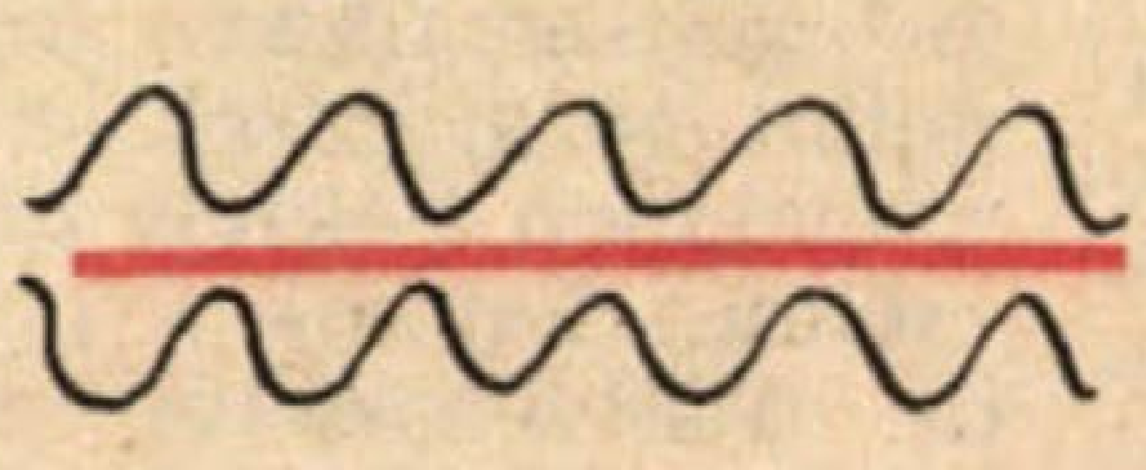

A *negyedik* tag se kiskutya! Nem látja elég áttekinthetőnek az irányvonalat, még tovább javít a koncepción, hozzáad valamit a saját elképzeléséből és az ábra máris többet mond mindennél eddiginél:

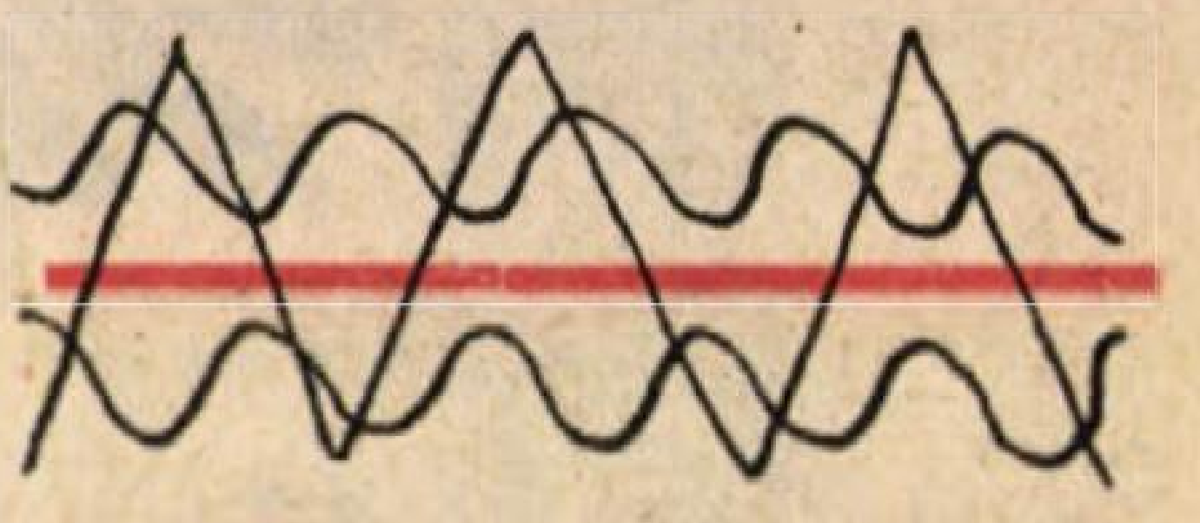

Mire a *végrehajtásra* sor kerül, mások is belejavítanak a koncepcióba, tehát a gyártási folyamatnak, a mennyiségnek, a minőségnek, a létszámnak, a béralapnak és minden egyébnek a grafikonja az adminisztrációtól a szállításig így fest:

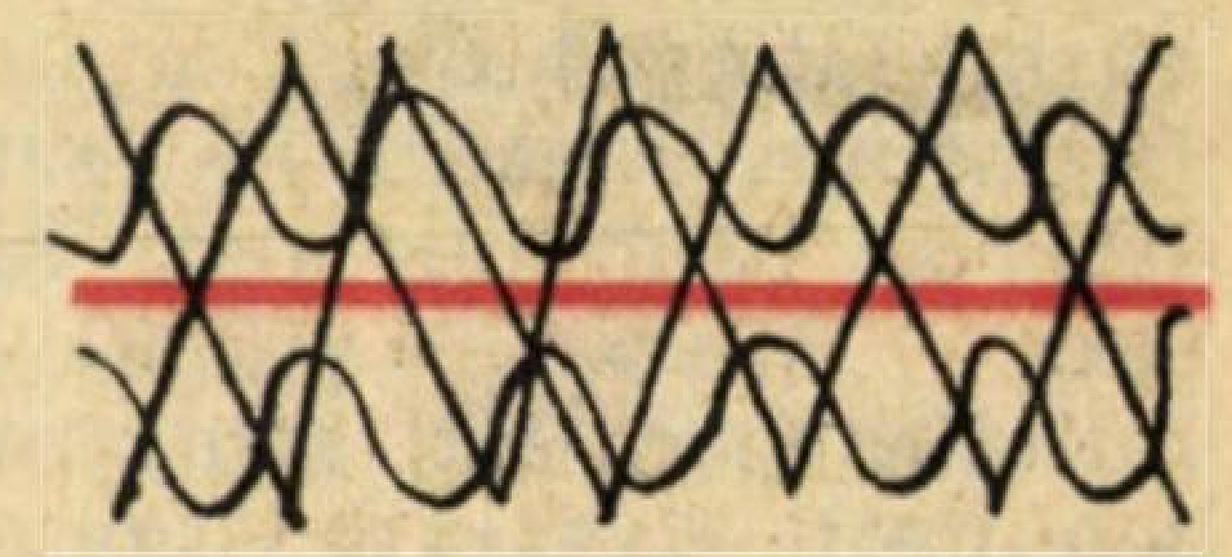

Elismerem, ez olyan bonyolult, hogy az égvilágon senki sem képes rajta eligazodni, viszont én ennél egyszerűbben nem tudtam volna megmagyarázni, hogy miért olyan nagy a zűrzavar az önök vállalatánál...

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika takarít

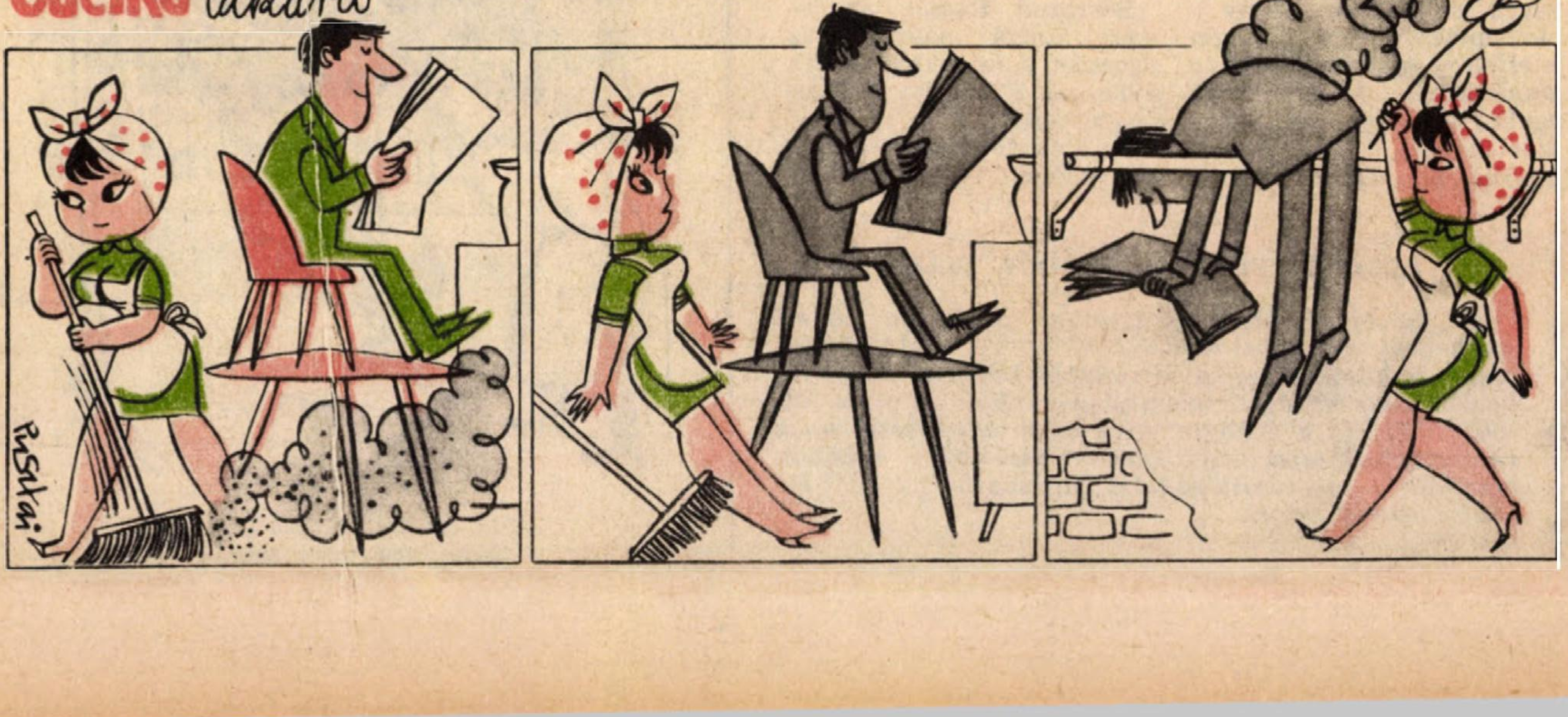

A JÉGRE TETT GOLDWATER

A híres londoni Madame Tussaud panoptikum, amelyben minden híres ember viaszbábuja megtalálható, jóeleve elkészítette mindkét amerikai elnökjelölt viaszmását. Johnson elnök már ott is látható a többi viaszfigura között, de az intézmény vezetői a Goldwater-babát sem dobták el, hanem jégre tették, hátha szükség lesz rá négy év múlva.

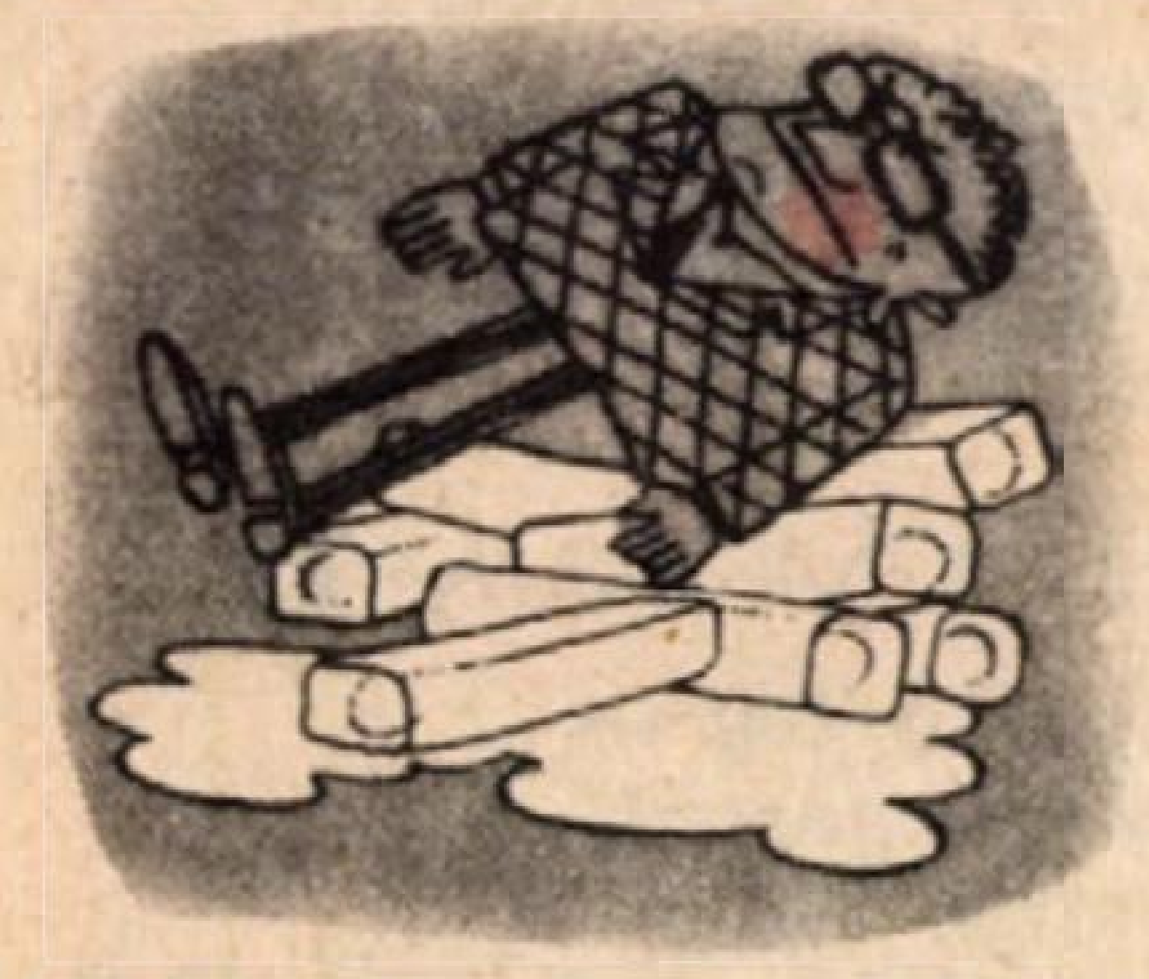

— Az amerikai politikai viszonyok kiszámíthatatlanok! — mondotta a panoptikum egyik szóvivője.

Mások szerint viszont kár a jégért.

Egy párizsi kapualjban

Gerő Sándor rajza

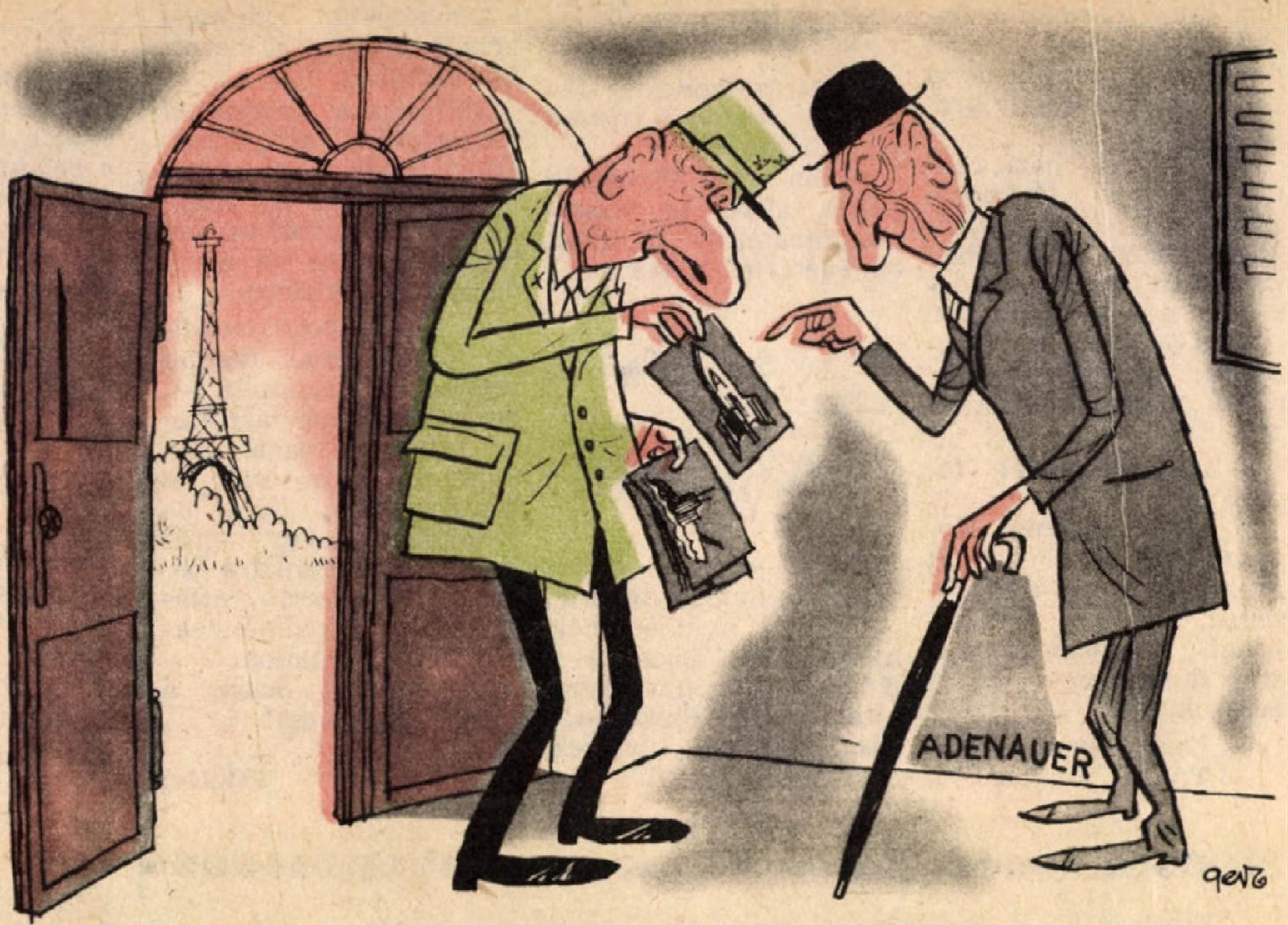

De Gaulle: A fényképét azért megmutathatom . . .

Irka-firka

Olvasom, hogy a Hadtörténeti Múzeum udvarán, a budai Várban árokásás közben nagymennyiségű török ágyúgolyóra bukkantak.

A többi múzeum udvarán is meg kellene próbálni a dolgot. Például a Szépművészeti Múzeum némi szerencsével értékes festményekhez juthatna ily módon . . .

*

A divatos Váci utcai presszóban feltűnően sok összeölelkezett fiatal párt lehet látni délutánonként.

Javasolni fogom, hogy tegyenek ki egy táblát az ajtóra az alábbi szöveggel:

BELVÁROSI
KARBANTARTÓ
VÁLLALAT

*

Török hírügynökségi jelentések szerint Fatime Edirger 95 éves török asszony ikreket – egy leányt és egy fiút – szült. Az ikrek egészségi állapota kitűnő. A boldog apa állítólag 127 éves.

Istenem, milyen jól fog jönni nekik húsz esztendő múlva, hogy van két felnőtt gyerekük . . .

*

Z-vel a Rádió felé tartunk. Váratlanul kilép egy üzletből K., a középszerűségéről közismert novellista. Z. erre gyorsan bevonszol az első mellékutcába.

– De hiszen így kerülő! – mondom.

Z. gőgösen válaszol:

– Inkább megyek egy vargabetűvel, mint egy betűvargával!!

D—th

Budapesti Zenei Hetek

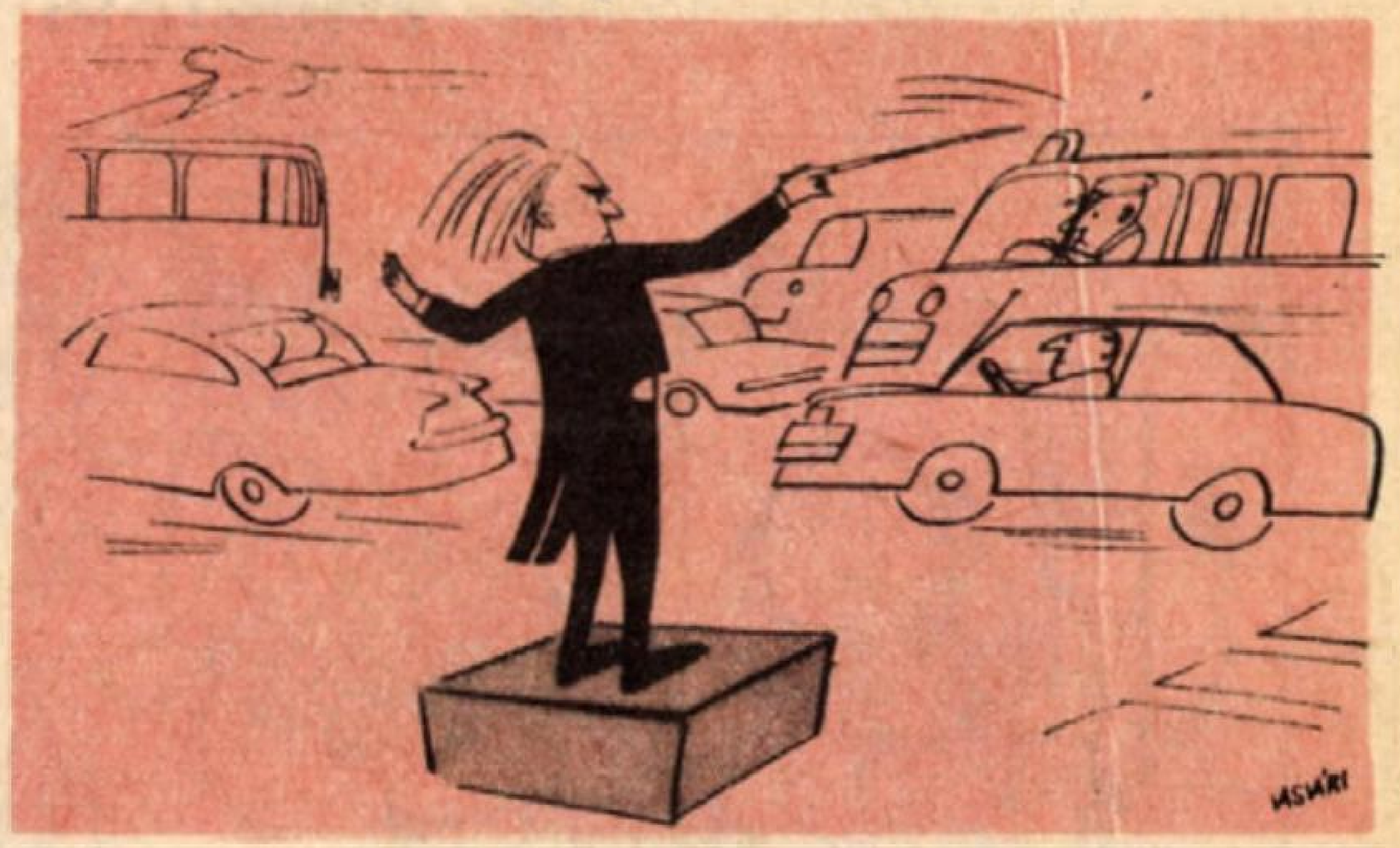

Hajrá

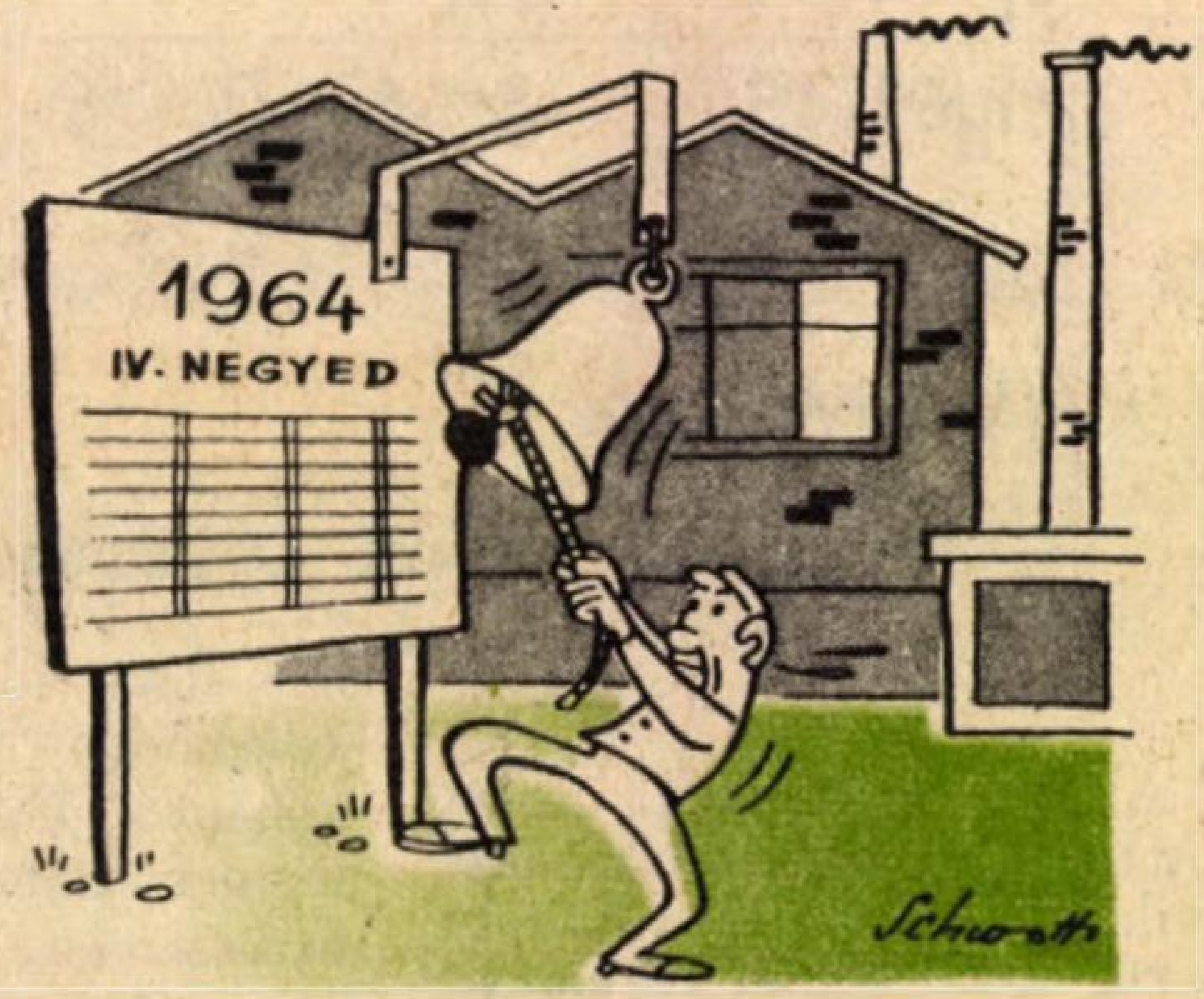

Ősz

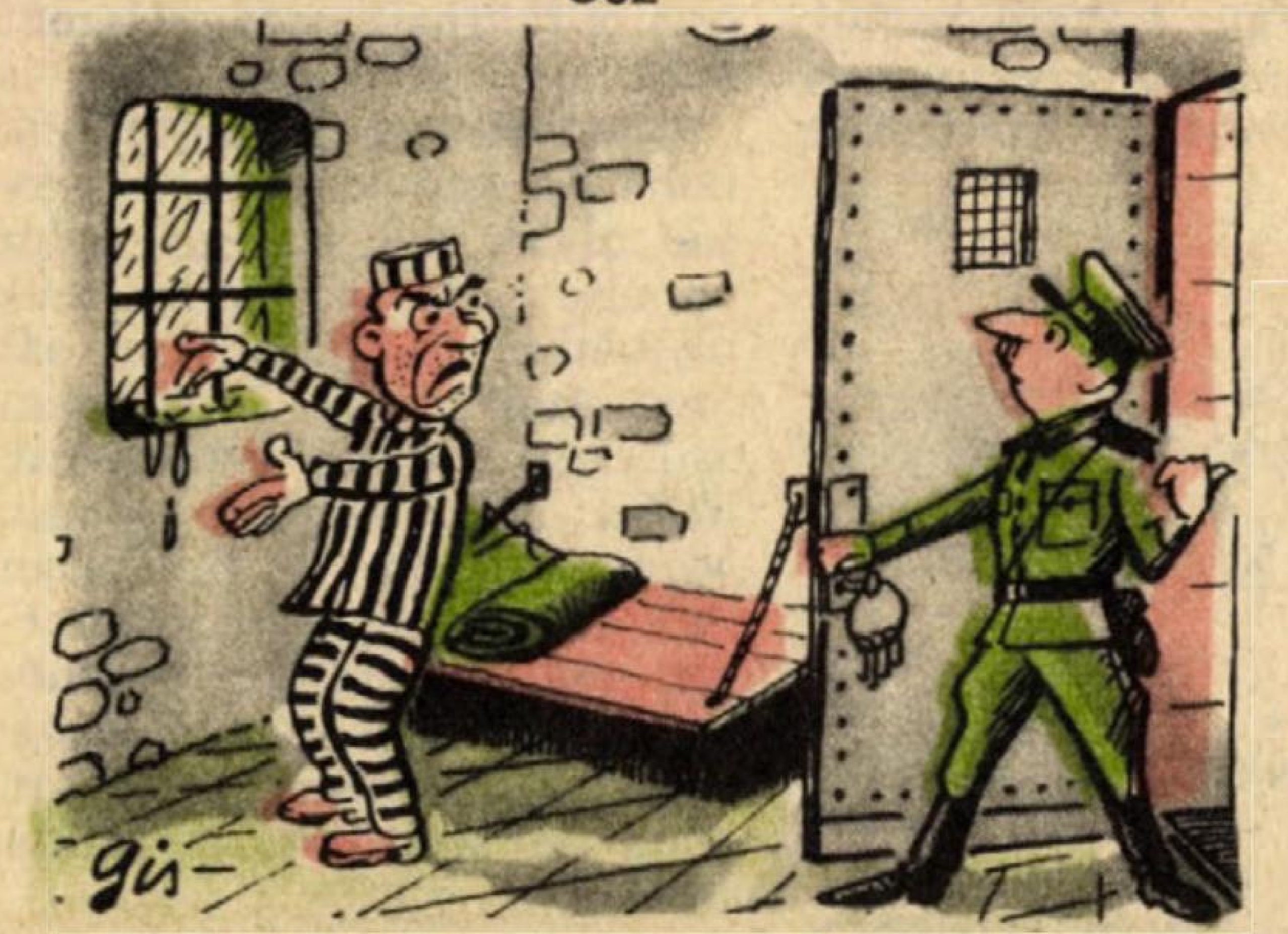

– Szabadlábra helyezték, mehet!
– Ilyen esőben?

KAMERAMANN

Olvasom a kisfilm alkotóinak nevét az Uránia kísérőműsorában. Megtudtam, hogy ki rendezte a zenéjét, ki írta stb. De ki fényképezte? Nem írták ki. Szerepelt ugyan a felsorolásban egy „Kameramann”, de csak a német nyelvben jártas mozilátogatók tudták, ez a kamera-ember készítette a felvételeket.

Tévedés ne essék, ennek a Kameramann-nak színmagyar neve van. Az egyöntetűség kedvéért javasoljuk, hogy a magyar író neve előtt is német megjelölés legyen: „Drehbuch von X. Y.”

Pesti SARTRE

Klasszikus kifejezéssel élve „futótűzként” terjedt el a hír, hogy Kovászlai Dezső, a Vajmiért vállalat dolgozója nem fogadta el a részére kiutalt prémiumot.

A vállalat házi rendezvényének fénypontjaként az igazgató pompás beszéd kíséretében nyújtotta át munkatársainak a jutalmakat.

— Köszönöm, — mondották a szerencsések, majd illendően hozzátették:

— Jó munkával fogom meghálálni.

Amikor a főnök Kovászlaihoz ért és át akarta nyújtani a kitüntetést, illetve a készpénzt, Kovászlai elutasító mozdulatot tett és érces hangon így szólt:

— Nem fogadom el!

— Talán kevesled a háromszáz froncsit, Dezső?! — kérdezte nevetve az igazgató.

— Ha ez a Nobel-díj volna, akkor is visszautasítanám, — hangzott az önérzetes válasz.

Élénk moraj zúgott végig az ünnepi termen. A kollégák nem értették, miért nem fogadja el Kovászlai a pénzt. Heves vita támadt, összevissza susmogtak az emberek, egyesek bírálták Kovászlait, mások dicsőítették mint bátor újítót, aki az újítási jutalom legcsekélyebb kilátása nélkül követte el heroikus tettét.

Tudósítónk azonnal a helyszínre száguldott, áttört a nap hősét körülvevő tömegen és megkérdezte Kovászlait, mi indította erre az egyedülálló cselekedetre.

— Lehet, hogy irodalmi plágiummal fognak vádolni — válaszolta —, de ezt a gyanúsítást eleve kikérem magamnak. Saját ötletem volt a visszautasítás. Meg is indokolom. Egy prémium jobb munkára kötelez, buzgalomra, átlagon felüli eredményekre. Nem vállalom — meg akarom őrizni a függetlenségemet!

(Stella)

Mérges kis versek

ALI HUSSZEIN EMLÉKKÖNYVÉBE

A többnejűséget
más nem bírhatja ki,
csak a süket, s aki
a béketűrés hőse.
Az egynejűséget
talán még ő se.

MÉLA MEGJEGYZÉS

Bátor, ki vastag öklöd rázod,
nyüzsögsz, s a torkod kongatod,
mit úgy leszólsz, a gyávaságot
szerénységnek is mondhatod.

ERRARE HUMANUM EST

Tévedni emberi dolog —
ha ezt hallod, megérted
hogy miért verik annyira
az állatot, ha téved.

A HALADÁS ÚTJA

Kérded, a kultúra mit s mekkorát
haladt az ősi létformától máig?
Mérd az utat a majmoktól dobált
kókuszdiótól az atombombáig!

Török Rezső

Pusztai Pál rajza

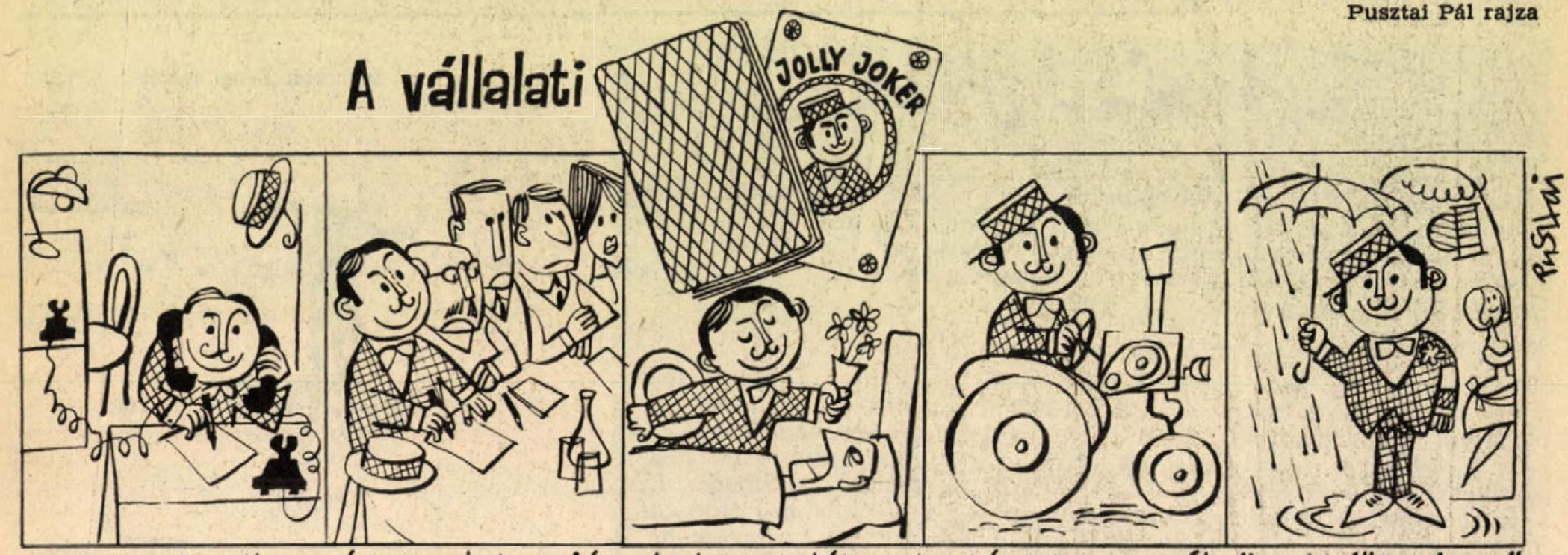

helyettesít, értekezletre jár, beteget látogat, téeszt patronál, üzemi bálban kapuőr...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEM TUDOK KÖVETKEZTETNI

1.

A Rákospatak utca kocsiútjának az a fertálya, amelyik az Ungvár és a Tengerszem utca között éktelenkedik, annak idején a lovakat tette tönkre, s jelenleg az autókat és a dömpereket döglesztі ripityává.

Ez év tavaszán, amikor a Kacsóh Pongrác úti építkezés igazában elkezdődött, jöttek az útépítő kövekkel megrakodott autók tömegei, és a Rákospatak utca fenti szakasza mentén végestelen végig lerakták köveiket. Szorgos munkájuk nyomán néhány hét alatt – az összehordott kövekből – egy kisebb fajta kőbánya keletkezett az út mentén. Ebből én arra a következtetésre jutottam, hogy hamarosan vége lesz a sárdagasztó nyomornak. Újjáépítik végre az utat. Augusztus közepetájt azonban, amikor már a mesterségesen létrehozott kőbánya szépen begazosodott, útépítők helyett jött a markológép, és megkezdődött a külszíni kőfejtés. Aztán szorgalmasan elfuvarozták a köveket oda, ahova még a tavaszkor kellett volna fuvarozni . . .

2.

A tapasztalat azt mondja, ha a palackba fojtott söritalról leveszed a záródugaszt, szisszen egy figyelmeztetőt, aztán erősen habozva, uzsgyi kifele! Mivelhogy én betéve

ismerem a jóravaló sörital kitörős módszerét, marokra kaptam a vasárnapi ebédre akkreditált eredeti töltésű sörös üveget, aztán óvatosan, nehogy egy habcseppnyi is pohár mellé sisteregjen, lefejtettem róla a závárzatot. A szokás hatalmára épített következtetésem ezúttal is mellésikeredett. Ez a több szuflát érdemlő árpalé nem szisszent habossá, ennélfogva nem is tudott kitörni a palackból. Pohárba kényszerítve pontosan olyan volt szegény, mint az állott esővíz. Talán még olyanabb. A feleségem azt javasolta, hogy próbáljam szikvízzel habra serkenteni, hátha lesz belőle valami. Megpróbáltam. Óvatosan fölé helyeztem a szódásüveget, megnyomtam a nyomókáját, semmi. Ismét megnyomtam, megint semmi. Meg se szisszent, az átkozott!

Bernáth Ede

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

— Miért sír, művésznő?

— Képzelje, az egyik kritikus azt írta, hogy legújabb alakításom öregbítette hírnevemet.

— Melyik az abszolút sikertelen színdarab?

— ?

— Amelyik olyan üres házak mellett megy, hogy már kiigényelték a nézőteret.

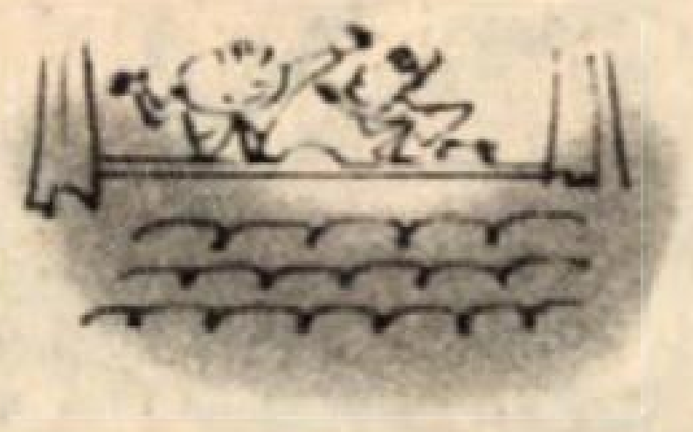

Nem mindegyik írónk ír szépen. Van, aki elemi fogalmazási hibákat követ el, mintha fogalmazásgátló szert vett volna be.

f. l.

Minden mulandó

Vasvári Anna rajza

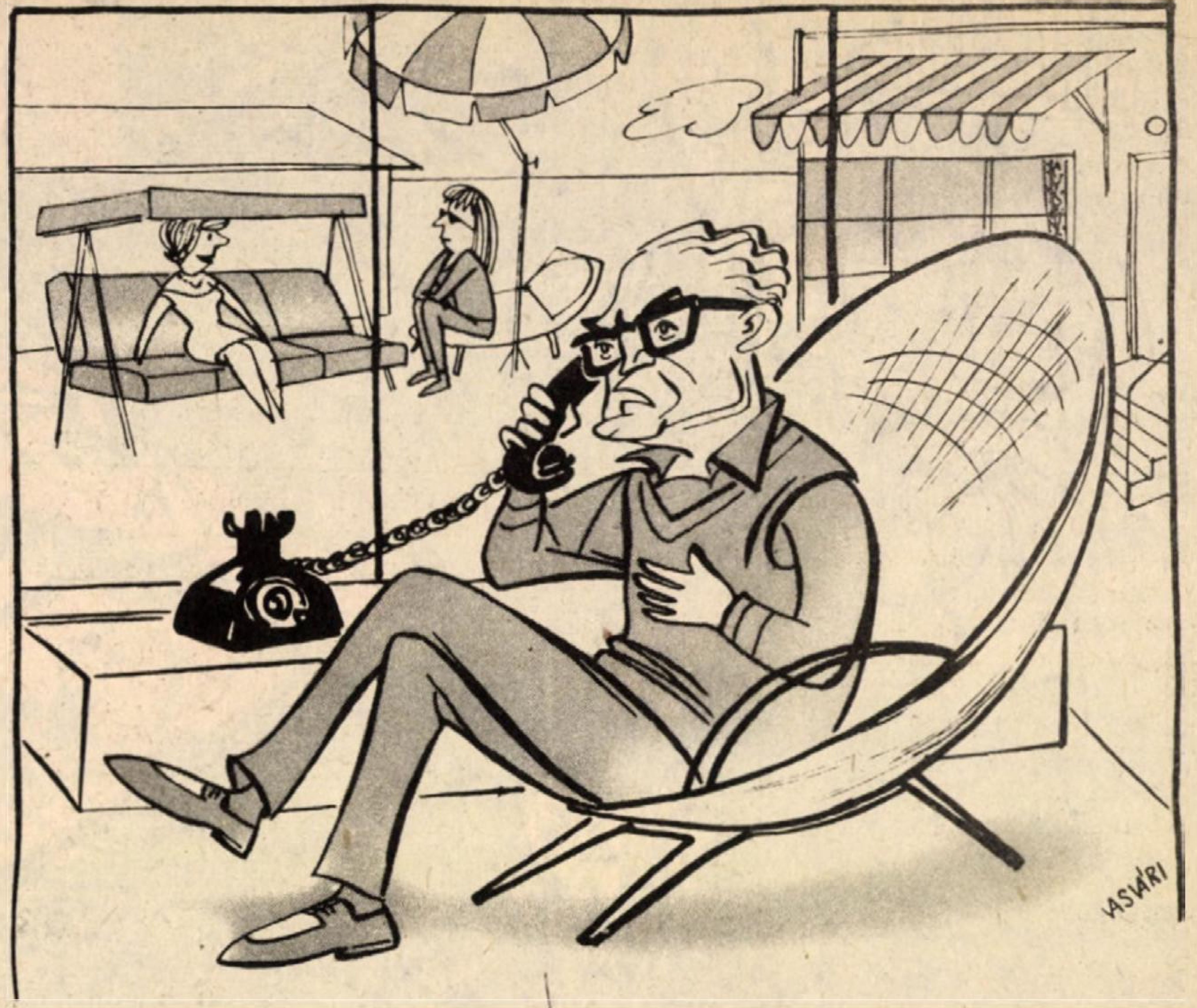

– Itt Goldwater! Gé mint . . .

ESIK, vagy nem ESIK?

Múlt szombaton a meteorológia megint melléfogott. Felhőket vészjósolt a vasárnapi égre, ahonnan eső fog hullani alá. November 15-ének reggelén mégis, „az évszakhoz képest" feltűnően napos, enyhe időre ébredtünk. Hasunkra sütött a nap és kék volt az ég, akárcsak Hellaszban Zeusz uralkodása idején.

Tisztelem a gépeket és olykor félem. De úgy látszik, manapság tévedni nemcsak emberi, hanem gépi dolog is.

Ezért volna egy építő javaslatom, ami az egész magyar sajtót foglalkoztató, mátészalkai „látókezű ember"-rel kapcsolatban jutott eszembe. Ennek a különös embernek a szakértő idegorvos szerint telepátiás tulajdonságai vannak, ami bizonyos, az agyból kibocsátott, egyelőre ismeretlen hullámok következménye.

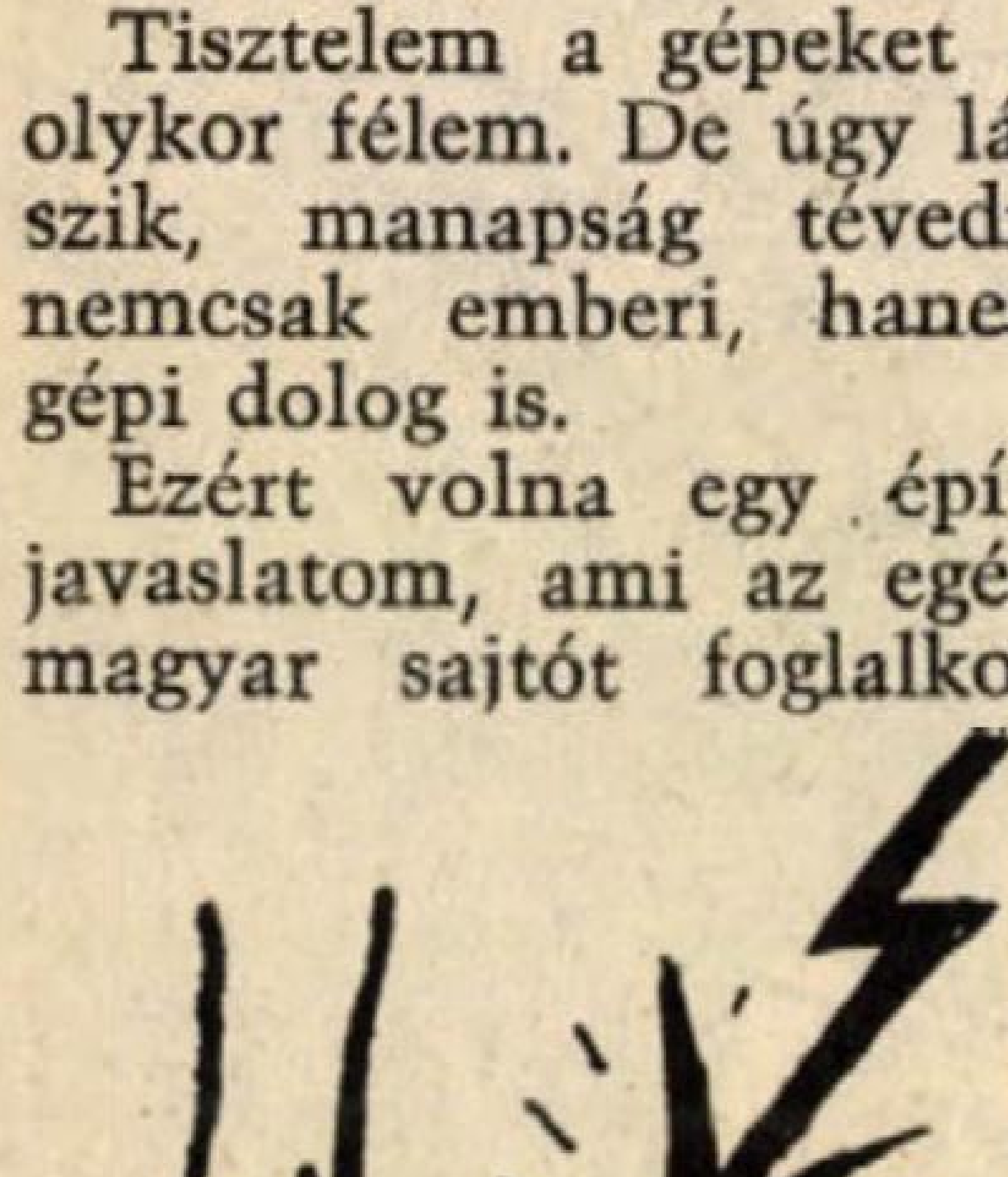

Nos, nem hinném, hogy a Meteorológiai Intézet nagy munkatársi gárdájában ne akadna valamilyen szempontból „telepátiás". De ha ilyen nincs, biztosan van olyan, akinek sebhelye, bütyke vagy más időjelző szerve van. Javallatom az lenne: az okos, ámde nem tévedhetetlen gépek jelentéseiből kiszámított eredmény mellett adjanak ki naponta egy maszek prognózist is, melyet az Intézet valamelyik „telepátiás" munkatársa készítene el. Országos méretű „ki mit tud" játék fejlődhetne ki ebből. Képzeljék el, kedves meteorológusok, egy egész ország lenne a szurkolótáboruk! A napi „maszek" jelentéseket persze pontozni kellene, és aki a legjobb időjósnak bizonyul, abból lesz a békakirály.

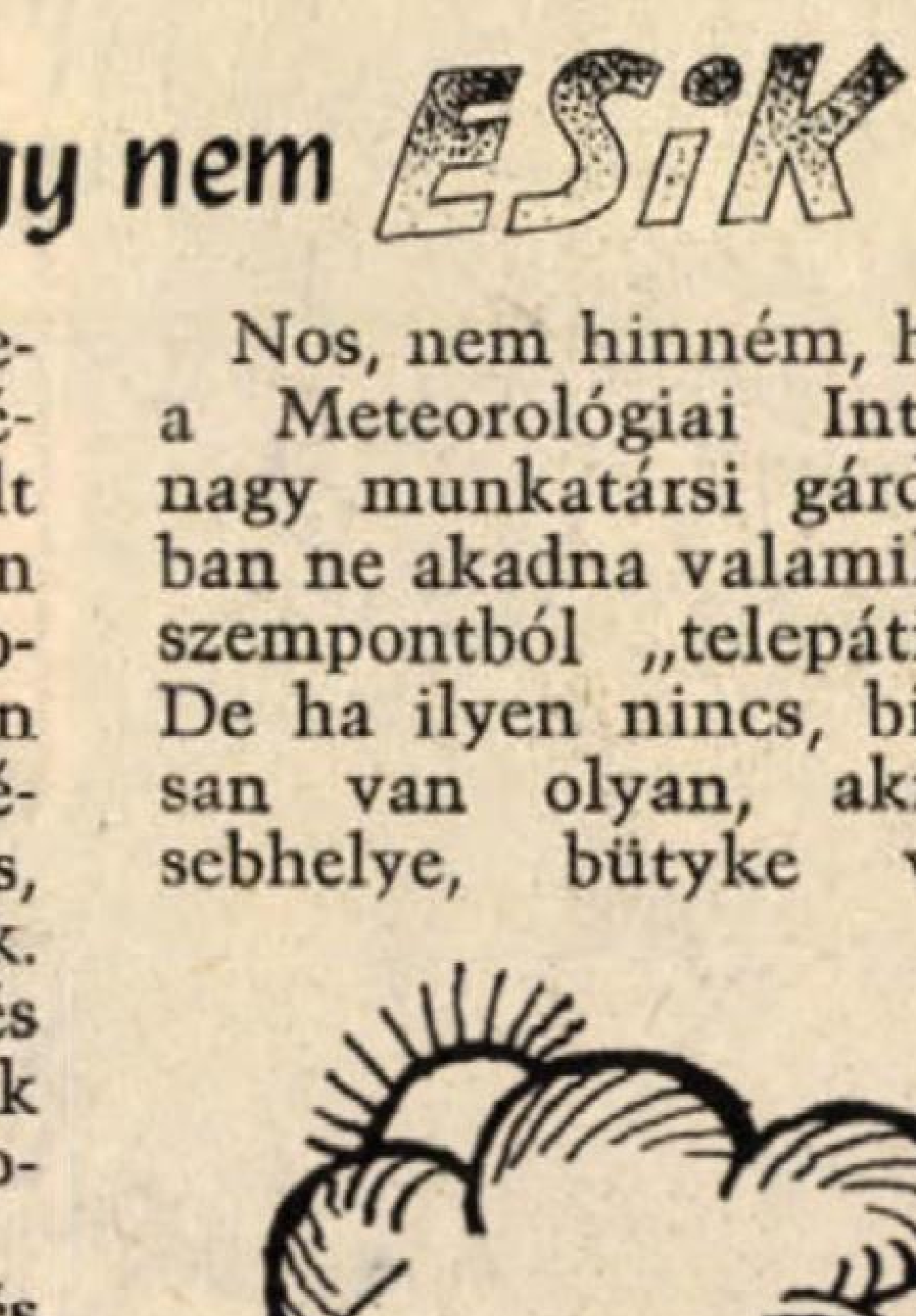

Egy jó hely biztosítását máris kérem a koronázási ünnepségre.

Dutka Mária

KÜLÖNÖS ESTE

Különös, nagyon különös este volt. Szokatlan csend ülte meg a szobát.

A férfi és az asszony szótlanul bámult egymásra. A felfedezések estéje volt ez.

— Milyen furcsa — tűnődött a férfi —, négy éve élek házasságban ezzel a pompás asszonnyal, és mintha most látnám először.

— Milyen furcsa — tűnődött az asszony —, mintha most venném először alaposan szemügyre Ernőt! Mintha négy évig egy idegennel éltem volna együtt.

Különös, nagyon különös este volt, a nagy megismerések estéje.

— Micsoda nagyszerű férfi, és én észre se vettem! — sóhajtott az asszony. Ernő e pillanatban megérezte az asszony hajának kellemes illatát. Homályosan emlékezett erre az illatra, régebbi időkből.

A férfi borzongva megrázkódott, mint a mesebeli varangyos béka. Egyszerre átváltozott költővé, s azt mondta:

— Olyanok voltunk mi, drágám, mint egy kerékpár. Két kerék, melyet a sors pedálja hajtott elválaszthatatlanul együtt. Futottunk és nem törődtünk azzal, hogy mikor kap defektet a másik, hiszen alig ismertük egymást. Apropó, tudod-e, hogy én gyermekkoromban mennyire szerettem kerékpározni? — csókolt a felesége fülébe Ernő, és beszélt gyermekéveinek öröméről, visszamenőleg a csecsemőkorig.

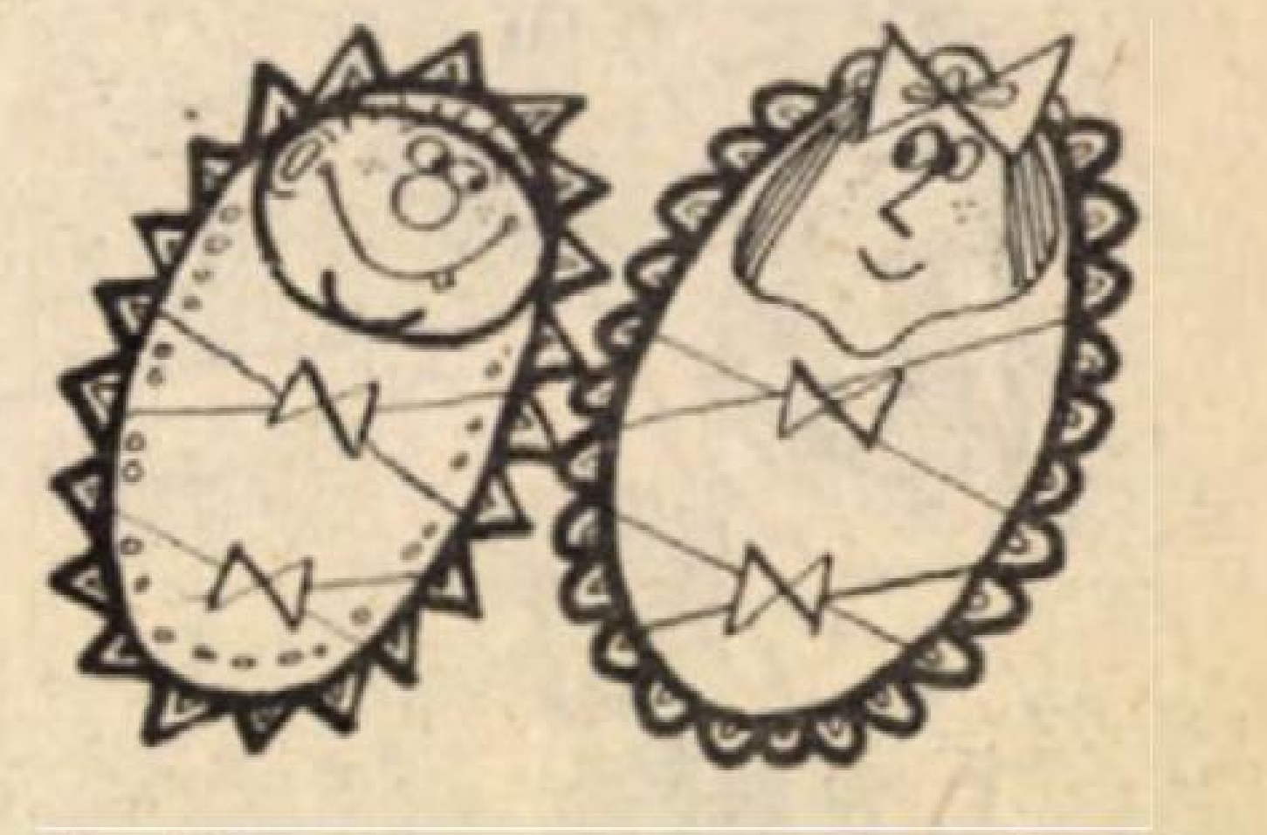

Aztán az asszony mondott el néhány epizódot az életéből, majd beszéltek külön-külön és egyszerre, önmagukról, szerelemről, művészetről, könyvekről, tücskökről és bogarakról. Beszéltek szüntelen . . .

És amikor éjfél felé nyugovóra tértek, az asszony Ernő domború mellére bújva suttogta:

— Tulajdonképpen ez az este volt a mi megismerkedésünk estéje, hiszen ezen az estén ismertük meg egymást igazán.

Az asszonynak igaza volt . . .

Ezen az estén romlott el a televízió.

Fülöp György

Szür-Szabó:

Szigetlakók

KANÁRI SZT.
TAKARÉKBETÉTKÖNYV
3421
KOLLEKTIVA SZIGETEK
ÜGYFÉL-ZÁTONY
ÉSZSZERŰSITÉS
Birálat
SPORT
NB
5:0
1:3
2:6
3:2
2:1
6:0
Család-szigetek
Elhagyott-sziget

A sziget-komplexum egyike a modern ideggyógyászat legfontosabb jelenségeinek. Mindenki igyekszik kialakítani a maga kis szigetét, ki nagyobbat, ki kisebbet. Az angolok nagyobbat, a máltaiak kisebbet, de általában a legtöbb ember ragaszkodik a maga kis háztáji szigetéhez.

Vendégművészek a Zeneakadémián

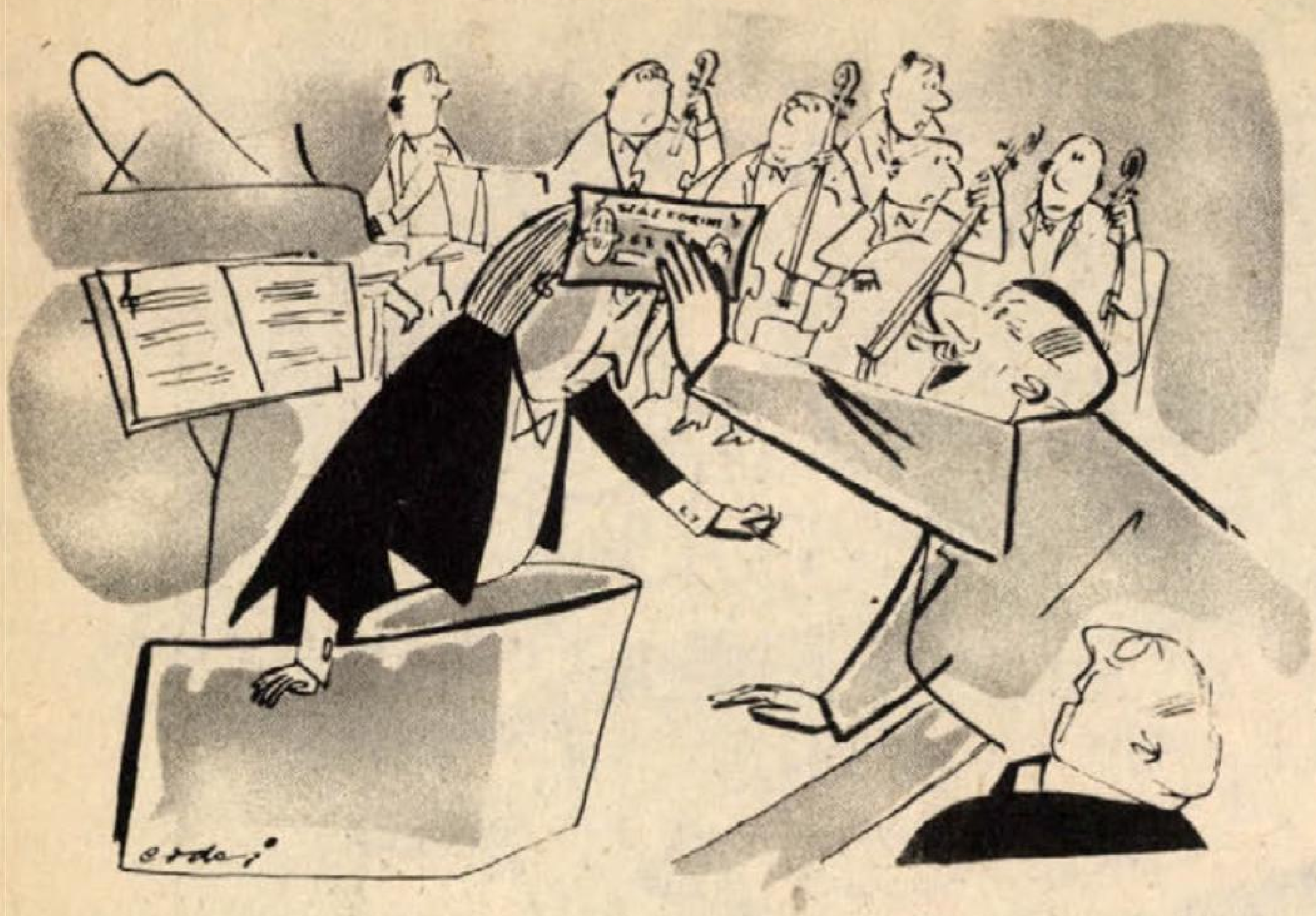

– Jól csináltad, fiam!

A jégen

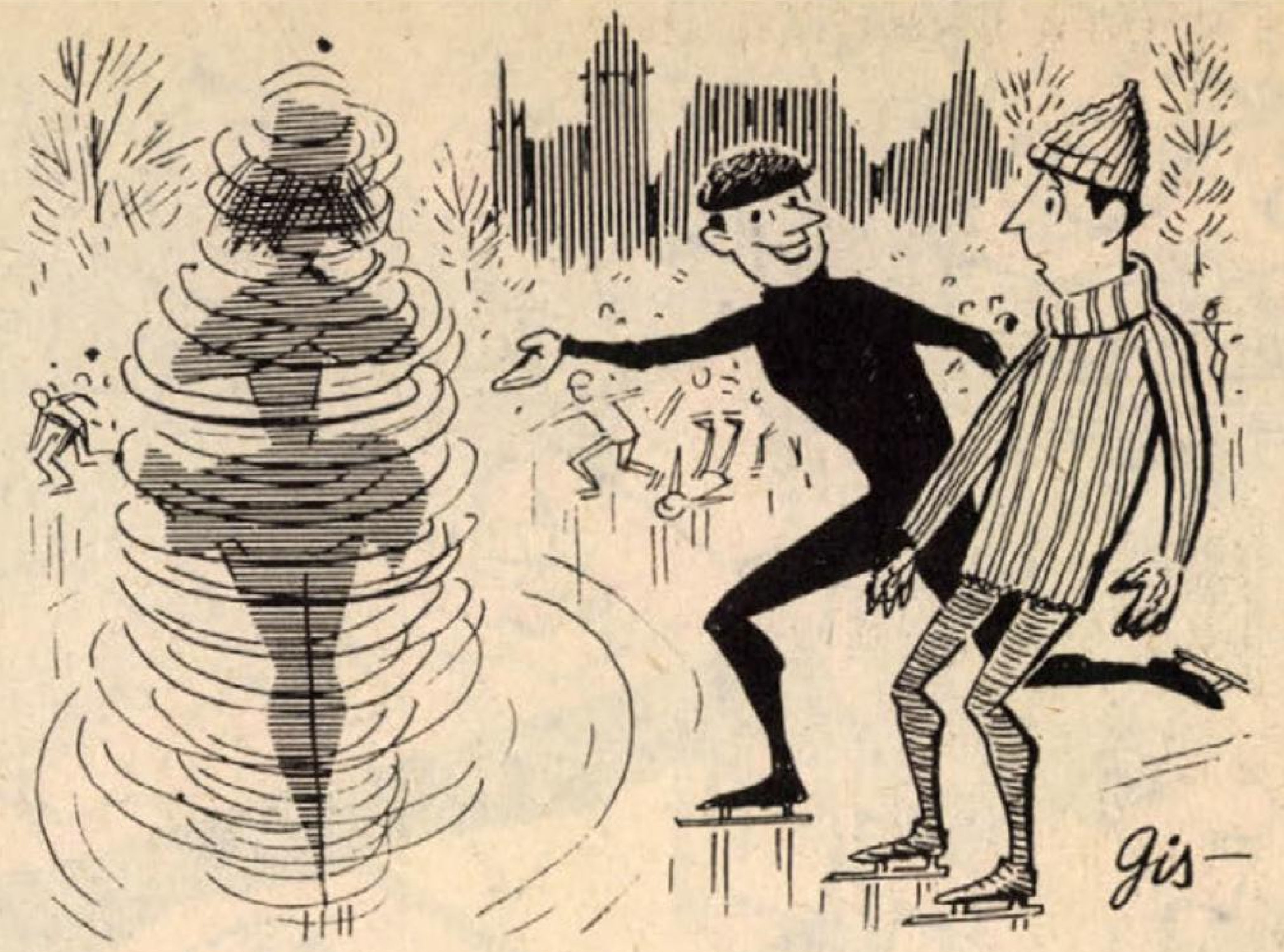

– Bemutatom a menyasszonyomat . . .

BÁTOR emberek

Sok hajmeresztő vállalkozásról olvastam már, de aminőről nemrégen hallottam, az túltett minden eleddig ismerten. Egy magyar házaspár, bizonyos Rákótyi Jenő és neje elhatározta, hogy készen vett magyar félcipőben, gyalog teszi meg az utat Vecsés és Budapest között.

A vakmerő házaspár, útjáról naplót vezetett, melyet szerencsém volt megszerezni, s melyből most néhány érdekes részletet az alábbiakban közreadok:

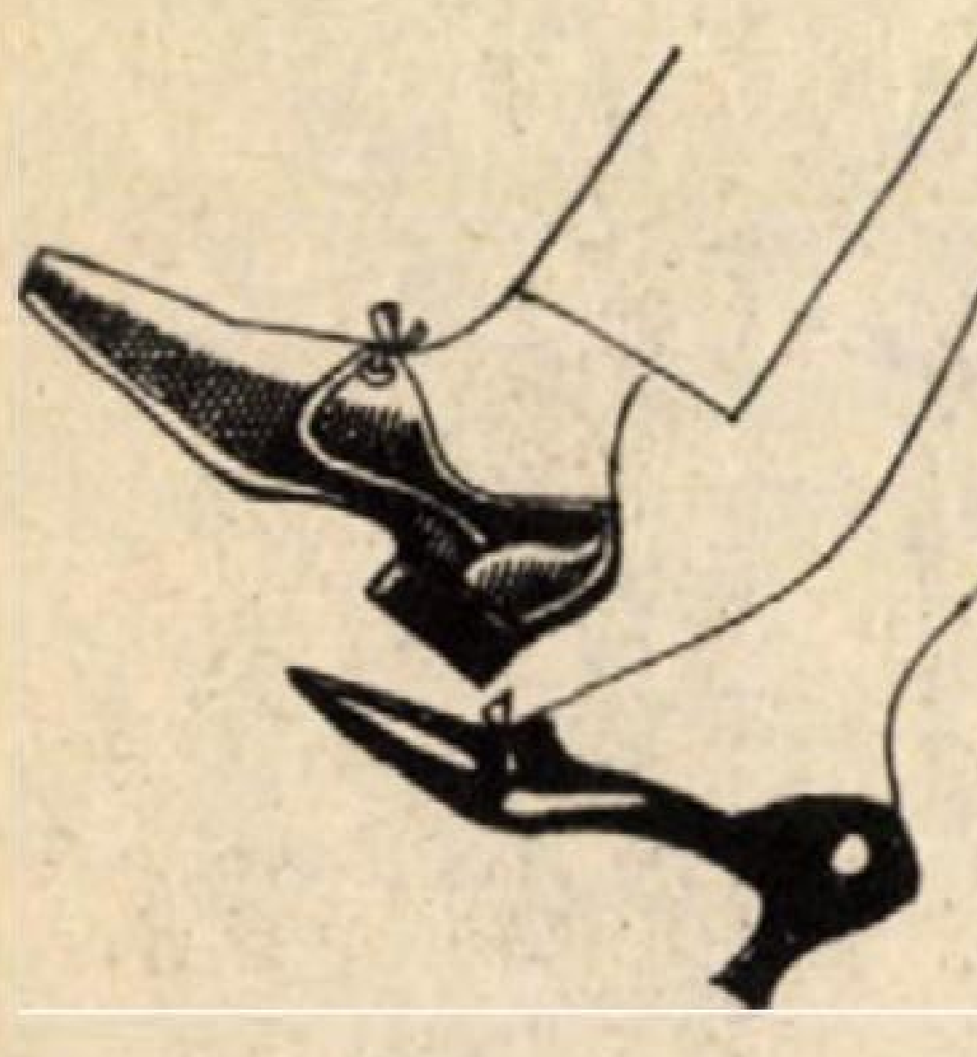

November 10. Elérkezett az indulásra kijelölt nap. Pontban tíz órakor, az Állami Áruház nyitásának pillanatában, belépünk az áruházba, és néhány szemtanú, valamint jó barát jelenlétében, a cipőosztályra megyünk, hogy megvásároljuk a vállalkozásra legalkalmasabbnak látszó félcipőket. Feladatunk értelmében 30 perc válogatási idő áll rendelkezésünkre a megfelelő félcipő kiválasztására. Én tizennégy perc után egy 280 forintos, erősnek tetsző, csau színű, tompított orrú cipőben állapodok meg, feleségem huszonkilenc perc 30 másodperc után időzavarba kerül, és úgyszólván az utolsó pillanatokban egy 320 forintos, törpe tűsarkú, pánt nélküli, enyhén nyújtott orrú, kávébarna, könnyű és jó formájú cipő mellett dönt.

Miután elhagyjuk az Állami Áruházat, tizenegy óra előtt öt perccel, a Városi Tanács épülete előtt felhúzzuk új cipőinket, egy-két bemelegítő lépés a cipőkben, és pontosan tizenegy órakor, barátaink lelkes búcsú-integetése mellett elindulunk, hogy megtegyük háromnapos sétánkat az új félcipőkben.

Átballagva a tanácstéren, a tér túlsó feléhez érve, feleségem bal cipőjének orráról leesett a műanyag-díszítő-szalagocska, melynek szerencsére semmi szerepe nincsen a cipő díszítésén kívül. Feleségem vissza akar fordulni, hogy megkeresse a szalagot, de nem engedem; kímélnünk kell a cipők erejét, a legcsekélyebb felesleges utat sem engedhetjük meg magunknak.

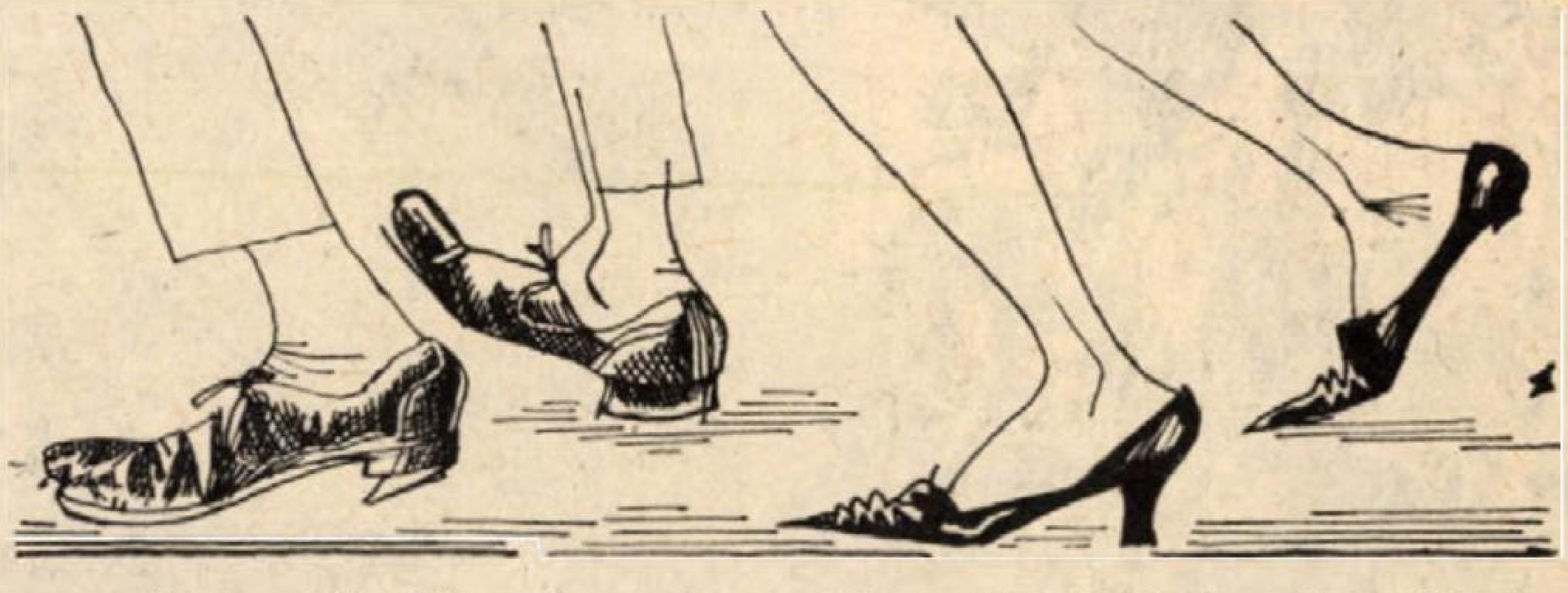

Két kilométer után ellenőrző vizsgálatot tartunk. Zoknim sarkán tenyérnyi lyukat találok, a cipő kemény kérge törhette fel. Azonnal zoknit cserélek, sarkaimat ragtapasszal ellenállóvá teszem. Feleségem cipője nagyszerűen viselkedik. Csupán a felsőbőre gyűrődött és kopott meg az eltelt félórában, de egyáltalában nem akadályozza a tervszerű gyalogolásban.

November 11. Nem tudok aludni, nem vagyok fáradt. A feleségem még alszik, titokban szemügyre veszem a cipőjét. Aggódom. Felsőbőrén mély repedés keletkezett, jobb sarka mozog. Nem akarom megijeszteni, de figyelmeztetnem kell, hogy óvatosan járjon.

Amitől féltem, bekövetkezett. Fél tizenkettőkor a jobb felsőbőre átszakadt, csúszkálni kezdett a lábán, majd egy óvatlan lépéstől kettétört a sarka. A cipőt zsineggel a harisnyatartójához erősítettem. Feleségem hősiesen mosolyog, de tudom, hogy nagyon nehéz órái lesznek.

Az én bal talpam ellazult a felsőbőrtől, hat kilométert tettem meg olyan módon, hogy csupán a bal sarkamra léptem. A feleségem előtt megpróbálom titkolni, de közben rövid esőt kaptunk, s a víz a cipő két oldalán minden lépés után különös, surrogó hangot hallatva, magasra treccsen. Feleségem harisnyakötőjét leszakította a ráerősített cipősarok, most a kombinéja pántjához erősítettem. Emberfeletti erővel gyalogolunk . . .

A mai utolsó métereknél levált a cipőtalpam. Sajnos, a feltételek szerint a cipőt nem húzhatjuk le a lábunkról, s a talp nélkül tulajdonképpen mezítláb járok, tehát szabálytalanul. A talpat cukorspárgával rögzítem, így vergődünk a szálláshelyig.

November 12. Kényelmes, három órás séta után, vidáman érkezünk Budapestre! Éjszaka eszembe jutott egy mentő ötlet. Panaszos levelezőlapot írtunk az állami cipőiparnak, négy levelezőlapon feltárva a cipőkön keletkezett hibákat. A négy levelezőlapot ezután cipőinkre erősítettük, s így tettük meg a hátralevő utat.

A panasz-lapok elnyűhetetleneknek bizonyultak!

Somogyi Pál

Ítélethirdetés

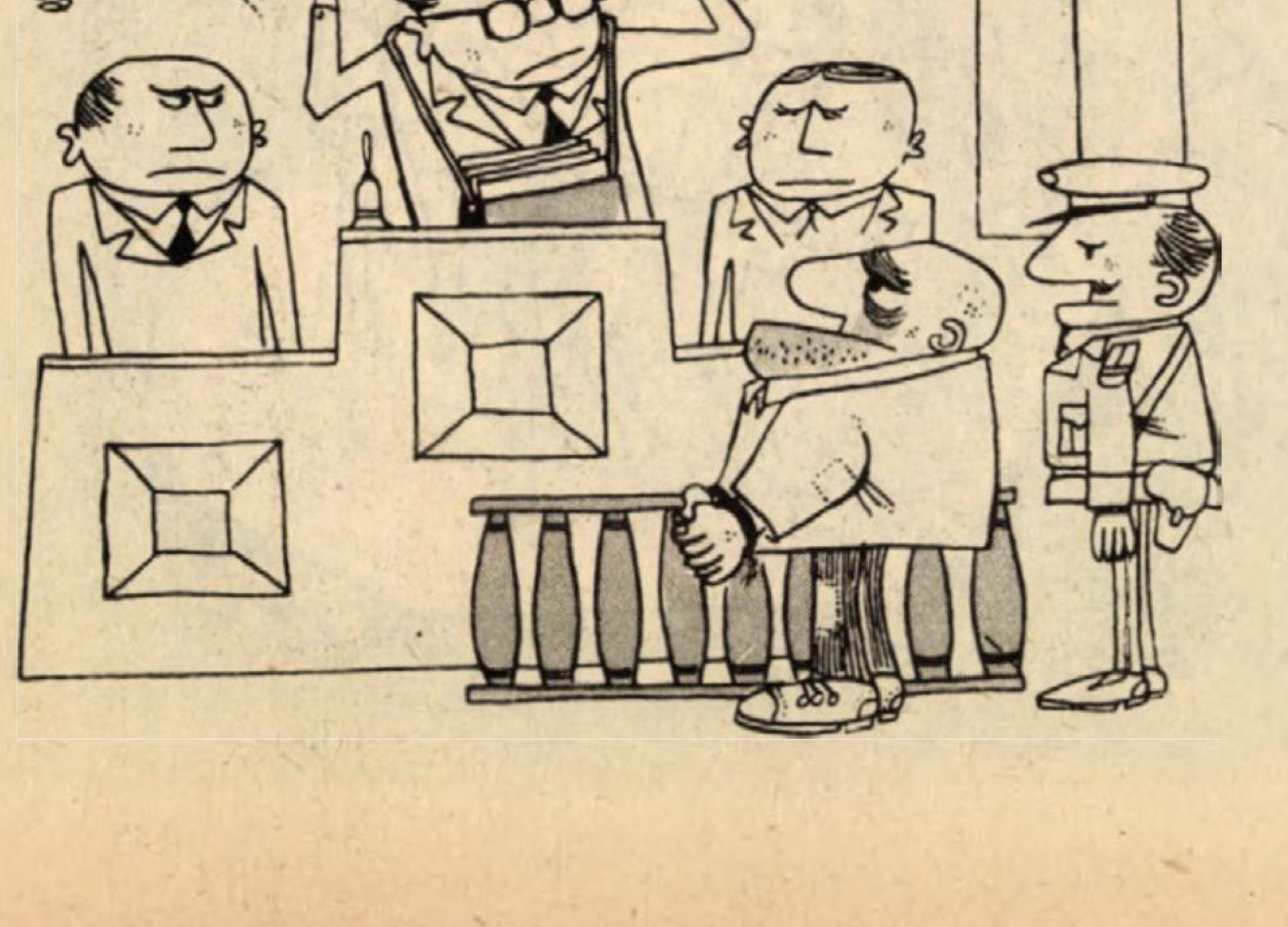

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KINEK FOGADJAK SZÓT?

Lehel hűtőszekrényt vásároltam. Hetvenliteres, úgynevezett nem motoros fajtát. A mellékelt használati utasítás arra hívja fel a figyelmemet, hogy a készülék érintés-védelmi szempontból biztosított, földelése, nullázása *tilos!*

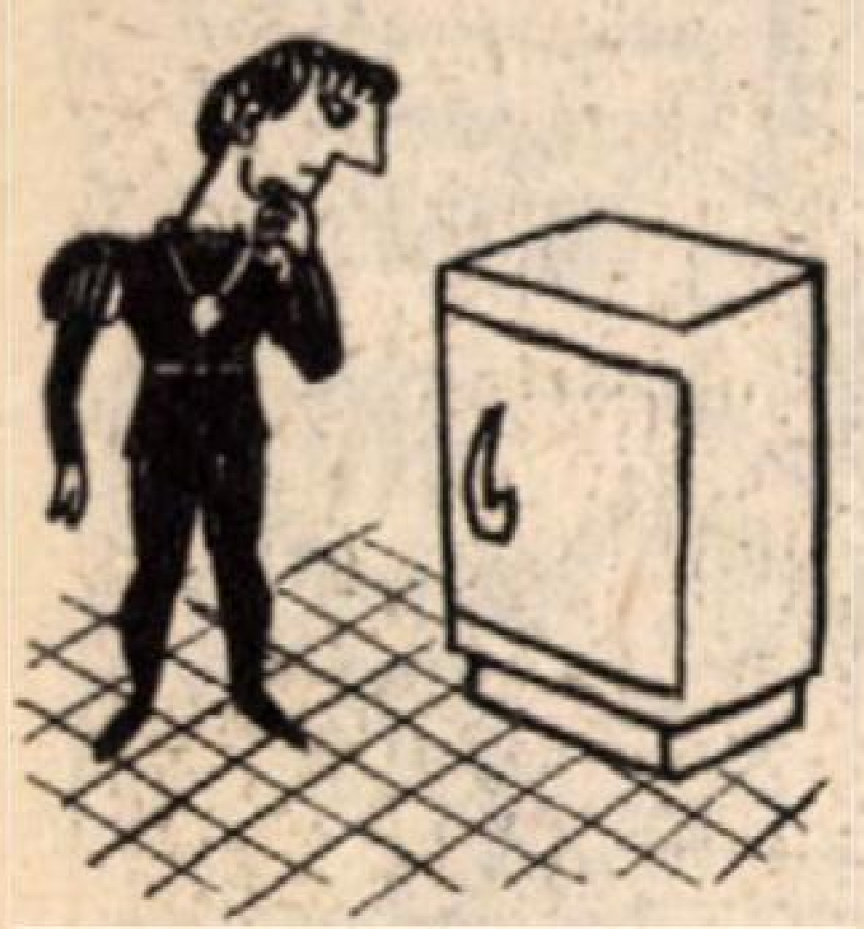

Ezzel szemben az Elektromos Művek ragaszkodik ahhoz, hogy földelt dugaszoló aljzatot készíttessek hűtőszekrényem részére.

Helyesnek tartanám, ha a Lehel hűtőszekrényeket gyártó vállalat és az Elektromos Művek közös álláspontot foglalna el ebben a kérdésben. Mindketten értenek az elektromossághoz, felesleges és veszélyes a hűtőszekrény tulajdonosokat ilyen dilemma elé állítaniok.

Endrédi János,
Bp., II.,
Kelemen László u. 2.

Ki szeret engem?

Szűr-Szabó József rajza

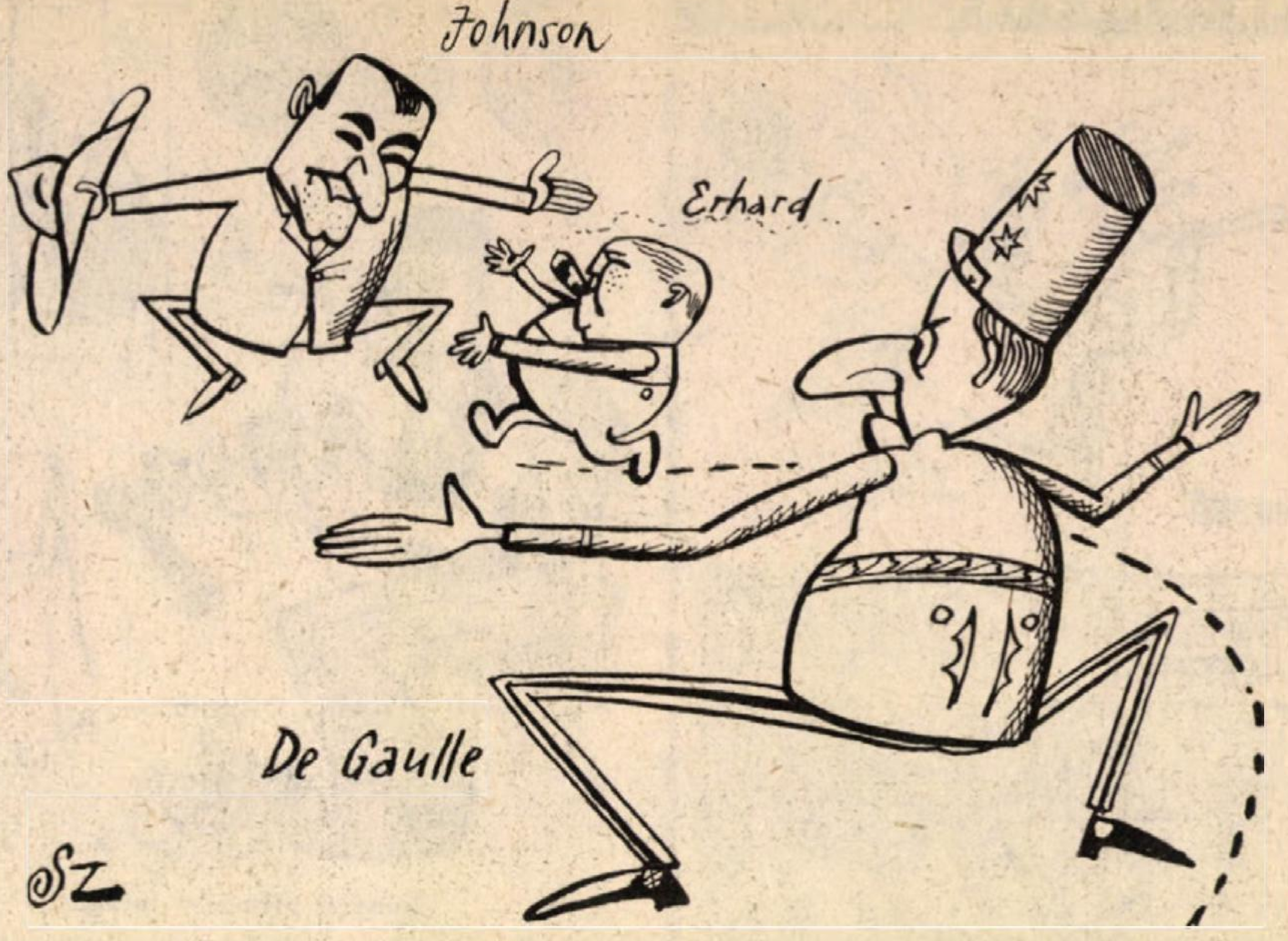

Őszi eső

A városi ember Budapestről érkezett Tolnára, kiszállásra. Miután a hivatalos ügyeit elintézte, gondolta sétál egyet a faluban. El is indult, de alig tett néhány lépést, megeredt az eső. Gyorsan beszaladt az eszpresszóba. Üres asztal már nem volt, de egy parasztember helyet szorított neki.

– Ronda idő van, esik, csak esik . . . Nem tudnak dolgozni. . .

Az öreg kiitta a sörét, aztán bólintott.

– Az igaz, viszont aki akar, az most is dolgozik . . .

– Úgy van – helyeselt a városi ember –, nem kell megijedni egy kis esőtől, nem igaz?

– No-no – csóválta a fejét a másik –, egy kicsitől nem is, de ez már sok . . . Nem tudunk szántani . . .

Meglepődött erre a városi ember. Bizony, bizony erre is gondolni kell.

– Akkor mégiscsak nagyon rosszkor jött – mondta, mert hirtelen eszébe jutott, hogy nemrégen olvasott erről valamit az újságban.

– Rosszkor? – emelte fel a hangját az asztaltárs –, azt nem mondhatnám. Kipusztítja az egereket. Éppen ideje volt, már nem bírtunk velük, úgy elszaporodtak. Milliós károkat okoztak eddig is.

A városi ember elszégyellte magát. Gyorsan helyesbített:

– Igen, igen. Nagyon hasznos most ez az eső.

– Az egér ellen – válaszolta gúnyosan az öreg –, de mi lesz azzal a szőlővel, ami még kint van? Elrohad, nem tudjuk leszedni.

A szőlő . . . döbbent rá a városi ember, és idegesen mocorgott a széken. Zavarában újból helyesbített előző álláspontján.

– Nyáron kellett volna ez a csapadék.

– Azt mondja? – nézett rá vizsgálódva a másik –, és amit most elvetettünk, azzal mi lesz? Csapadék kell annak.

– Annak kell, bizony – hebegte a városi ember, és közben a menekülés lehetőségeit latolgatta. Az öreg azonban könyörtelenül folytatta.

– Nem ártana ha az elvtárs belelapozna egy-két mezőgazdasági szakkönyvbe, mielőtt az agronómiáról vitatkozni akar. Azt tudja-e, hogy most van a vetés ideje? Ezzel viszont megálltunk. Most is oda készültem, de megzavart az eső. Lemaradunk, kérem.

A városi ember bólogatott, de már nem mert állást foglalni eső ügyben. Az ablakot figyelte, ezt most nagyon fontosnak érezte. Hirtelen megcsillant előtte a menekülés lehetősége.

– Elállt az eső – mondta boldogan –, elállt az eső!

Az öreg csodálkozva nézett rá.

– Elég baj az, nagy kár.

A városi ember összeroppant a váratlan ellenkezés hatására.

– De hiszen vethetnek tovább. Ezt akarta, nem? Akkor miért kár?

– Azért – mondta az öreg barátságosan –, mert most el kell mennem, itt kell hagynom magát, pedig olyan jól elbeszélgettünk . . .

Rácz György Géza

Házi gyógyszertár

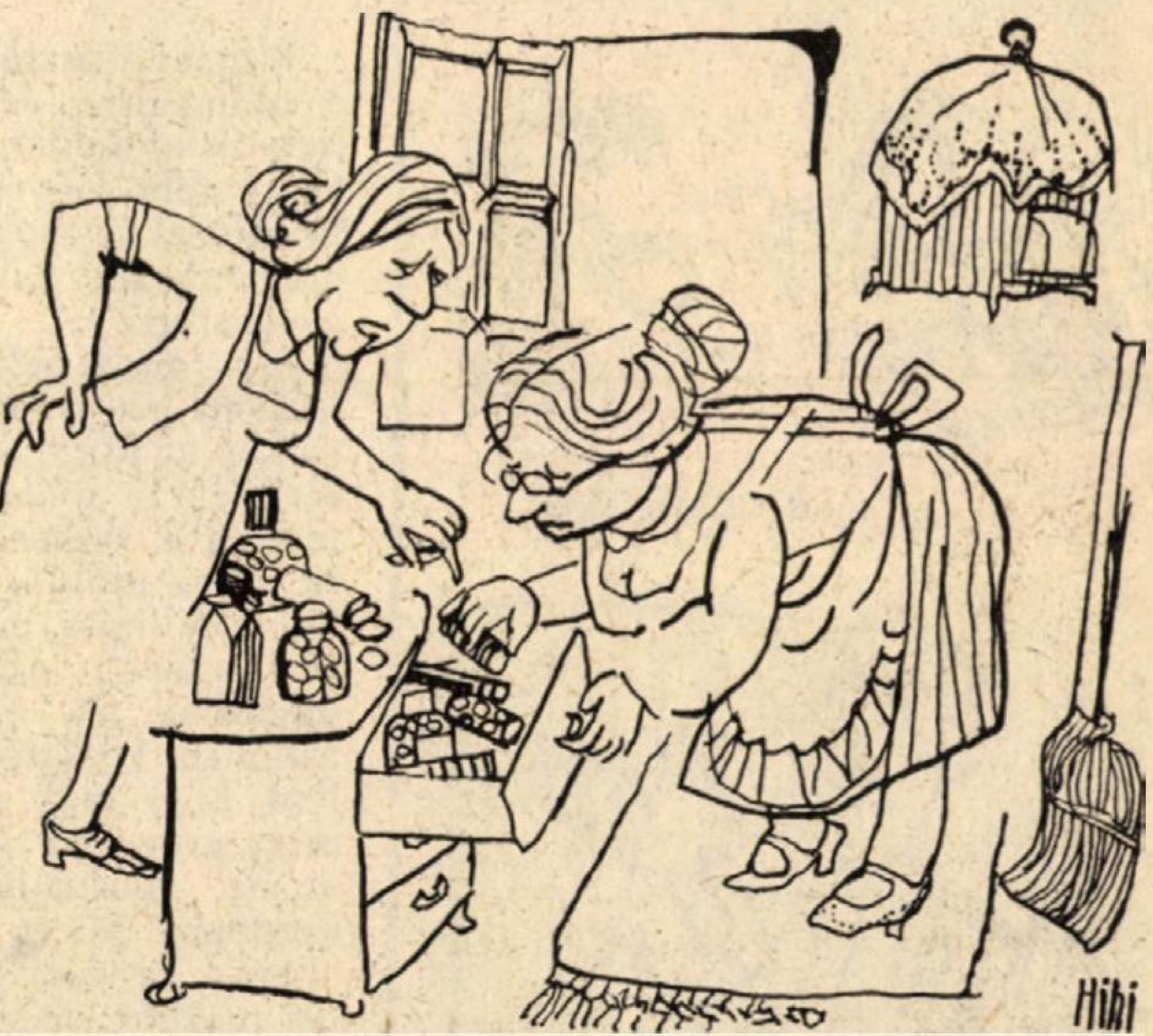

– Abból a kékből adjon, lelkem, a múltkor is elmúlt tőle a derékfájásom . . .

Szükségmegoldás

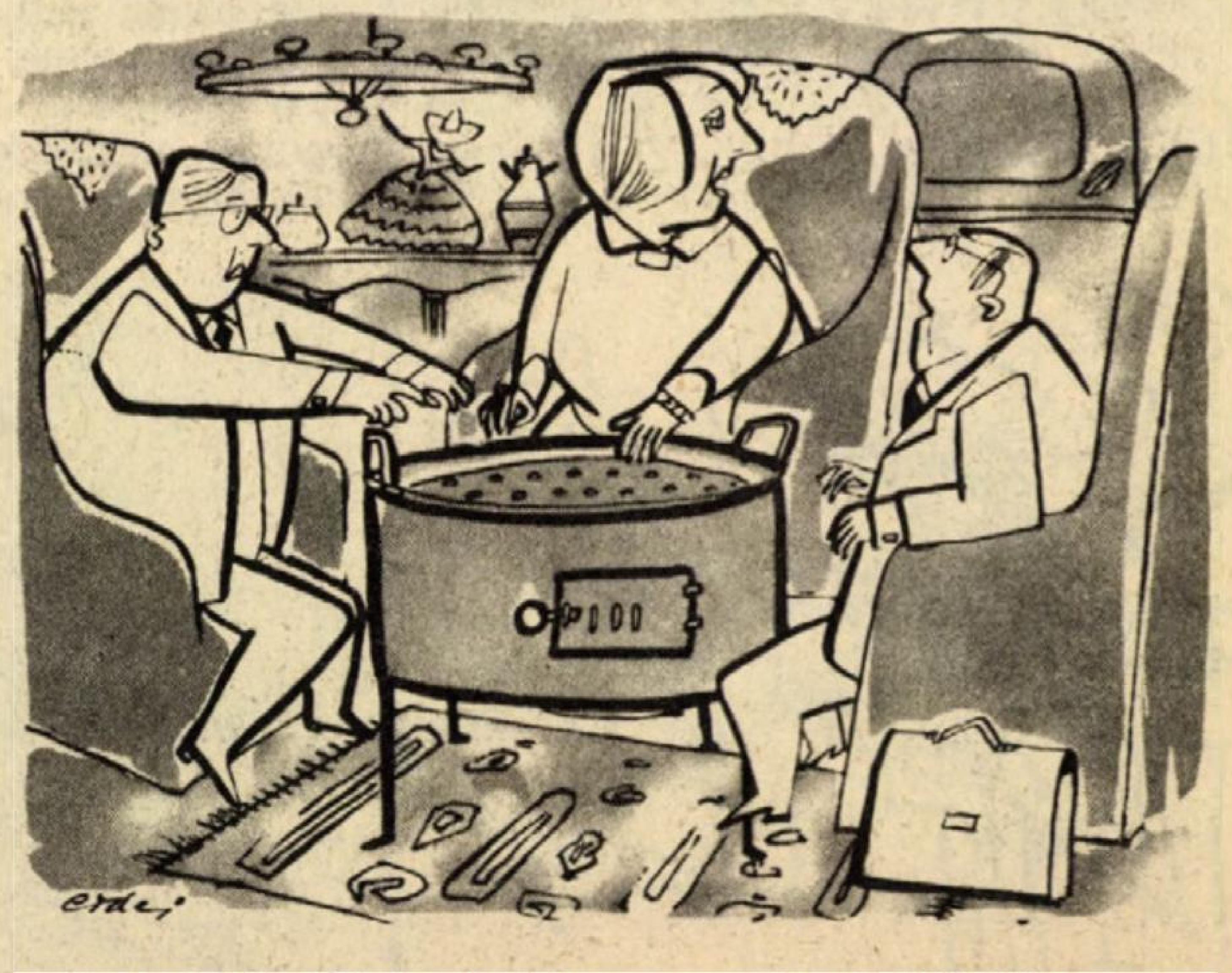

– A házkezelőségnek már nem volt más kályhája . . .

KRITIKUSOK

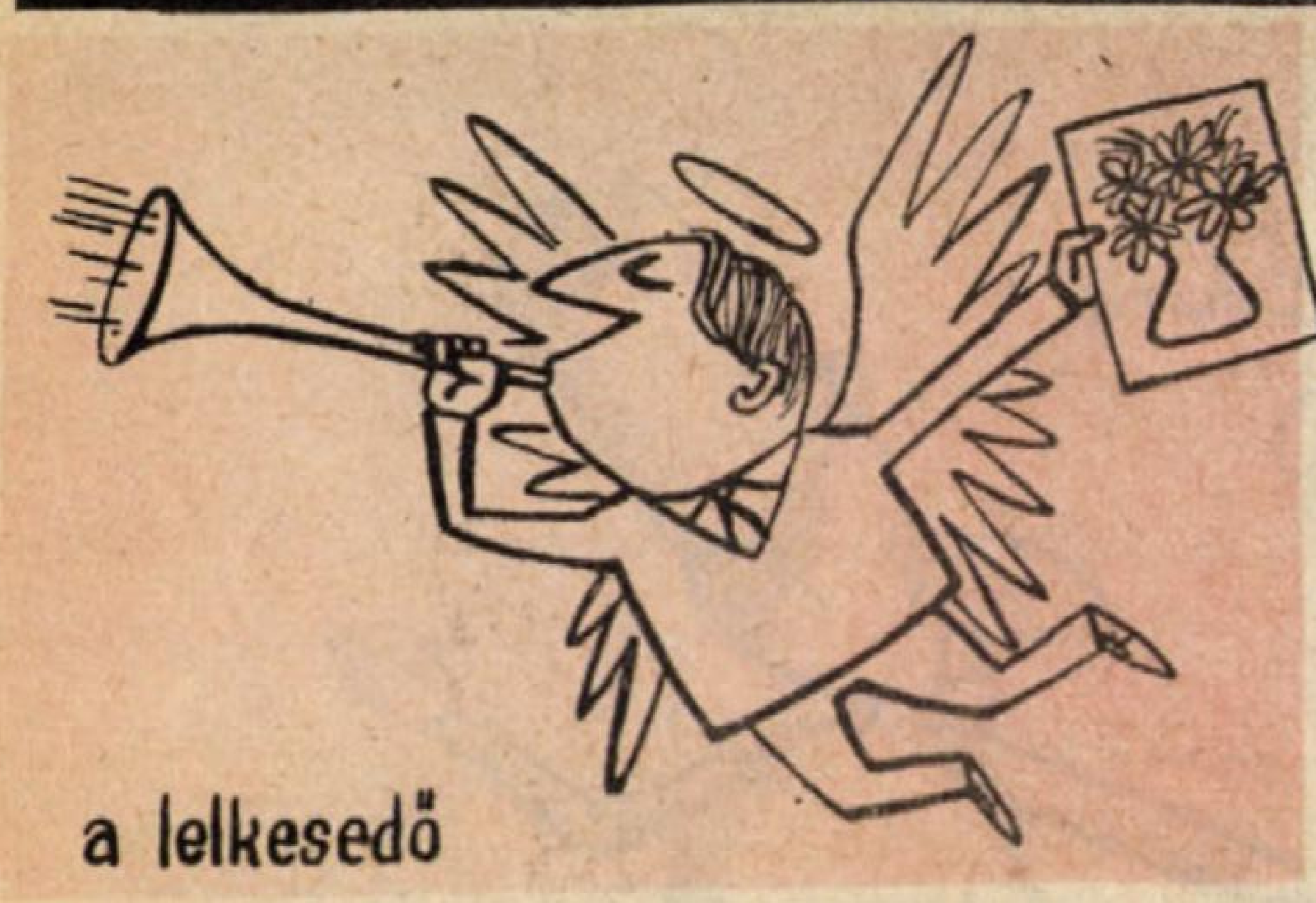

a lelkesedő

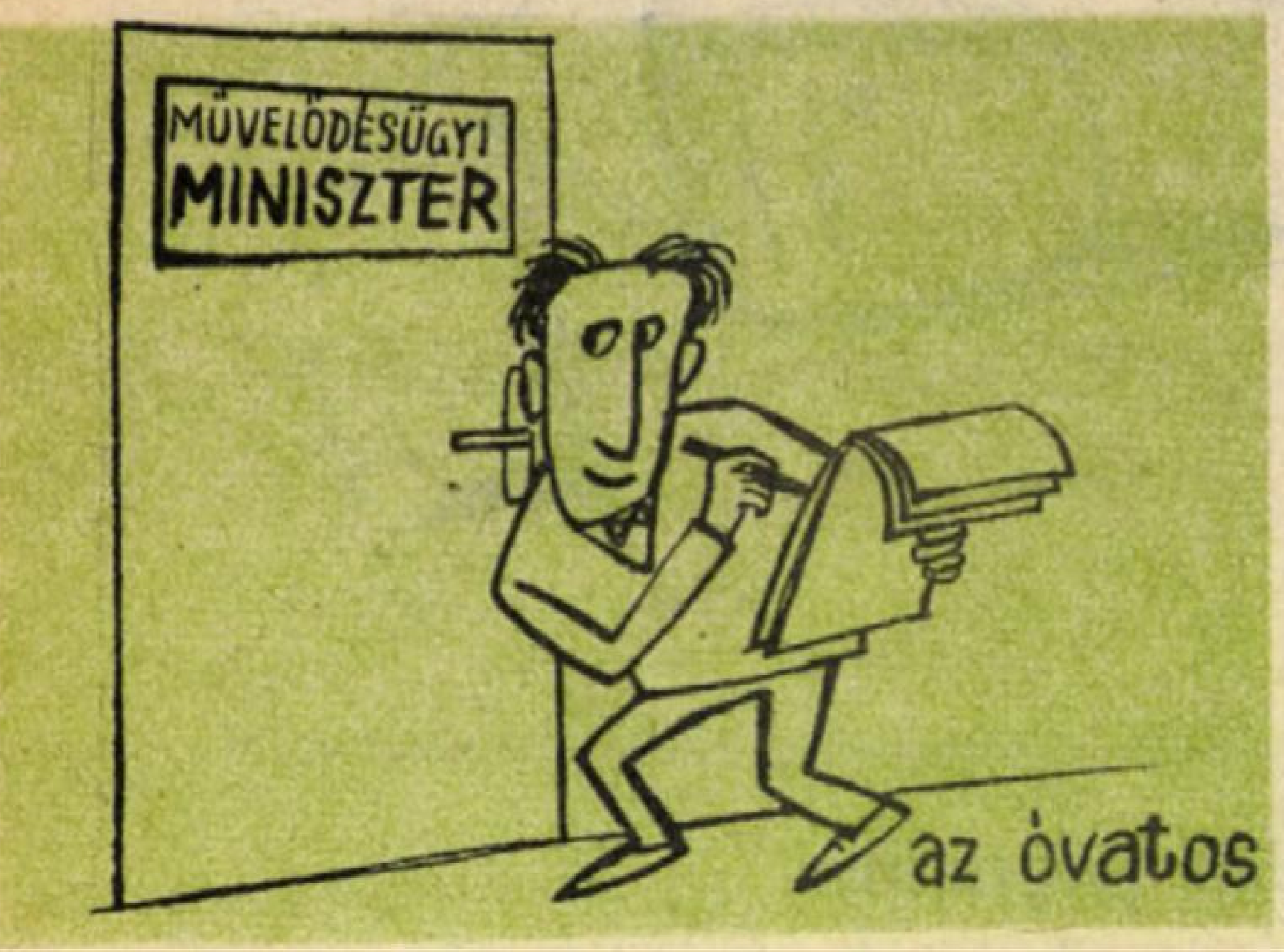

az óvatos

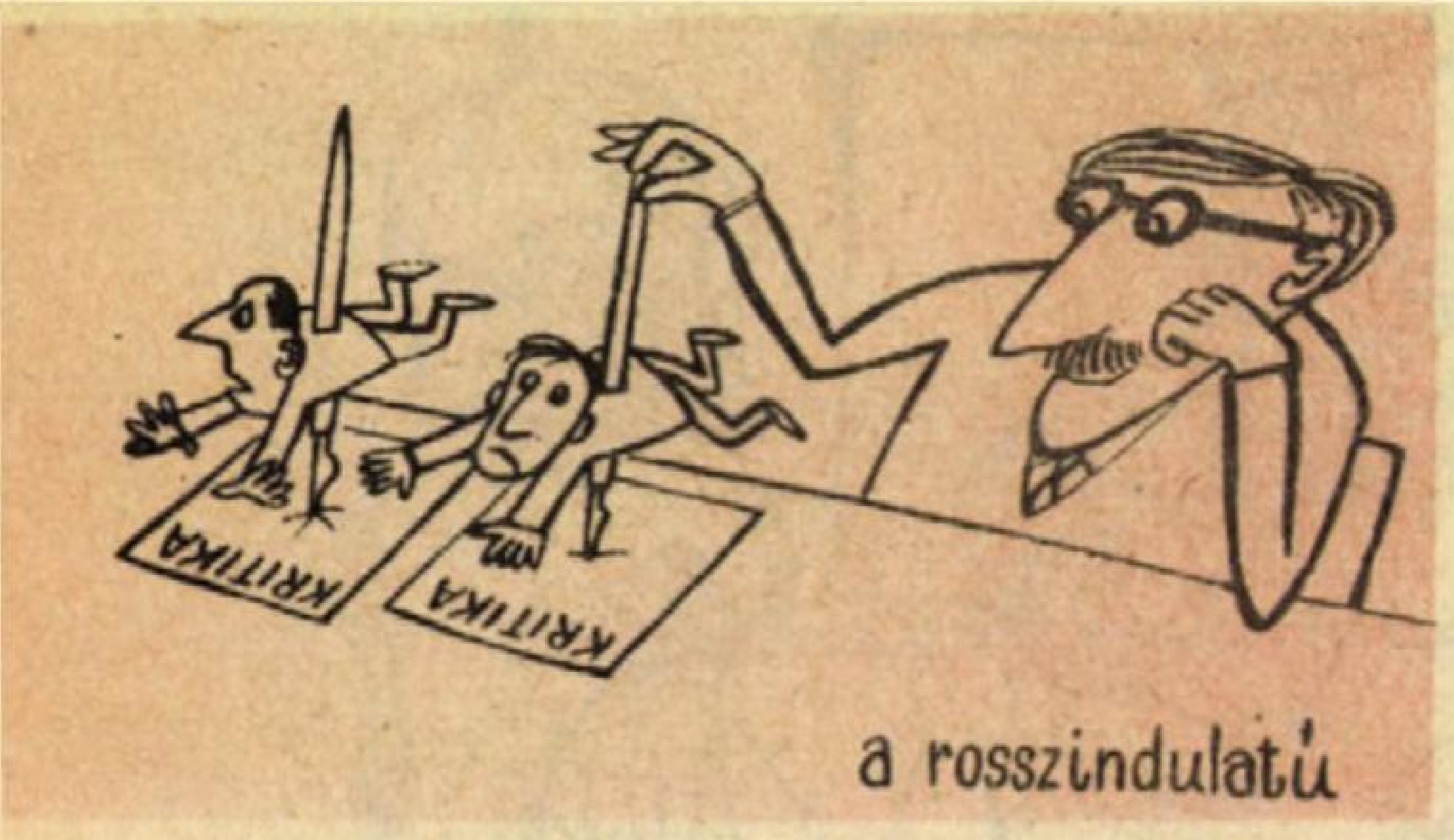

a rosszindulatú

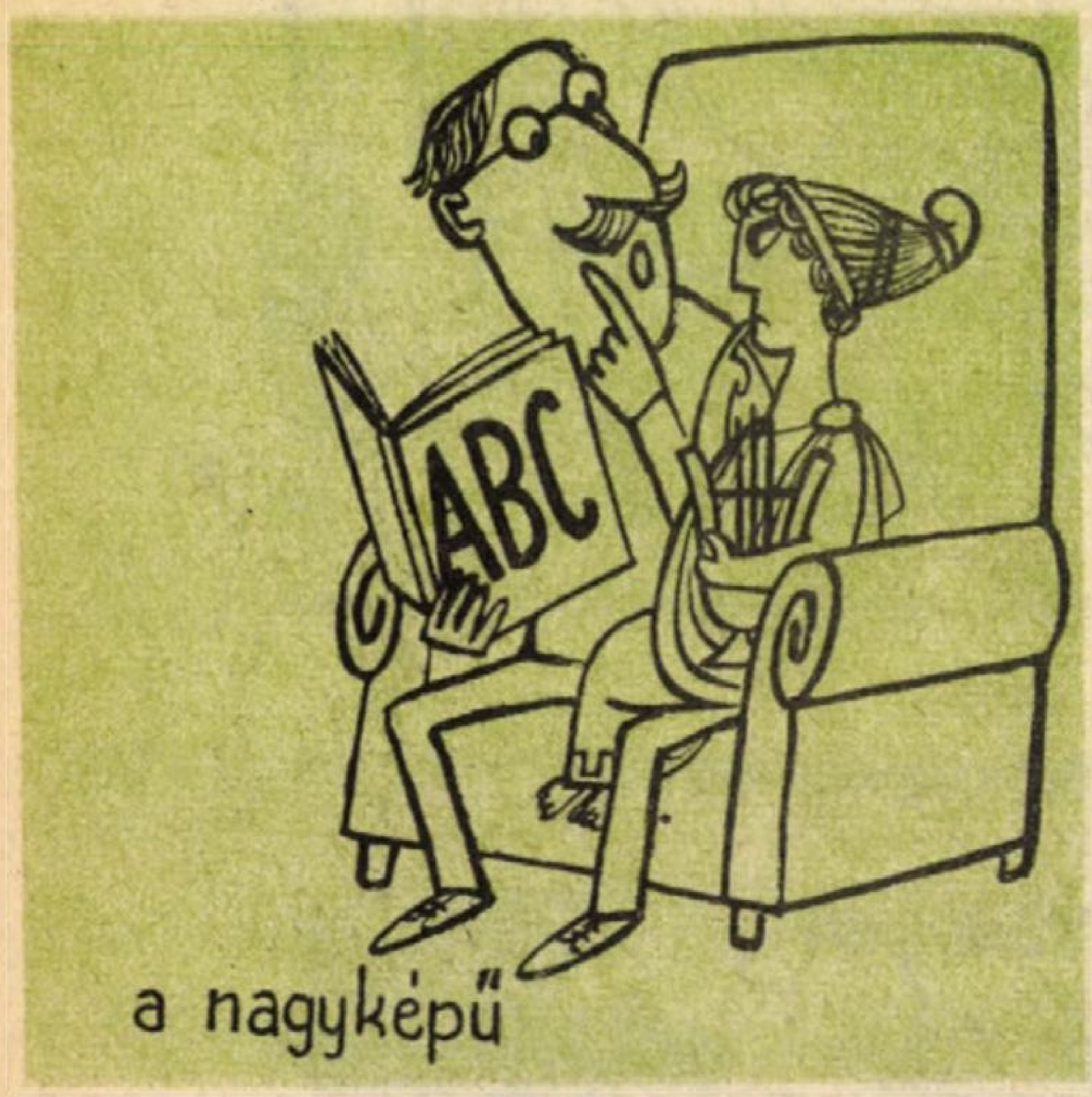

a nagyképű

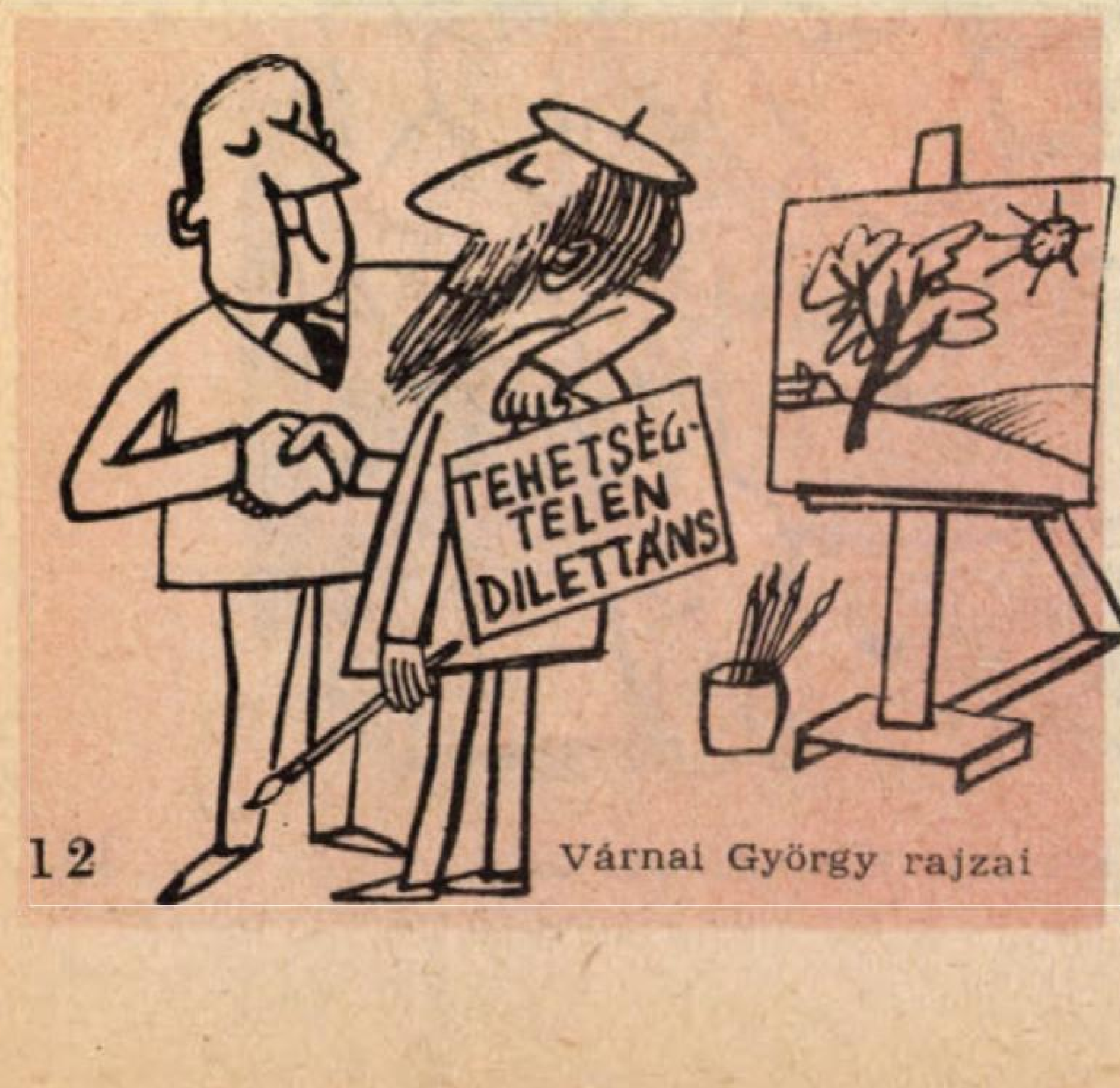

Várnai György rajzai

Új népművészet

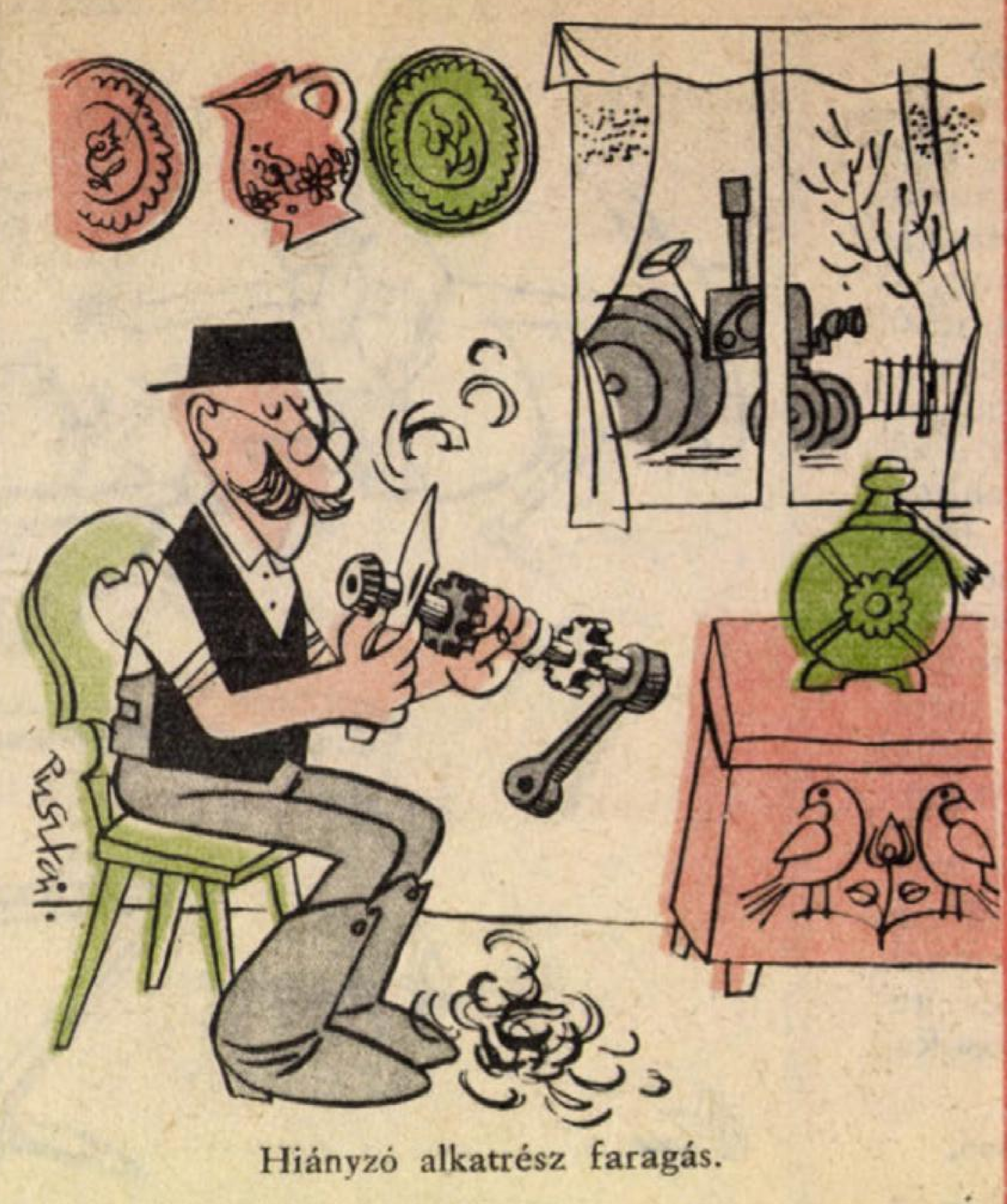

Hiányzó alkatrész faragás.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MÁK

Minden tiszteletem a tudományé, és csak helyeselni tudom, hogy egyre több növényből készítenek gyógyárugyárainkban ópiumos gyógyszert. A tudomány mindenekelőtt! Viszont azt is be kell vallanom, hogy nagyon szeretem a mákos rétest és a mákos beiglit, és az utóbbi konyhai előállítása érdekében mákot akartam vásárolni. A piacon azonban közölték velem, hogy mák nincs, mert gyógyszer készül belőle. Bosszankodni kezdtem. Miért pont abból a harminc forintos mákból készítenek gyógyszert, amit a piacon és a közértekben lehetett kapni, és miért nem abból, amelyet 48 forintért a kis maszekok árusítanak? Hiszen egyformán mák mindkettő, és a 48-as ugyanúgy szolgálná a gyógyítás magasztos célját, mint a harmincas.

Megkérdeztem egy mák-ügyben jártas földművesszövetkezeti eladót: „Az előző években nem vettek gyógyszer céljaira mákot?" „De igen – válaszolta –, azért elegendő mennyiség maradt rétes, metélt és beigli céljaira is."

– Több a mákból készült gyógyszerrel kezelt betegek száma? – kérdeztem orvosbarátomtól. Ő nemmel válaszolt, és egy rendőrtiszt barátom is megnyugtatott, hogy nem nyíltak ópiumbarlangok Magyarországon, tehát erre a célra sem kellett mák. Most már csak mezőgazdász ismerősömet kellett felkeresnem, aki kijelentette, hogy a máktermés nem kisebb, mint az elmúlt években.

Tessék mondani, hova lett a mák?

(p)

Nem közölhető kéziratot küldtek:

E. Tamás, Bp., V., Alpári Gy. u. — G. E., Dunaújváros, — J. József, Zsámbok, — H. Péter, Bp., VII., Rákóczi u. — Cs. Albert, Bp., II., Házmán u. — M. Győző, Bp., XX., Dezső u. — J. Sándor, Dunaújváros, — D. Imre, Bp., III., Hídfő u. — N. E. Rábacsanak, — Sz. Dezső, Miskolc, — V. Béla, Székesfehérvár, — F. István, Cegléd, — T. Gyula, Rákosszentmihály. — E. Mihály, Bp., XX., Csillagtelep, — R. Erzsébet, Gyoma. — G. B. Bp. 112. poste restante.

E heti hirdetéseink

Mindenki elégedett!

REPRODUKCIÓS
NAPTÁR
LEVÉLPAPIR
Emlék-
könyv
BÉLYEG
ALBUM

Karácsonyi ajándékot
PAPIR- és
IRÓSZERBOLTBÓL!

IPARMŰVÉSZET
AJÁNDÉKBOLT
BP., V. KOSSUTH LAJOS-U. 14.

-Remélem nem akar
karácsonyig várni...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEM ÉN AKARTAM, A TRÖSZT AKARTA ÍGY...

Bemégy a Váci utcai Napoletánába, rendelsz egy üveg Chiantit (persze, nem éppen életszükséglet, másutt is ihatsz vörösbort), s ekkor meglepetés ér. Csak akkor kapsz, ha eszel is valamit. És hiába magyarázod, hogy csak inni akarsz, mert éppen vacsora után vagy, és a nyúlgerinc szinte áhítozik a Chianti után, nincs kegyelem és nincs Chianti. Ha eszel, ihatsz, ha nem, hát nem.

Mint az egyik igen helyes felszolgáló kislány magyarázta: „Tetszik tudni, ez azért van így, mert a TRÖSZT (igazán áhítattal ejtette ki e nevet) kívánsága, hogy inkább az ételféleségek (így!) fogyjanak."

Hát le a kalappal a TRÖSZT előtt (lám, mi is tiszteljük, csupa nagybetűvel írjuk a nevét), de ez talán túlzás. Ha már jónak láttuk olasz falatozót nyitni, hadd fogyjon ennek a derék Ruffino cégnek a bora is. Sokan úgysem a részegeskedés okán isszák (ehhez kicsit drága), hanem inkább a sással fonott formás kis üvegjéért, ami ha akarom, akár szobadísz, akár állólámpa is lehet, és amit, ha kiürült, haza is lehet vinni.

Kedves TRÖSZT! Hagyjuk ezt az árukapcsolást. Régen kiment a divatból!

(y. e)

Gyávaság

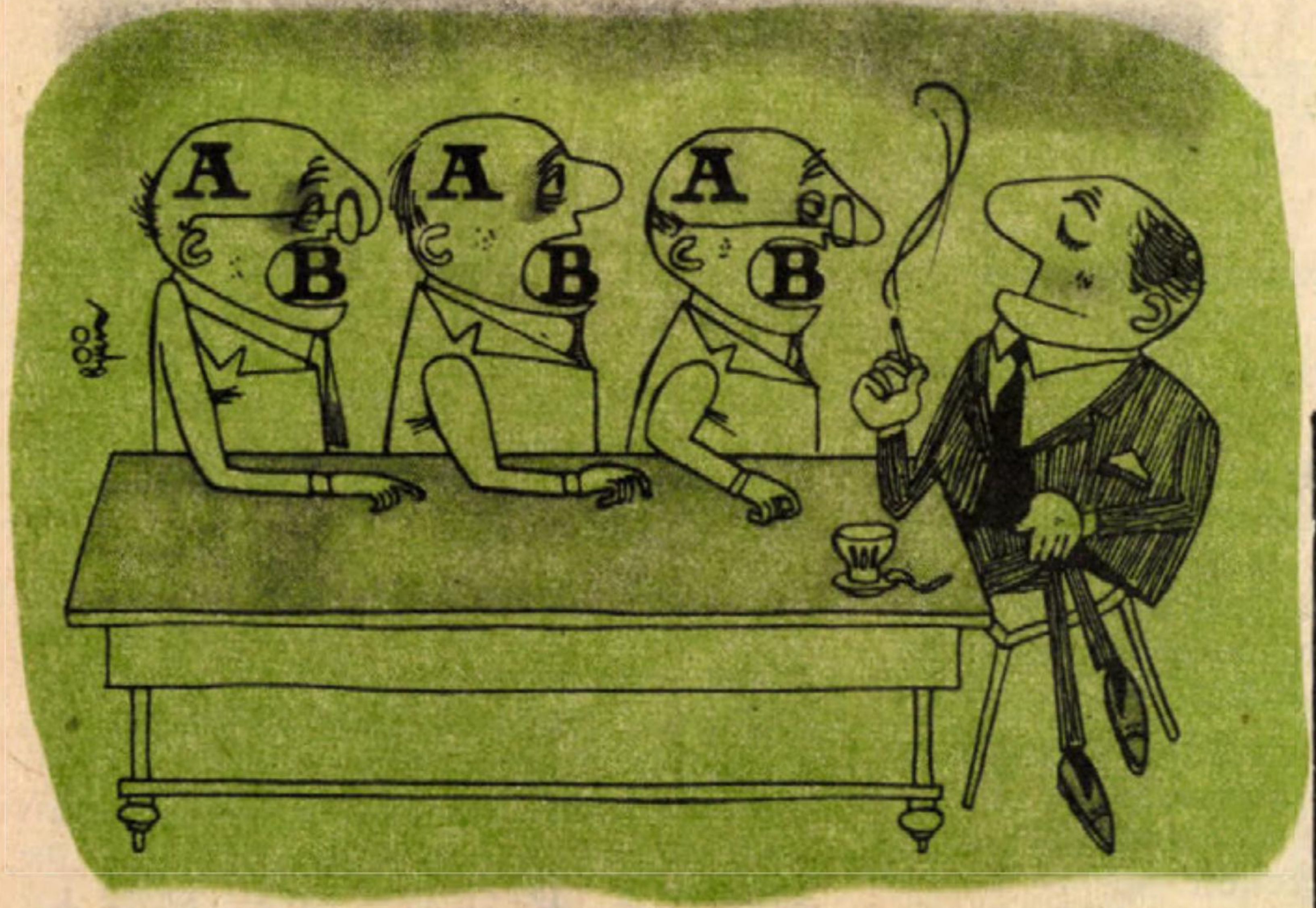

HALLOTTUNK EGY VICCET

Egy szegény ember nagy nyomorában végzetes lépésre szánja magát. Elhatározza, hogy rabló lesz. Vásárol egy nagy konyhakést, és az országúton lesbe áll. Látja, hogy közeledik valaki, megvárja és szúrásra emelt késsel eléje ugrik.

– Pénzt vagy életet! – kiáltja.

– Jól megijesztett – mondja szemrehányó hangon a megtámadott. – Micsoda szamárság ez?

– Ez véresen komoly dolog. Én ugyanis rabló vagyok! Mindent elő, ami magánál van!

– Nem mondaná meg, hogy akkor én és a családom miből éljünk?

– Erre nem is gondoltam. Tudja, mit, adjon ötven forintot.

– Bárcsak lenne!

– Adjon húszat!

– Pont annyi van, de az nekem is kell.

– Legalább egypár cigarettát adjon!

– Nem dohányzom.

– Jól nézek ki. Az utolsó tízesemért vettem ezt a kést.

– Drágán vette. Tudja, mit, adok érte hatot.

– Vigye...

Szurkolók — foci nélkül...

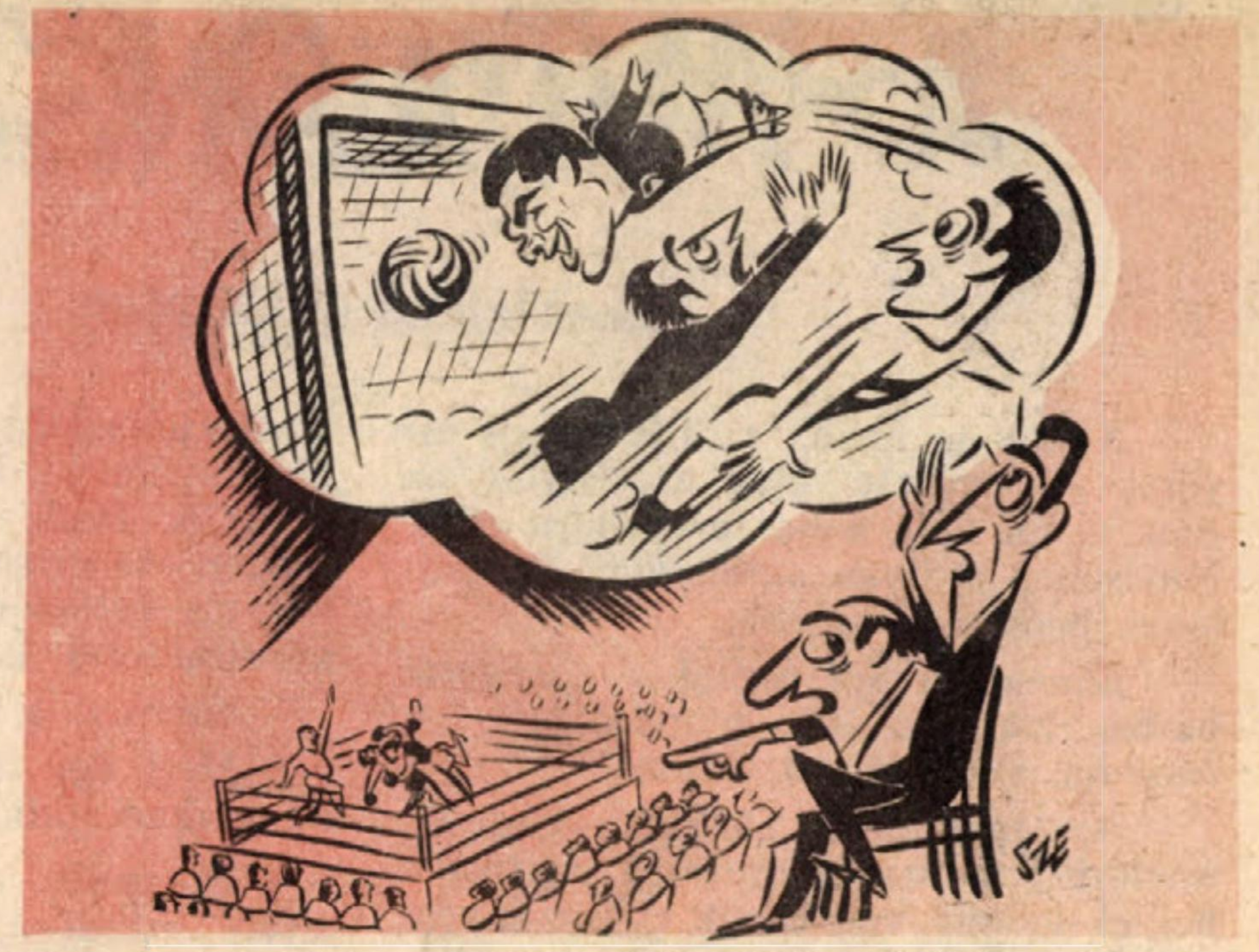

– Barátom, a Csikart még sohasem figyelmeztették, hogy ne fejeljen...

Egyenjogúság

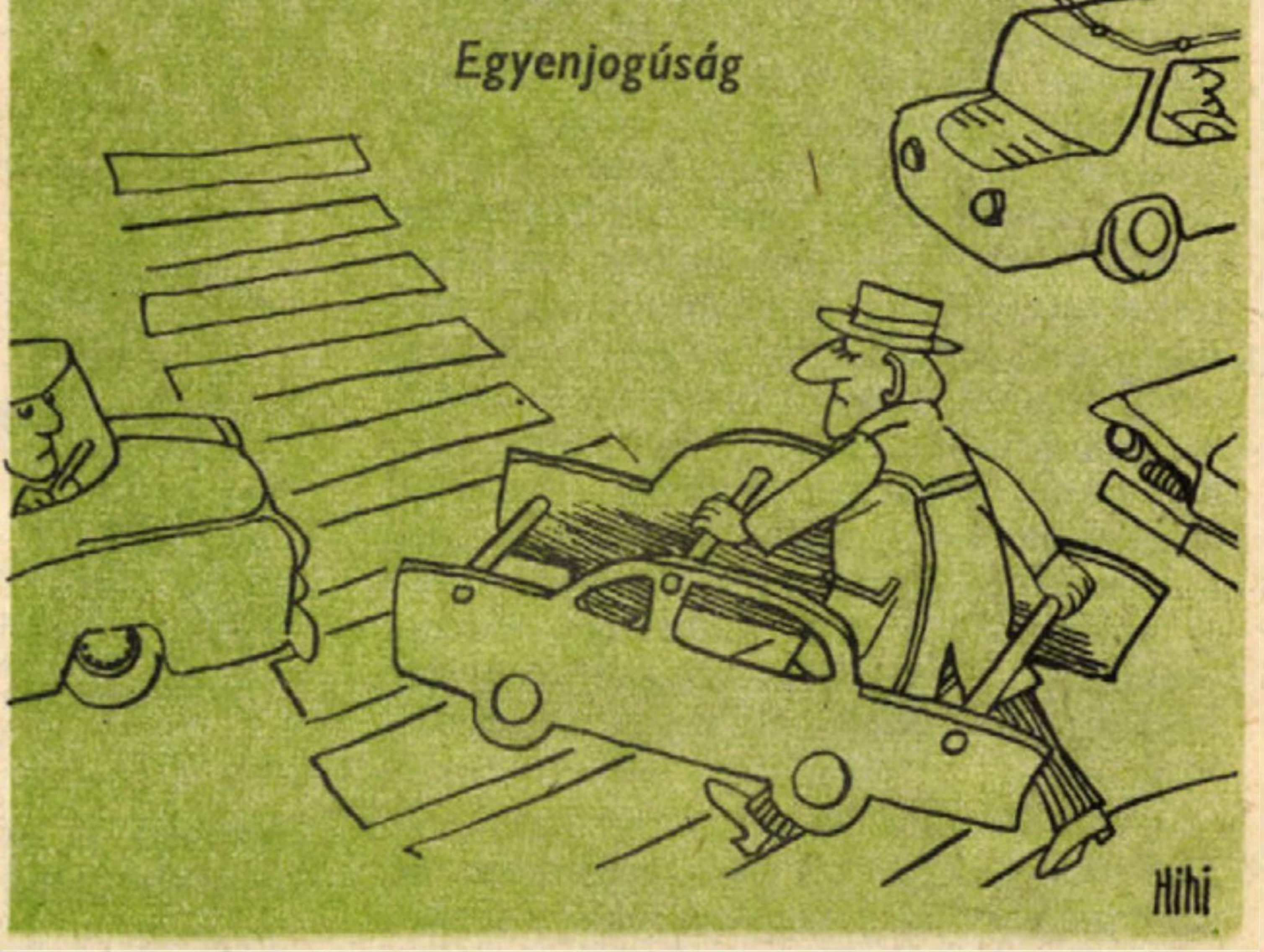

ÉVKÖNYVEK SZEZONJA

A tudós bevásárol

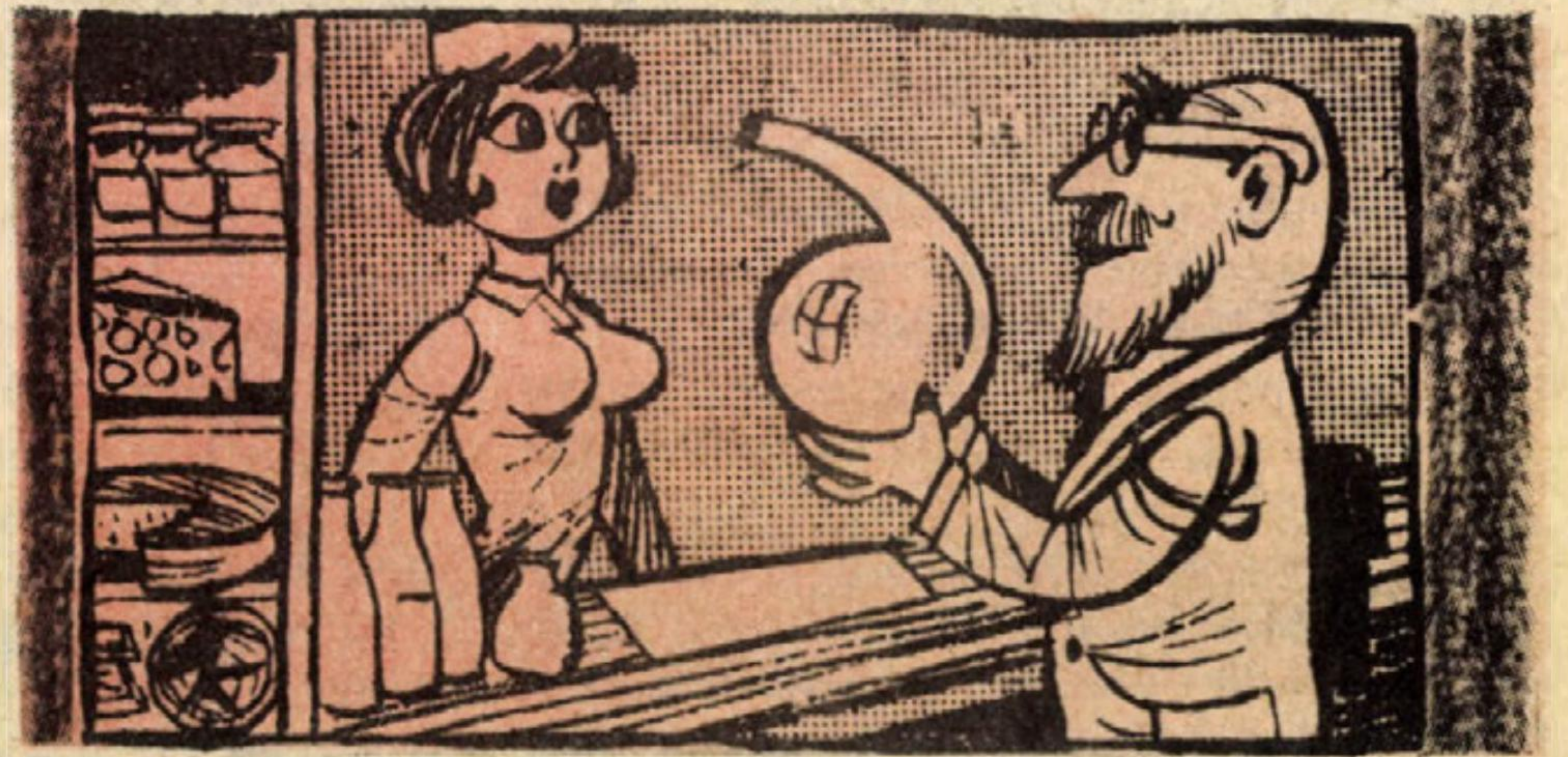

– Ebbe kérek egy liter tejet!

A Füles Évkönyvéből

Praktikus megoldás

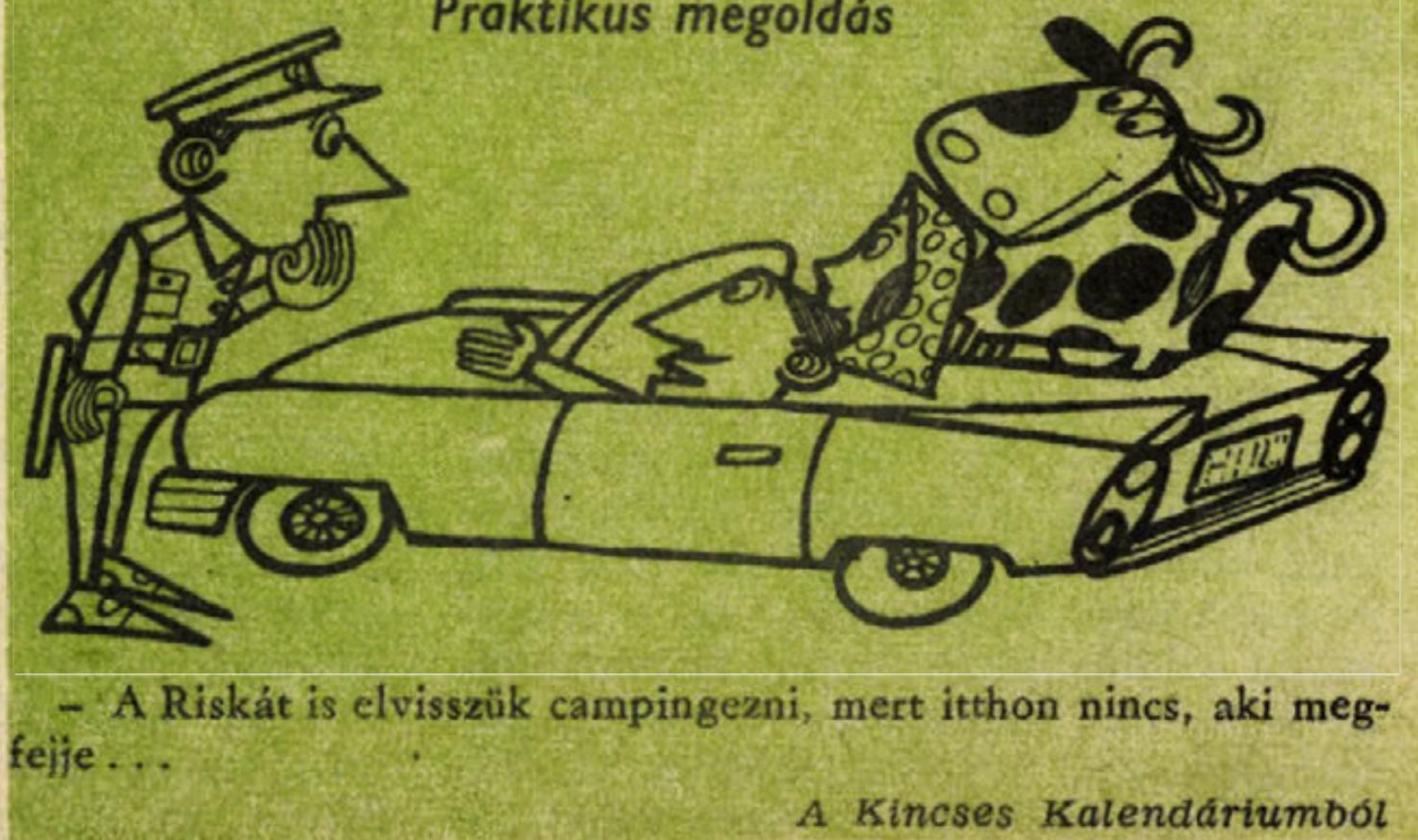

– A Riskát is elvisszük campingezni, mert itthon nincs, aki megfejje...

A Kincses Kalendáriumból

Kürti András:

A MITTALON-ÜGY

(SZATIRIKUS KISREGÉNY)

(5)

– Akkor én leszek az a bizonyos kivétel – jegyezte meg szerényen az utas. – Én még sohasem voltam fejes. Nincsenek is ilyen ambícióim. Én született beosztott vagyok.

– Ennek szívből örülök – veregette hátba Papinkó új munkatársát. – Mondja, autót is tud vezetni?

– Azt hiszem. A Fonalmerevítőben, mielőtt telefonközpontosnak állítottak be, el kellett végeznem egy szőnyegszövő, valamint egy gépkocsivezetői tanfolyamot.

– Pompás – lelkendezett a másik. – Nálunk ugyanis egyetlen függetlenített gépkocsivezetői státusz sincsen. Fél tucat személyautó és egy Furgon áll rendelkezésünkre, de ezeket magunknak kell vezetnünk. Ennél a döntésnél kivételesen nem takarékossági szempontok vezették Bokros miniszterhelyettest, aki kormánybiztosi minőségben foglalkozik a mi gyárunk problémáival, hanem bizonyos éberségi meggondolások. Minél kevesebb ember, annál kevesebb fecsegés. Könnyen lehetséges, hogy egyes külföldi politikai és üzleti körök még tetemes anyagi áldozatoktól sem riadnának vissza, csakhogy megtudják: miből, hogyan készül a mittalon, és mi a rendeltetése.

– Tökéletesen így van – helyeselt Tódorka. – Egy-két mintapéldányt is szeretnének. Ez a legfontosabb! És persze, az X Kettő sorsa.

– Miféle X Kettőről beszél?

– Ó, izé, az e heti totószelvény jár az eszemben. Azon töprengek, hogy a Honvéd–Ferencváros mérkőzést x-kettőre vegyem-e? Papinkó elvtárs hogyan gondolja?

– Fix egyes. Most a Honvéd kitűnő formában van. Egyébként javasolom, hogy szálljunk ki itt egy percre.

A szerpentin út legmagasabb pontján állottak, és csodálatos panoráma tárult a szemük elé.

Lábuk alatt, lent a völgyben, valósággal beleolvadva a környező erdőségbe – ott feküdt a Mittalon-gyár. Talán még két hold területet sem foglalt el. Ragyogó fehér falú, lapos tetejű épületeit néhol szürke aszfalt, de többnyire vörös salak utak kötötték össze. Élénk zöld pázsit kék agarátum-szegéllyel, szemet gyönyörködtető, gondozott virágágyások minden talpalatnyi szabad területen.

– Ha nem tudnám, hogy ez gyár – kiáltott fel elragadtatva Tódorka –, megesküdnék rá, hogy elsőosztályú szanatórium!

– Igen – bólintott bánatosan a vezérigazgató –, azt én is elismerem, hogy ebben a tekintetben valóban bőkezű volt a kormányzat. De már ami a munkaerő biztosítását és a nyersanyag ellátásunkat illeti?! Katasztrofális a helyzet. Szavamra mondom, közelharcot kell vívnunk minden új emberért, minden kiló nyersanyagért! De a tervteljesítést, azt persze szigorúan megkövetelik! Mennyiségre is, minőségre is. Hadd főjön annak a szerencsétlen vezérigazgatónak a feje, hogy hogyan valósítja ezt meg, ilyen nehéz körülmények között.

– Mennyi a tervszám?

– Heti egy mittalon! Ezt, ha törik, ha szakad, produkálnunk kell!

– És tessék mondani, mekkora egy ilyen mittalon? Egy ember könnyen fel tudja emelni?

– Persze. Összesen három kiló húsz deka. Bőségesen lesz alkalma, hogy közelebbről is megismerje. De most talán mehetnénk is tovább.

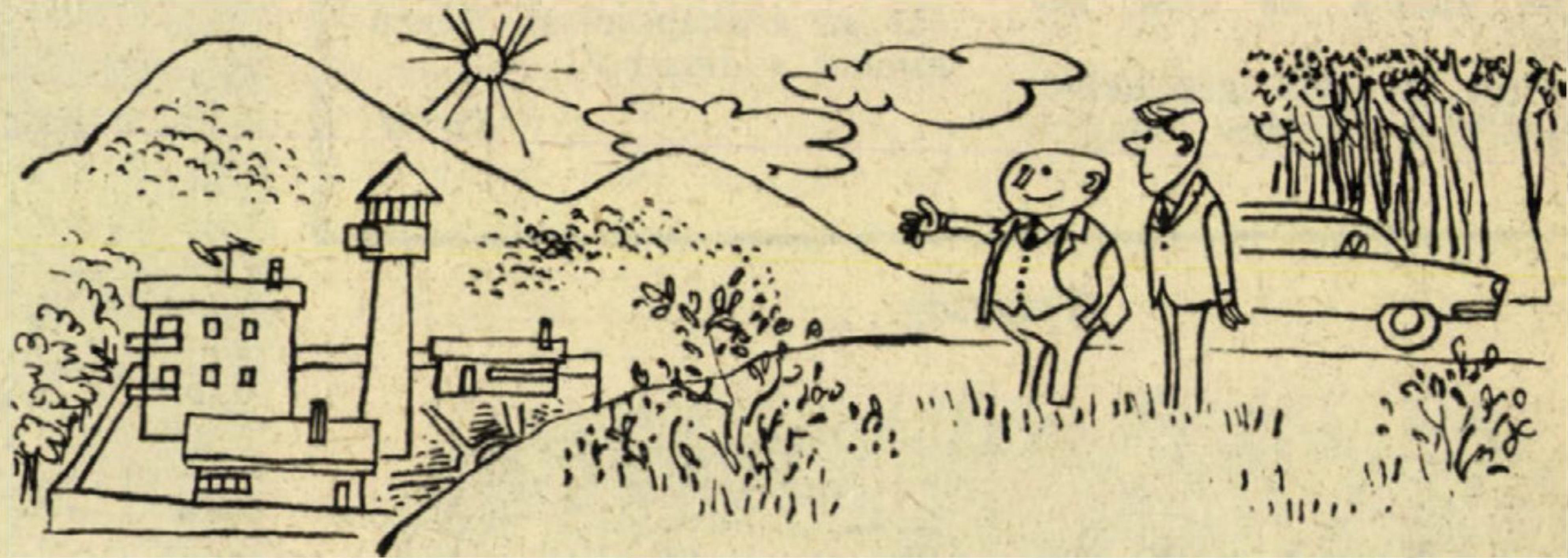

Beszálltak a kocsiba, leereszkedtek a lejtőn, megérkeztek a gyár kapujához.

Itt Tódorkát megint érte néhány kisebb meglepetés. Először is az, hogy a kapu zárva volt, portásfülke sehol. Papinkó kartárs saját kulcsával nyitotta ki a kaput. Aztán, amikor behajtott, kiszállt és újból bezárta.

– Mindenkinek saját kapukulcsa van – fordult magyarázóan az új fiúhoz. – Magának is kiadatok majd egyet. Nagyon ügyeljen rá!

– De hát az elővigyázat? – hápogott Tódorka. – Portás sincs és mindenkinek saját kulcsa van a kapuhoz?

– Nagyon helyes, – felelte mosolyogva Papinkó –, hogy máris ennyire a szívén viseli a gyár érdekeit. De nyugodjék meg, nem történhet semmi baj. Először is: gondosan kiválasztott, teljesen megbízható emberekkel dolgozunk. Idegen a gyár területére nem teheti be a lábát. A kulcsok pedig számozottak, és olyan különleges fogazatuk van, hogy lemásolásuk szinte lehetetlen. És ami a legfontosabb, a kapuba és a kerítésbe beépített, éjjel-nappal üzemelő fotocellás és televíziós berendezések segítségével a központi ügyeleten még azt is meglátnák, ha engedély nélkül akár csak egy kis egér akarna besurranni.

– Nagyon megnyugtató – sóhajtott keserveset Tódorka. – Most hová megyünk?

– A szállodába. Felvisszük a csomagjait, ha akar, megfürödhet. Legjobb lenne, ha lepihenne egy kicsit, hiszen hosszú, fárasztó út van maga mögött. Vagy nézelődhet a telepen, ismerkedhet az új környezetével. Ahhoz mindenképpen ragaszkodom, hogy alaposan kipihenje magát, mert nekem holnap reggel már egy teljes értékű személyi titkárra van szükségem. Ki sem látszom a problémákból.

Időközben már meg is érkeztek az üzemi szálló bejáratához. Kétemeletes, barátságos épület, nagy ablakokkal, előkerttel.

– Személyzet itt sincs – mondta a vezérigazgató, és kiemelte a pepita koffert a csomagtartóból. – Az ismert okokból. Ettől eltekintve – összkomfortos. Gyerünk fel, majd meglátja.

A lift egy pillantás alatt felröpítette őket a második emeletre. Papinkó előre sietett és benyitott az egyik ajtón.

– Ez lesz a maga lakása – szólt várakozón Tódorkához. – Hogy tetszik?

Az körültekintett és nem jutott szóhoz. A halványzöld tapétával borított szobában a fal mellett modern vonalú pamlag, a sarokban televízió- és rádiókészülék, a falon néhány ízléses reprodukció. Íróasztallá is átalakítható falipolc, néhány kagylófotel tette teljessé a berendezést. A Bakony zúgó fenyveseire nyíló ablak előtt kis balkon, nyugággyal.

Tódorka boldogan loholt vissza az előszobába, és ott is tüzetesen szemügyre vett mindent. Beépített ruhásszekrény, mellette katedrál-üveges tolóajtón a fürdőszobába nyílott a bejárás. Magasan csempézett falak, fürdőkád, mosdó, zuhanyozó. Csak úgy ragyogtak a nikkelezett, széles szájú hideg-melegvizes csapok. Központi fűtés, klímaszabályozó berendezés.

– Ez pompás! – jelentette ki határozottan.

– Valamit valamiért – vont vállat a kísérője. – Tőlünk is elsőrendű munkát követelnek, hát jár egy kis kényelem! Én most magára is hagyom, töltse az időt kedve szerint. A földszinten van a közös étterem és a klubszobák. Érezze jól magát nálunk.

Melegen kezetrázott Tódorkával és tovagurult.

A vezérigazgató új személyi titkára kicsomagolta holmiját, mindent szépen berakott az előszobaszekrénybe. Aztán kiválasztott egy frissen vasalt pólóinget, levágott róla egy gombot, és a helyébe azt a nagy kabátgombot varrta fel, amelyben a kém fényképezőgép rejlett, és amelyet Szepetiné unokája, Miki juttatott vissza hozzá az udvari csata fináléjában.

(Folytatjuk)

import HUMOR

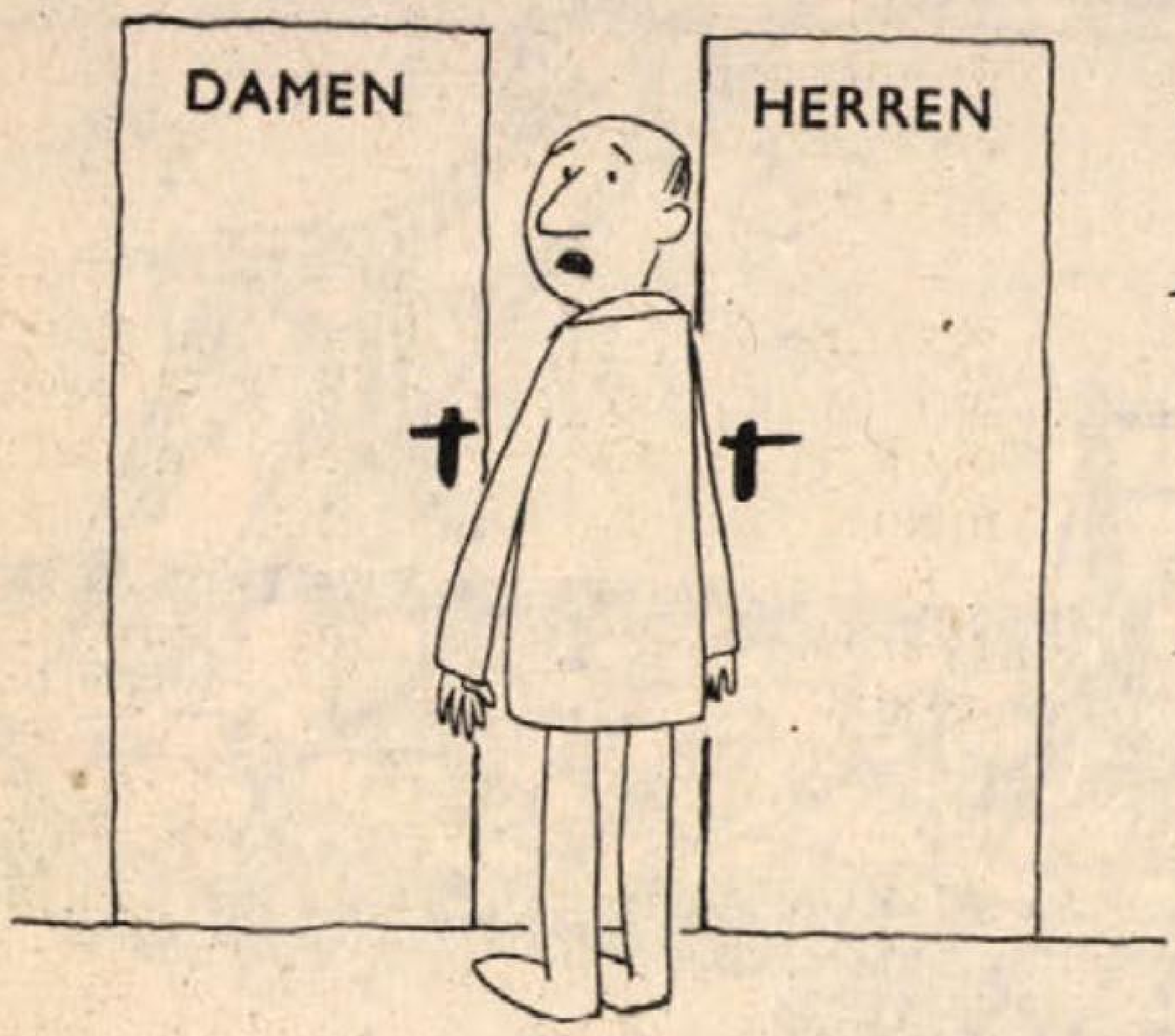
DAMEN
HERREN

– Tolmács! Tolmács!!

Autóstop

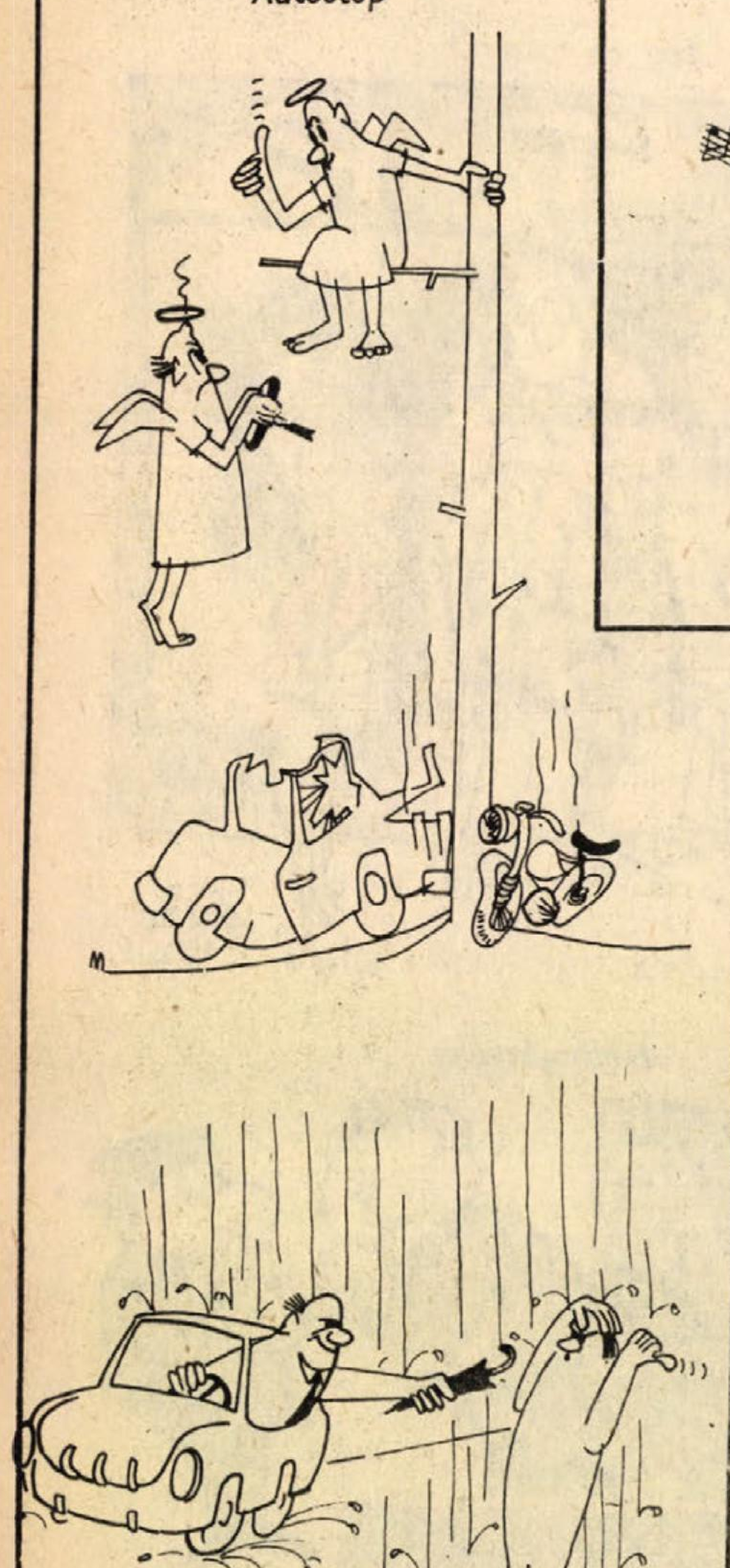

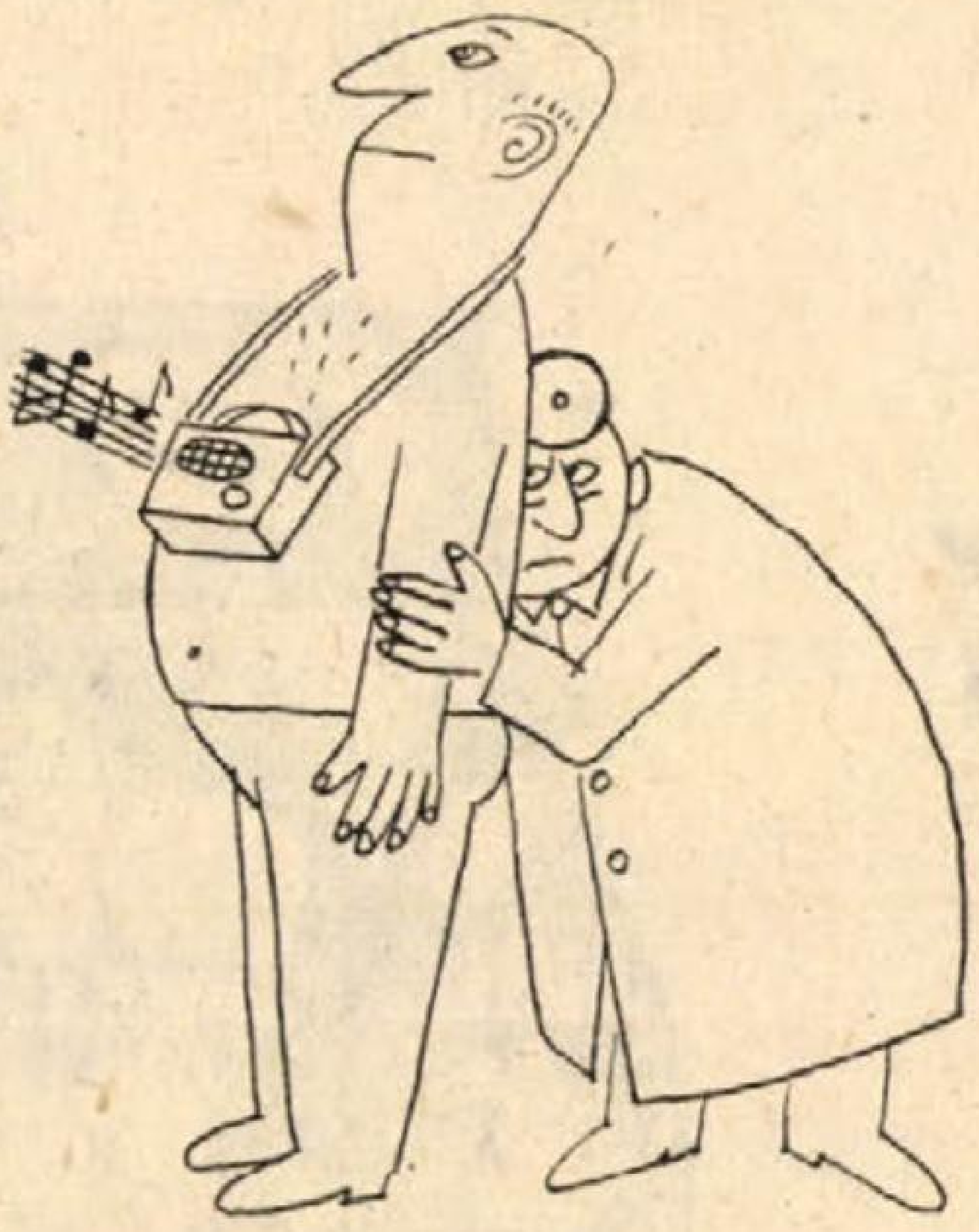

Nadrágtartó

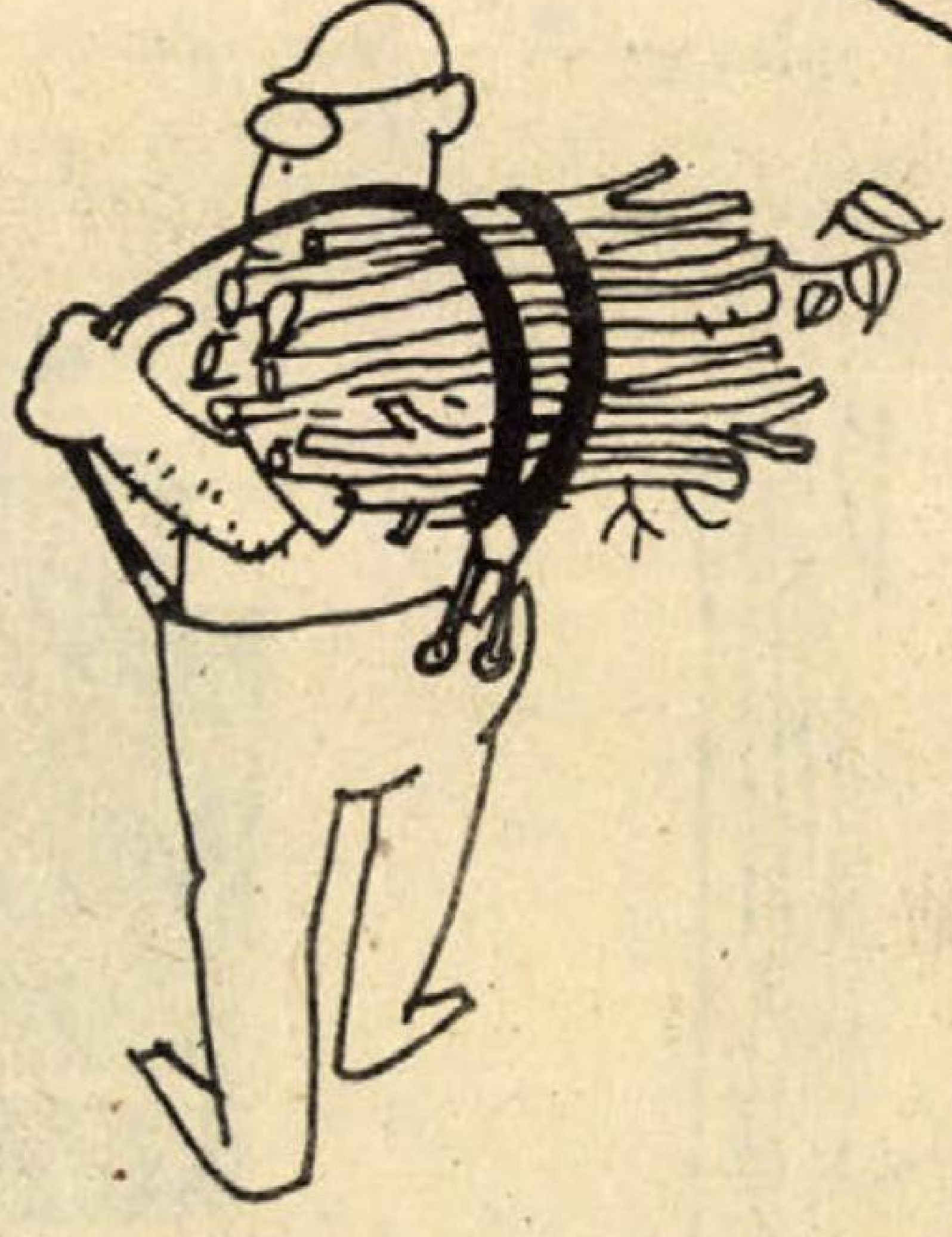

*(Szeles Károly, Novi-Sad;
Jozef Molin, Prága;
Bochow K. Heinz, Weimar)*

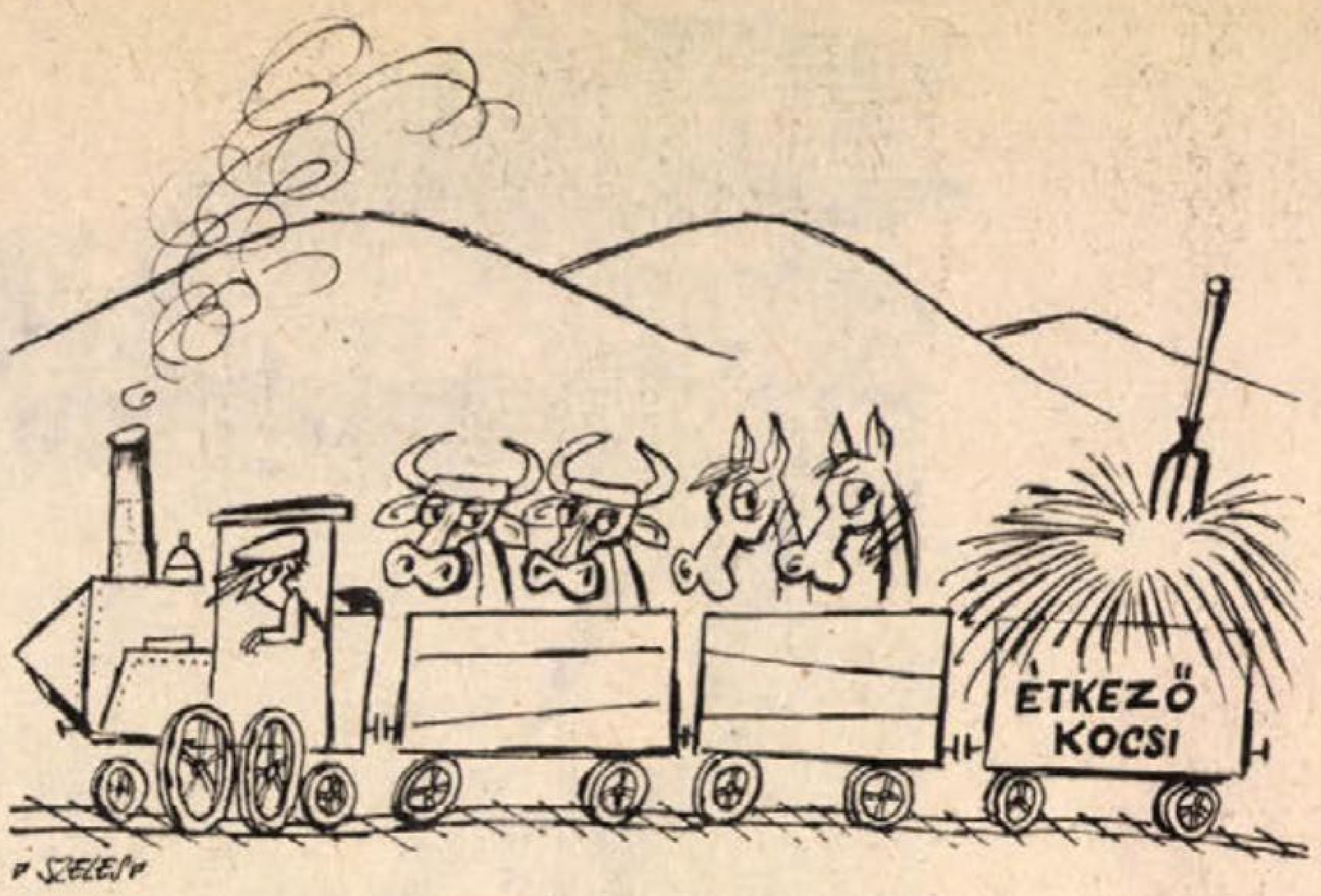
ÉTKEZŐ
KOCSI
SZELES

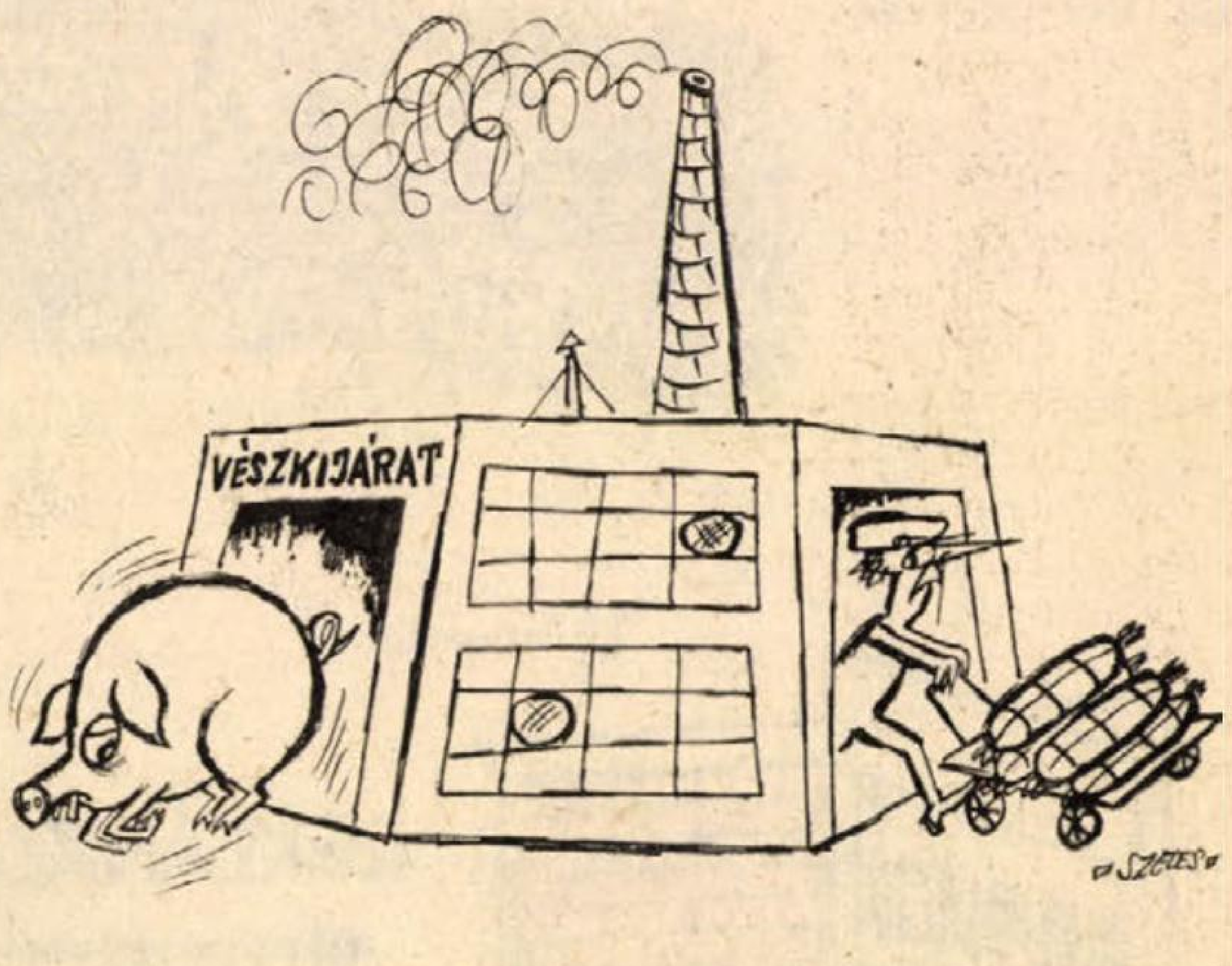
VÉSZKIJÁRAT
SZELES

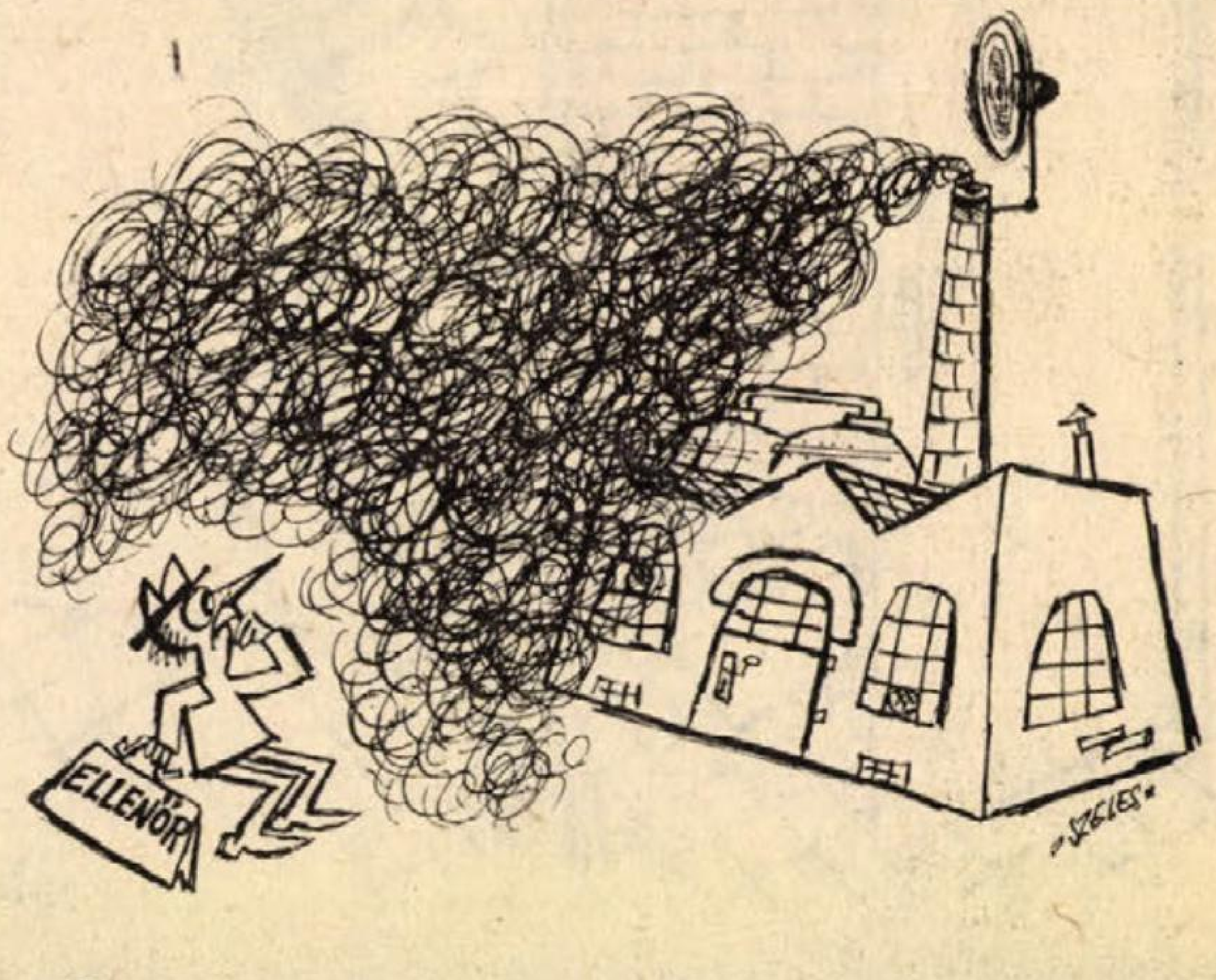
ELLENŐR
SZELES

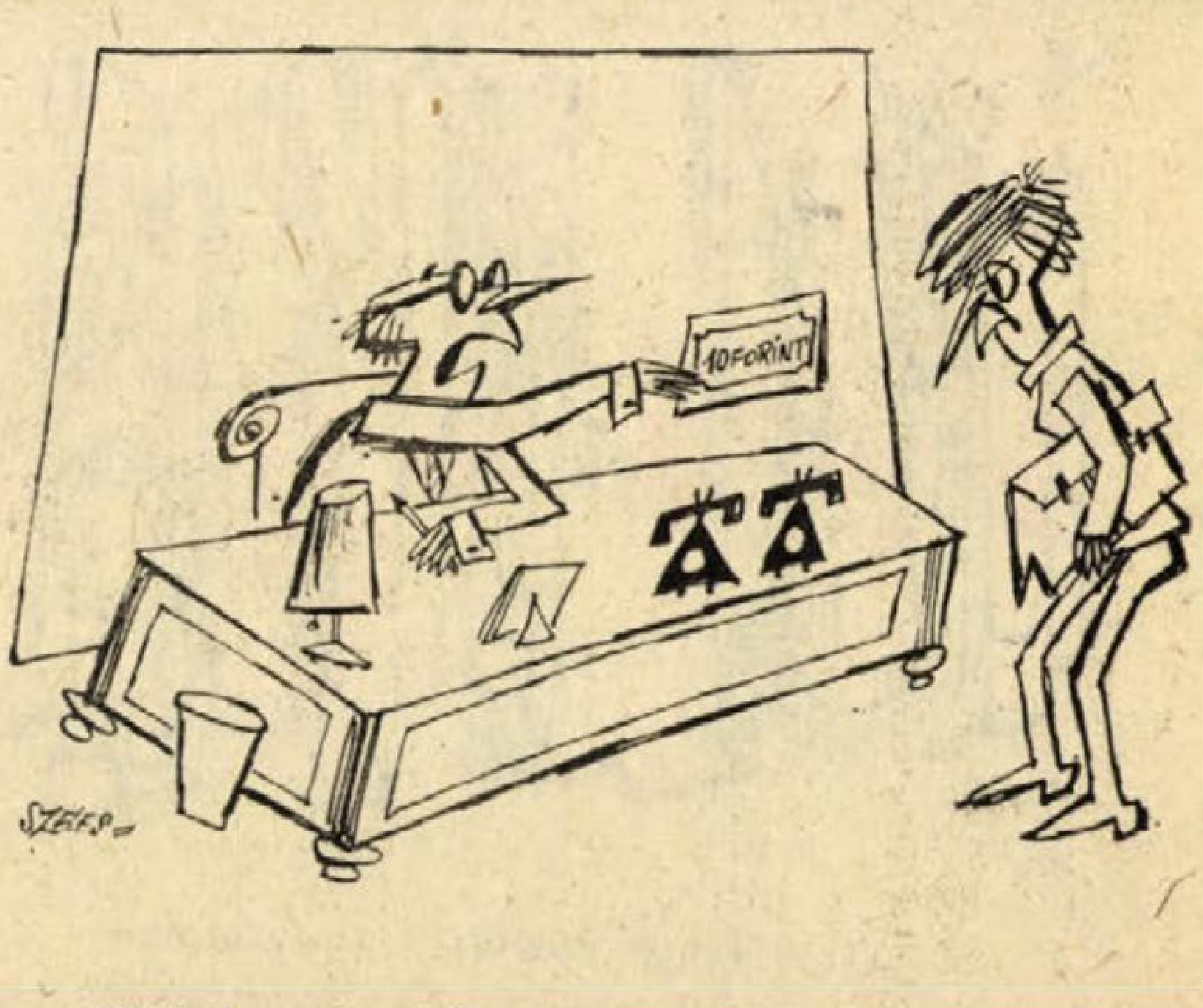
10 FORINT
SZELES

– Vállalatunk deficites, szaladj le gyorsan, és vegyél egy lottót! . . .

ÚJ HÍD

Sajdik Ferenc rajza

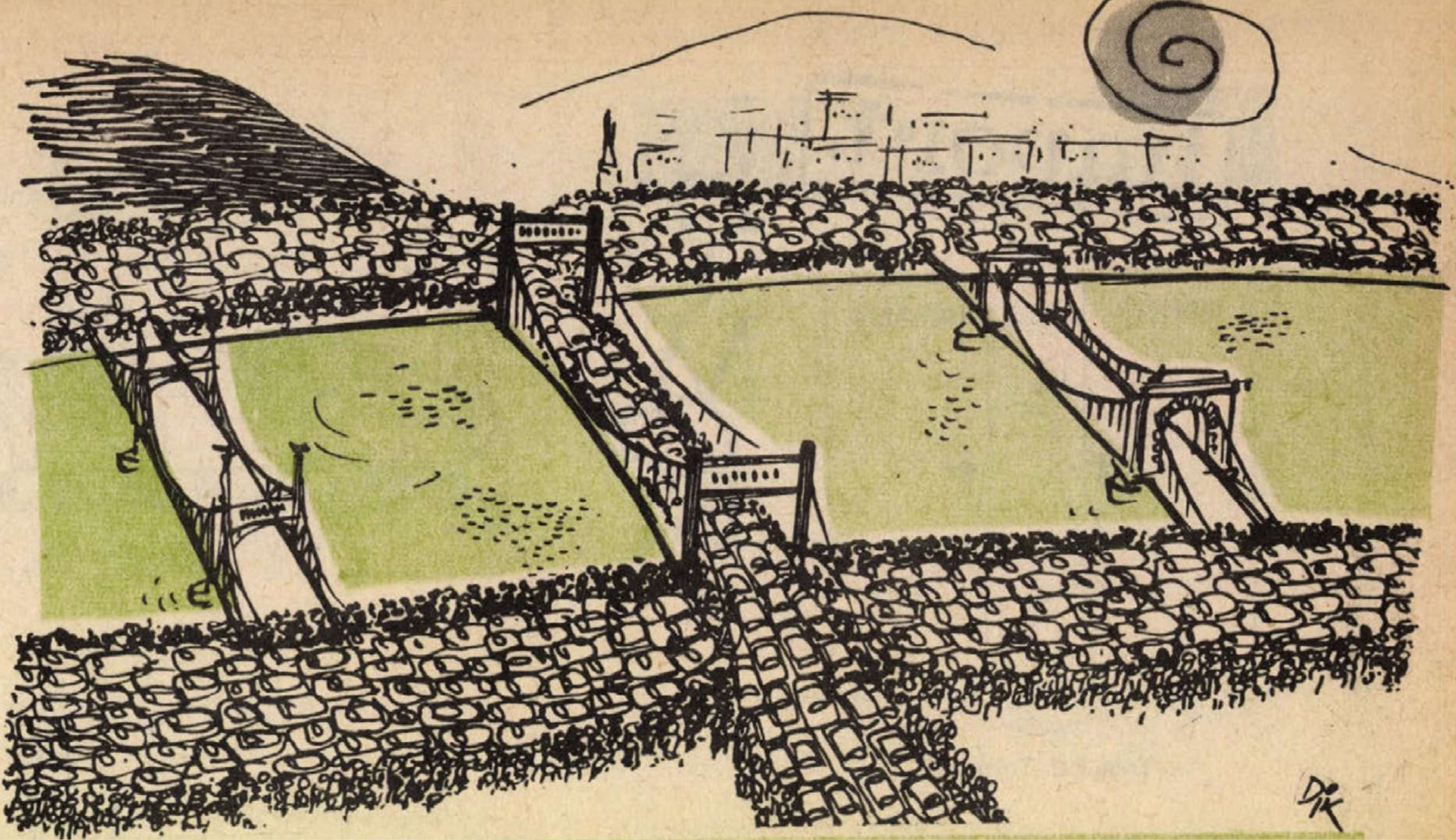

Új megoldás

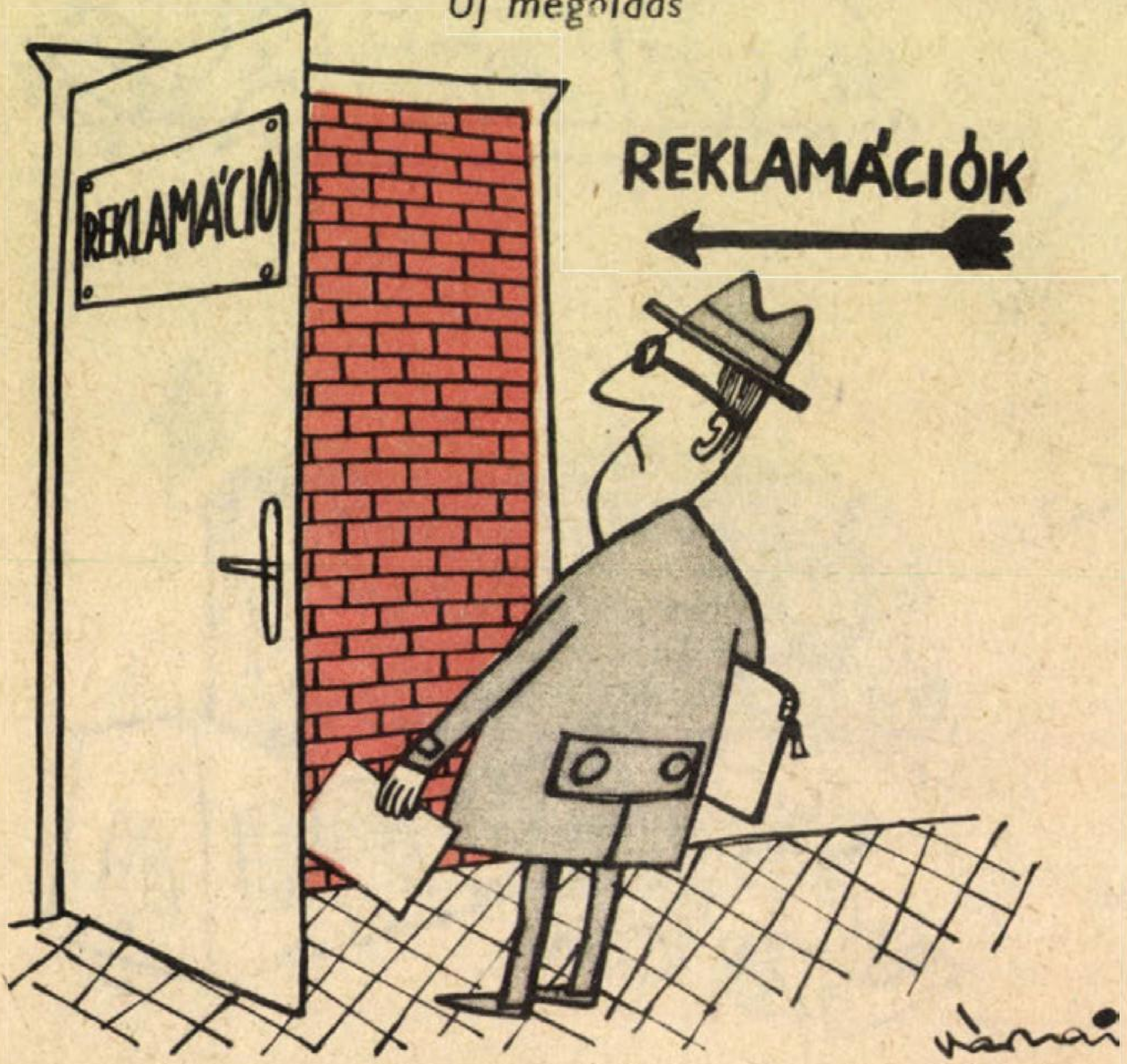

Ismeri saját munkáját

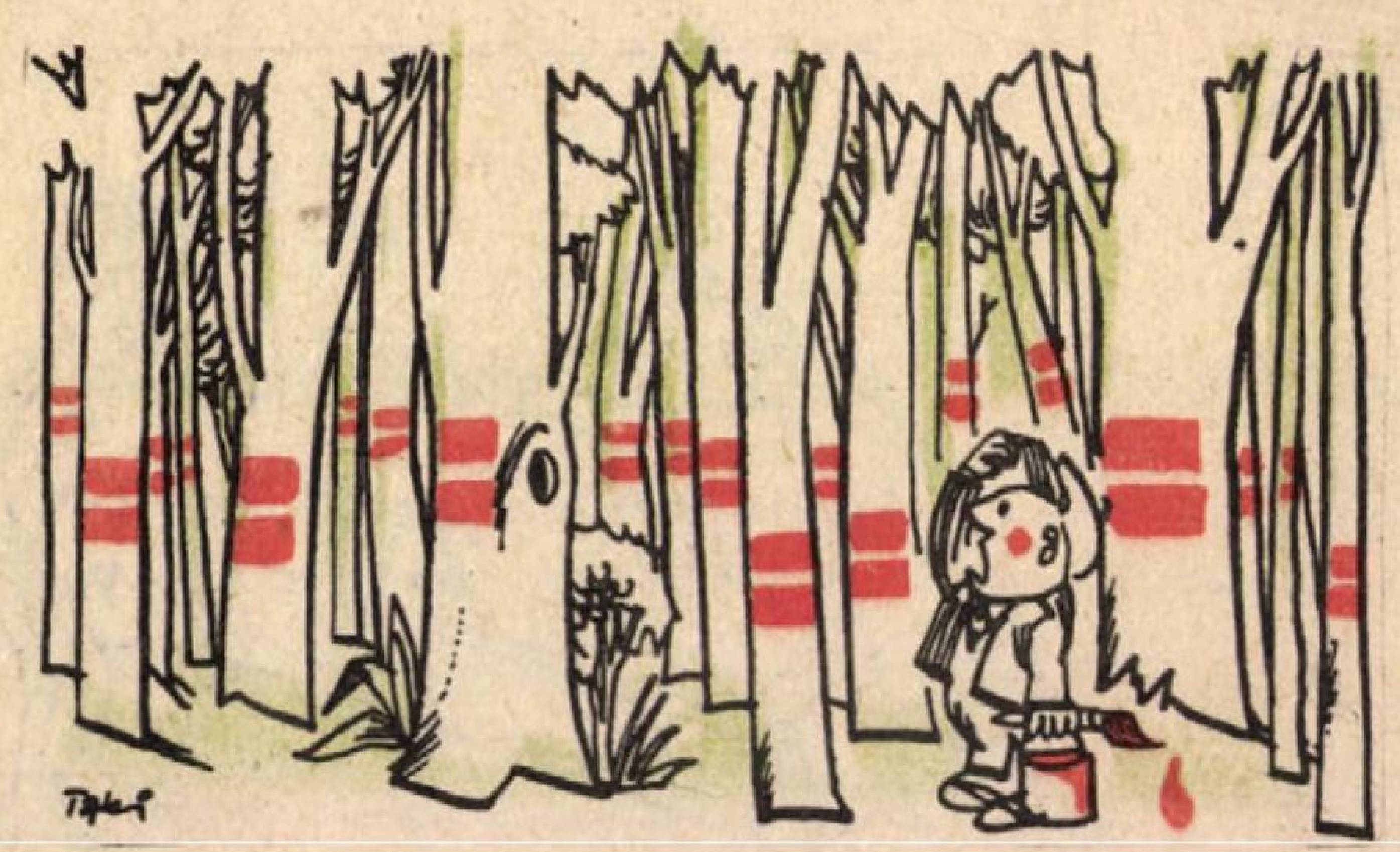

– Hogy fogok én hazatalálni?

Fog ez menni !

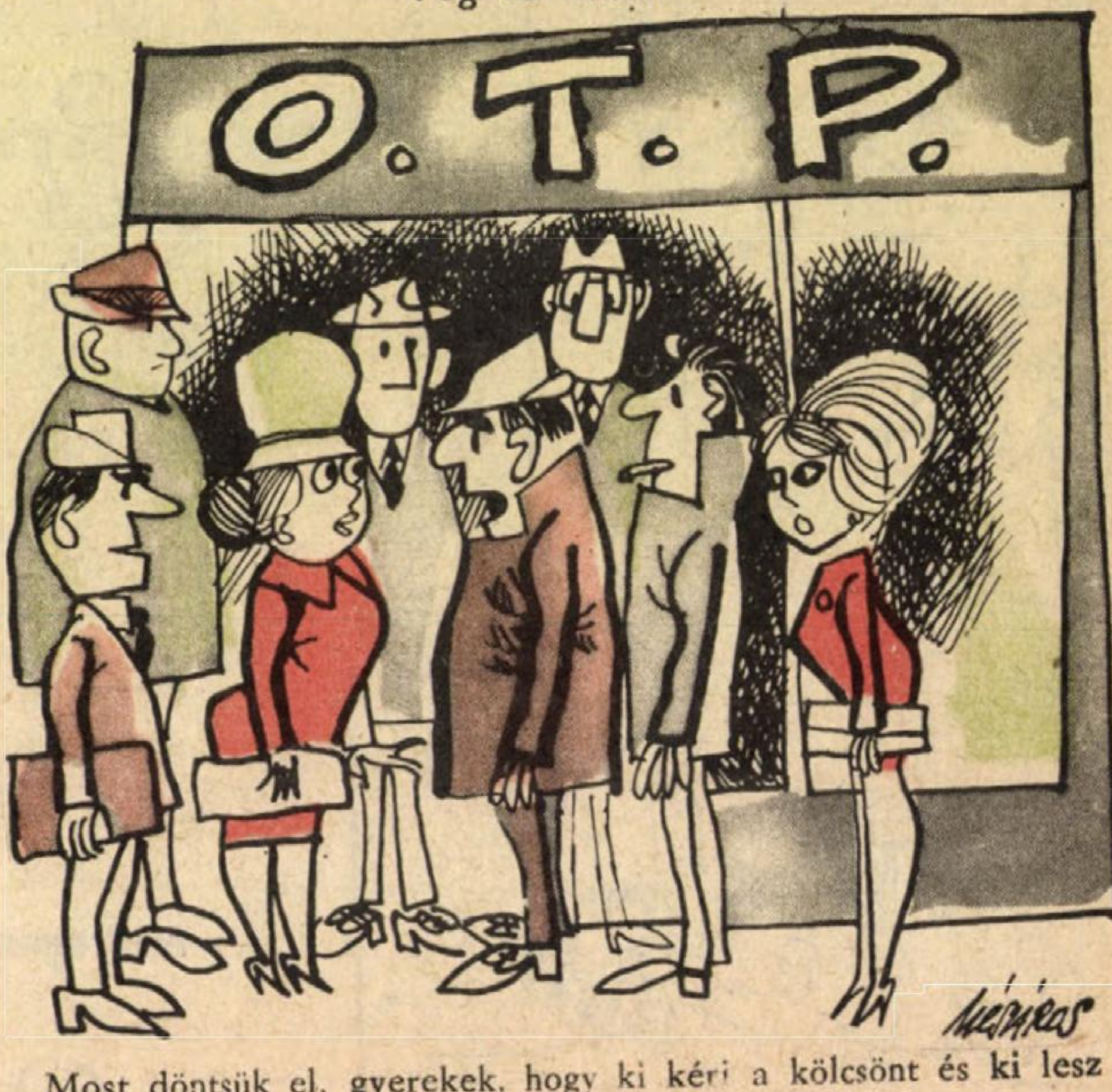

Most döntsük el, gyerekek, hogy ki kéri a kölcsönt és ki lesz a kezes . . .

Náthajárvány

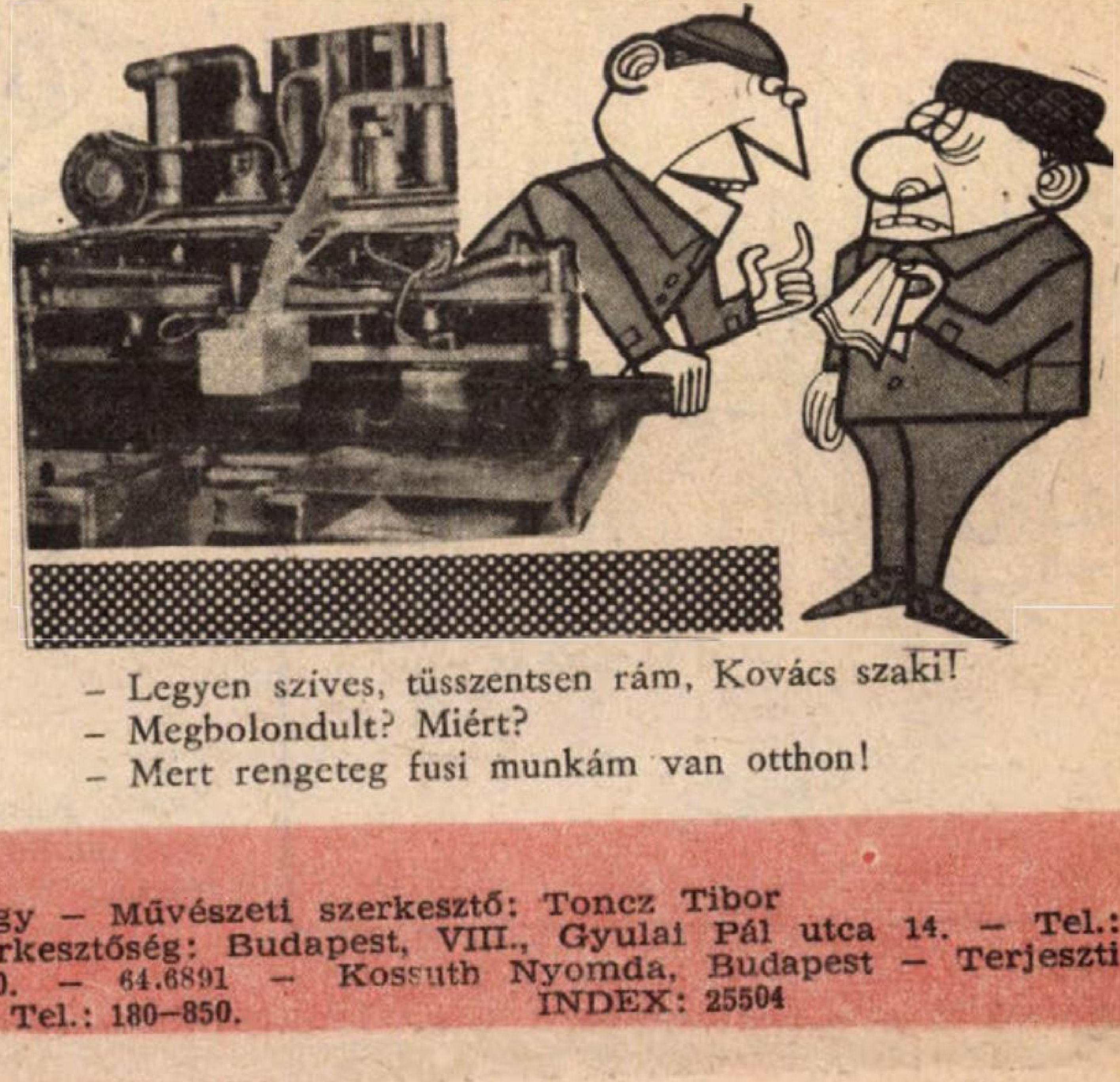

– Legyen szíves, tüsszentsen rám, Kovács szaki!
– Megbolondult? Miért?
– Mert rengeteg fusi munkám van otthon!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64.6891 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504